Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	af Charles Dickens [i.e. Eliza Lynn Linton ; Elizabeth Gaskell] ; oversatte af J.R. Dein.
Titel | Title:	Troldkvinden Maud samt to Fortællinger : Morton Hall ; Min franske Lærer
Alternativ titel | Alternative title:	Morton Hall.; Min franske Lærer.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Mariebo : Forlagt af Oversætteren, Boghandler J. R. Dein, 1854
Fysiske størrelse | Physical extent:	212 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

0P-8-B 9478

Germ. 47332.
8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130002391814

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

Troldkvinden Maud

samt

to Fortællinger af Charles Dickens:

Morton Hall.

Min franske Lærer.

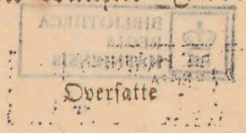

Oversatte

af

J. R. Dein.

B. U. H

KSS 1445040

Mariebo.

Forlagt af Oversætteren, Boghandler J. R. Dein.

Trykt ved Chr. Jørgensen.

1854.

B.U.H.

BIBLIOTHECA
REGIA
HAFNIENSIS

Morton Hall.

I.

Vor gamle Borg skal rives ned og man er i Færd med at bygge Gader, der hvor den har ligget. Jeg sagde til min Søster: „Ethelinda! hvis man virkelig river Morton Hall ned, saa vil det være et værre Stykke Arbejde end Kornlovenes Ophævelse.“ Efter nogen Betænkning svarede hun, at dersom hun skulde sige hvad der laa hende paa Hjertet, saa maatte hun bekjende, at hun troede at Papisterne havde Noget at gjøre med det; at de aldrig havde tilgivet Morton, som havde været i Ledtog med Lord Monteagle, da han opdagede Krudtsammensværgelsen; thi man vidste jo nok at der i Rom i flere Slægtfølger var bleven ført en Bog, hvori man havde optegnet en Beretning om enhver nogenlunde betydelig engelsk Families hemmelige Historie, og hvori deres Navne blev indført, mod hvem Papisterne enten nærede Taknemmelighed eller gammelt Had.

Vi forbleve tause i nogen Tid; men jeg er vis paa, at vi begge nærede den samme Tanke i vort Sind; vor Stamfader, en Sidebotham, havde den

Dag været i Mortons Følge; det var altid bleven fortalt i Familien, at han havde været med sin Herre, da han fulgte Lord Monteagle, og de fandt Guy Fawkes og hans Blindlygte under Parlamentsbygningen, og det samme Spørgsmaal foer gjennem vort Sind: Vare Sidebothamerne ogsaa betegnede med et sort Mærke i den skrækkelige, hemmelighedsfulde Bog, som blev holdt under Laas og Lukke af Paven og Cardinalerne i Rom? Det var jo forskrækkeligt; og ikke desto mindre var det dog ganske behageligt at tænke paa. Saa mange af vore Uheld, der havde mødt os i Livet og som vi havde kaldt for „hemmelighedsfulde Tilskikkelser", men som nogle af vore Naboer havde tilskrevet vor Mangel paa Forsigtighed og Forsynlighed, fandt nu paa engang deres rette Forklaring, dersom vi vare Gjenstand for en saa mægtig Ordens Had som Jesuiterne, for hvem vi havde levet i Frygt lige siden den Tid, vi havde læst „den kvindelige Jesuit". Om denne Idee var Skyld i, hvad min Søster derpaa sagde, det skal jeg lade være usagt; vi kjendte den kvindelige Jesuits Nærstsødskendebarn, og kunde derfor siges at have literaire Forbindelser og herfra skriver sig maaske den forbausende Tanke, der undfangedes i min Søsters Sind; thi hun sagde: „Biddy! (mit Navn er Bridget, og der er Ingen uden min Søster, som kalder mig Biddy)

sæt at du skrev en Beretning om Morton Hall; vi har hørt Meget i vore Dage om Mortonerne, og det vilde være en Skam om de rent skulde gaae i Glemme hos Folk, al den Stund vi baade kan tale og skrive." Jeg skal ikke negte at jeg blev glad ved denne Bemærkning; men jeg skammede mig ved strax at sige Ja, omendskjøndt det endogsaa faldt mig ind dengang, da jeg af Beskedenhed gjorde Indvendinger, hvor meget jeg havde hørt om den gamle Borg i Fortiden, og hvorledes det maaske var Alt hvad jeg var i Stand til at gjøre for Mortonerne, under hvem vore Forfædre havde levet som Fæstere i mere end tre hundrede Aar. Derfor gav jeg omsider efter, og for at være mere sikker i min Sag viste jeg det til Mr. Swinton, vor unge Capellan, som har bragt det Hele i Rigtighed for mig.

Morton Hall er beliggende omtrent fem Mil fra Midtpunktet af Drumble. Den ligger i Udkanten af en Landsby, som, da Borgen blev bygget sandsynligvis var ligesaa stor som Drumble i vore Dage, ja, endogsaa jeg kan erindre den Tid, da der var et langt Stykke temmelig lidet befærdet Vej, med høje Hækker paa begge Sider, imellem Landbyen Morton og Drumble. Nu er det altsammen Gade, og Morton synes blot at være en Forstad til den store nærliggende By. Vor Farm stod hvor Liverpool Street nu løber, og

Folk kom for at skyde Snepper der hvor Baptist-Capellet nu ligger. Vor Færm maa have været ældre end Hallen; thi der findes Aarstallet 1460 paa en af Tværbjælkerne. Min Fader gjorde sig ikke saa lidet til af dette Fortrin; thi Borgen kunde ikke opvise noget ældre Aarstal end 1554, og jeg husker hvor fornærmet Husholderfken Mrs. Dawson blev, da han dvælede altfor længe ved denne Omstændighed en Aften, hun kom for at drikke The hos min Moder, medens Ethelinda og jeg ikke var Andet end Børn. Men saasnart min Moder mærkede, at Mrs. Dawson paa ingen mulig Maade vilde tillade, at noget Hus i Sognet kunde være ældre end Borgen, og at hun blev meget heftig og var nærved at gjøre den Bestyldning, at Sidebothamerne havde gjort Snyderi med Aarstallet for at nedsætte Squirens Familie og hæve sig selv ved at have ældre Blod — bad hun Mrs. Dawson om at fortælle os den gamle Sir John Mortons Historie førend vi gik i Seng; jeg var polisk nok til at minde min Fader om, at vor Karl Jack ikke altid var saa omhyggelig som han burde med at bringe Alderney-Koen i Hus i rette Tid paa Efteraarsaftener. Han foer derfor op, og skyndte sig ud for at see efter Jack, og Mrs. Dawson og vi Andre satte os nærmere til Ilden for at høre Historien om Sir John.

Sir John levede omtrent paa Restaurationens Tid. Mortonerne havde befundet sig paa det rette Parti, hvorfor Oliver Cromwell, da han kom til Magten, bortgav deres Ejendom til en af hans puritanske Tilhængere — en Mand, der havde været en bedende hykkelsk, skotsk Bissekræmmer førend Krigen brød ud; Sir John maatte drage bort og leve hos sin kongelige Herre i Brügge. Navnet paa den Lykkejæger, der kom til at boe paa Morton Hall, var Carr, og jeg er stolt ved at sige, at vi — jeg mener vore Forfædre — lode ham føre et net Liv. Han havde sin Nød med at faae nogen Afgift inddreven af Fæsterne, der bedre forstod deres Skyldighed, end at betale til et Rundhoved*). Naar han tog sin Tilflugt til Loven, bleve Retsbetjentene saa ilde medhandlede, at de vare bange for at komme ud til Morton igjen, fordi de maatte passere den lange, ensomme Vej, jeg allerede har talt om. Paa Borgen hørte man en selsom Støj, hvorved den kom i Ry for at det spøgede der; men da man aldrig før eller siden at Richard Carr boede der, har hørt nogen saadan Støj, saa vil jeg overlade til Dem selv at gjette, om de onde Aander ikke godt vidste over hvem de havde Magten — over schismatiske Oprørere, og ellers ikke

*) Saaledes kaldtes Cromwells Tilhængere, hvorimod Carl den Førstes Parti kaldtes „Cavallerer." O. A.

over Andre. De turde ikke forurolige Mortonerne, der vare troe og loyale, og trofaste Tilhængere af Kong Charles baade i Ord og Daad. Omsider døde gamle Oliver, og Folk fortalte at hans Stemme blev hørt i den stormfulde og vilde Nat højt oppe i Luften, ligesom man hører Flokke af Vildgæs hvæse, idet han raabte højt paa sin trofaste Følgesvend Richard Carr, at han skulde ledsage ham paa denne frygtelige Jagt, som den onde Fjende forundte ham, førend han flæbte afsted med ham til Helvede. Hvordan det gik til eller ej, saa døde Richard Carr i Løbet af Ugen — enten han saa blev kaldet af den Døde eller ikke, gik han sin Vej til sin Herre og sin Herres Herre.

Derpaa kom Datteren Alice til Ejendommen. Hendes Moder var langt ude beslægtet med General Monk, der begyndte at komme til Magten ved denne Tid. Da derfor Carl den Anden atter besteg Tronen, og mange af de lusfende Puritanere havde maattet forlade deres flet erhvervede Ejendomme og de kom i de rette Hænder igjen, sad Alice Carr endnu bestandig paa Morton Hall ligesom en Dronning. Hun var mere velvoxen end de fleste Fruentimmer, og en stor Skjønhed, efter hvad jeg har hørt fortælle. Men med al hendes Skjønhed var hun en streng, alvorlig Dame. Fæsterne havde i hendes Faders Levetid maattet føle at hun var streng, men nu, da hun selv var Ejer

og havde Magten, var hun værre end nogensinde før. Hun hadede Stuarterne endnu mere end hendes Fader havde gjort; havde Kalvehoveder til Middag hver tredivte Januar*), og da den første ni og tyvende Maj kom og hver Mo'ers Sjæl i Landsbyen bar Egeblade i Hatten, tilhyllede hun med egen Haand Vinduerne i den store Sal og sad hele Dagen i Mørke og sørgede. Folk syntes ikke om at træde op imod hende med Magt fordi hun var en saa ung og smuk Kvinde. Man fortæller, at Kongen fik hendes Fætter, Hertugen af Albemarle, til at bede hende om at komme til Hoffet, og det ligesaa høfligt som om hun havde været Dronningen af Saba, og Kong Carl Salomon, der bad hende komme til Jerusalem. Men hun vilde ikke til Hove, paa ingen Maade! Hun levede et meget ensomt Liv; thi da Kongen nu var kommen til Regeringen igjen, vilde slet ingen af hendes Tjenestetyende, med Undtagelse af hendes Amme, blive paa Borgen, og ingen af hendes Fæstere vilde betale hende nogen Afgift, omendskjøndt hendes Fader havde kjøbt Godset af Parlamentet og udbetalt Kjøbesummen i det røde Guld.

Al denne Tid var Sir John i Virginien, og

*) Den Dag, Kong Carl den Første blev halshugget. — Den 29de Maj var Aarsdagen for Carl den Andens Gjenindsættelse paa Tronen. O. A.

Skibene sejlede kun to Gange derfra om Aaret; men hans kongelige Herre havde sendt Bud efter ham, at han skulde komme hjem, og hjem kom han den anden Sommer efter Restaurationen. Ingen vidste om Mistress Alice havde hørt Noget om at han var landet i England eller ikke; alle Indbyggerne og Fæsterne i Landsbyen vidste det, og vare derfor slet ikke overraskede, og droge afsted i deres Søndagsklæder med Egegrene i Haanden for at byde ham velkommen, da han en Juli Morgen red ind i Landsbyen med en hel Mængde Gentlemen af et lystigt Udseende ved sin Side, leende, snakkende og gjørende Løjer, og talende muntert og venligt til Landsbyens Beboere. De kom fra den modsatte Kant af Drumble-Vejen, hvorvel Drumble dengang slet ikke havde Noget at betyde, hvad jeg allerede har bemærket. Imellem den sidste Cottage i Landsbyen og Porten til den gamle Borg var der en skyggefuld Del af Vejen, hvor Grenene næsten mødte hinanden over Ens Hoved og dannede en grøn Skumring. Som De maaske har lagt Mærke til, naar mange Mennesker snakke fornøjede i det Frie i Solskin, gjøre de et Øjebliks Pause, naar de komme ind i den svale grønne Skygge, og enten blive tause i nogen Tid eller ogsaa tale alvorligere, langsommere og sagtere. Og saaledes sige gamle Folk, at disse glade Gentlemen ogsaa gjorde; thi der var adskillige

Mennesker, som fulgte bagefter, da de vilde være Vidne til hvorledes Alice Carrs Hovmod skulde ydmyges. De plejede at fortælle, hvorledes Cavalererne havde maattet bukke deres Fjederhatte idet de passerede under de ikke beskaarne og hængende Grene. Jeg bilder mig ind at Sir John stod i den Formening, at Damen havde samlet sine Tilhængere, og havde gjort sig rede til at levere en Slags Bataille for at forsvare Indgangen til Borgen; men hun havde ingen Venner. Hun havde ingen anden nærmere Beslægtede end Hertugen af Albemarle, og han var Uvenner med hende, fordi hun havde vægret sig ved at komme til Hoffet, for derved at redde hendes Gods, saaledes som han havde raadet hende.

Nu vel da, Sir John red videre i Taushed; de mange Hestes Trampen og den traskende Lyd af Landsbyboernes Træsko, var Alt hvad man hørte. Hvor tung den store Port end var, blev den dog kastet op paa vidt Gab, og de rede frem til Borgtrappen, hvor Damen stod i hendes mørkfarvede og simple puritanske Klæder, hendes Kinder vare overtrukne med en blussende Rødme, hendes store Øjne udslyngede Lyn; der var Ingen bag hende eller med hende eller til at see, uden den gamle rystende Amme, der greb fat i hendes Klædning i sin Angst. Sir John havde narret sig selv; han kunde ikke komme

til en Kvinde med Sværd og krigerske Vaaben; hans Forberedelser til at tiltvinge sig Indgangen gjorde ham latterlig i hans egne Øjne, og han kunde godt tænke det, ogsaa i hans muntre, overgivne Kammeraters, derfor vendte han sig om, og bad dem at blive hvor de var, medens han red tæt hen til Trappetrinene og talte med den unge Dame, og der saae de ham med Hatten i Haanden at tale til hende, og hun, majestætisk og ubevægelig, holdt sin egen, som om hun havde været en regerende Dronning med en hel Armee i Ryggen. Hvad de sagde, var der Ingen, som hørte, men han red tilbage meget alvorlig og meget forandret i sit Udseende, endskjøndt hans graa Øje saae mere falkeagtigt ud end nogensinde, som om han forudsaae hele sin Løbebane, ihvor langt den end laa tilbage. Han var ikke til at spøge med lige i Øjnene; da han derfor erklærede, at han havde skiftet Sind og ikke ønskede at forstyrre den skjønne Dame i hendes Beskjæftelse, rede han og Cavalererne tilbage til Landsbykroen, og huserede der hele Dagen og tracterede Fæsterne, hug alle de Grene af, der havde gjort dem Ulejlighed om Morgenen for at gjøre en Glædesild paa Grønningen i Landsbyen, i hvilken de brændte en Figur, som Nogle kaldte gamle Noll og Andre Richard Carr — og det kunde ligesaa godt være den Ene som den Anden, sagde Folk; thi naar

de ikke havde kaldt den en Mand, saa vilde de fleste Mennesker have antaget den for en gaffelformig Træklods.

Men Damens Amme fortalte siden til Folkene i Landsbyen, at da Mistress Alice kom, fra den solbeskinnede Borgtrappe ind i den skumle Sal, satte hun sig ned og græd, saaledes som hendes stakkels tro Tjenestetyende aldrig havde seet hende græde før og aldrig havde kunnet forestille sig at hendes stolte unge Dame kunde være i Stand til. Hele den lange Sommerdag igjennem græd hun, og naar hun af ren Udmattelse standsede for en Tid, og blot sukkede saa tungt som om hendes Hjerte skulde briste derved, hørte de igjennem de øverste Vinduer — som vare aabne formedelst Heden — hvorledes Landbyens Klokke klang lysteligt gjennem Træerne, og jublende Chor til Cavalerernes glade Sange, Alt til Ære for Stuarterne. Alt hvad den unge Dame sagde var blot to eller tre Gange: „O, Gud! jeg er saare vennelos!" — og den gamle Amme vidste, at det var et sandt Ord, og kunde ikke modsige hende; og hun tænkte bestandig, hvad hun sagde længe efter, at en saadan pinlig Graad viste, at der var en eller anden stor Sorg nær forhaanden.

Jeg tænker, at det var den bitreste Sorg, som nogensinde er mødt en stolt Kvinde; men den kom i Skikkelse af et glad Bryllup. Hvorledes det gik til,

fik Landsbyen aldrig at vide. De lystige Gentlemen rede bort fra Morton den næste Dag ligesaa glade og utvungne, som om de havde opnaaet deres Øjemed og Sir John havde taget sin Ejendom i Besiddelse; og lidt efter lidt kom Ammen frygtsomt frem for at gjøre Indkjøb i Landsbyen, og man mødte Mistress Alice paa Spadseregangene i Skoven ligesaa stolt og stormægtig som hun nogensinde havde viist sig, blot lidt mere bleg og lidt mere tungsindig. Sandheden var, som man har fortalt mig, at baade hun og Sir John vare blevne indtagne af hinanden i den Samtale, de havde ført paa Borgtrappen; hun, paa den dybe, vilde Maade, hvorpaa hun modtog alle Indtryk i hele sit Liv, saa dybe, at de vare ligesom indbrændte. Sir John var en Mand af ridderligt Udseende og havde en Sags udenlandsk Ynde og Høflighed ved sig. Den Maade, hvorpaa han blev indtaget i hende var hel forskjellig — den Maade, hvorpaa Mænd blive forelskede, har man sagt mig. Hun var en dejlig Kvinde at tæmme, og til at bringe til at lystre hans Vink og Befalinger, og maaske læste han i hendes formildede Øjne at han var i Stand til at vinde hende, og dermed vilde alle retslige Bryderier med Hensyn til Besiddelsen paa engang blive tilendebragte paa en fornøjelig Maade. Han tog sit Opholdssted hos nogle Venner i Nabolaget; med Fjederhatten i

Haanden mødte man ham i Følge med hende paa hendes Yndlings-Spadseretoure, talende sin Sag hos hende, og hun saae blidere og elskværdigere ud end nogensinde før, og omsider underrettedes Fæsterne om, at Bryllupet var nær forhaanden.

Efterat de vare viede, forblev han nogen Tid hos hende paa Borgen, og tog derpaa tilbage til Hoffet. Man sagde, at hendes haardnakkede Vægring ved at tage med ham til London var Aarsagen til deres første Trætte, men saadanne heftige, stærke Charakterer kunne let komme op at kives lige paa den første Dag af deres ægteskabelige Liv. Hun sagde, at Hoffet ikke var noget Sted for en ærbar Kvinde; men det maatte jo Sir John bedre vide, og han skulde vel tage vare paa hende. Imidlertid saa lod han hende blive ene tilbage; først græd hun meget bittert, derpaa faldt hun igjen tilbage til sit gamle Hovmod, og var mere stolt og mørk end nogensinde. Efterhaanden begyndte hun at stifte hemmelige Forsamlinger, og da Sir John aldrig afknappede hendes Indtægter, samlede hun Levningerne af det gamle puritanske Parti omkring sig, og forsøgte paa at trøste sig over sin Ægtefælles Fraværelse med lange Bønner, der fremsnøvledes gjennem Næsen, men det var til ingen Nytte. Hvordan han end behandlede hende, saa vedblev hun dog at elske ham med en voldsom

Kjerlighed. Engang, fortalte man, tog hun sin Kammerpiges Klæder paa, og begav sig hemmeligt til London for at faae opsporet hvad det var, som holdt ham fængslet der, og Noget saae eller hørte hun, som aldeles forandrede hende; thi hun kom tilbage som om hendes Hjerte var sønderknust. Man sagde, at det eneste Menneske, hun elskede af sit fulde Hjertes hele vilde Styrke, havde viist sig troløs imod hende, og hvis det forholdt sig saaledes, hvad Under var vel det! I hendes bedste Periode var hun dog ikke Andet end en tungsindig Skabning, og det var en stor Ære for hendes Fabers Datter at blive viet til en Morton. Hun kunde ikke have ventet sig det.

Imod Fortvivlelsen søgte hun Tilflugt hos Religionen. Enhver gammel puritansk Præst i Districtet var velkommen paa Morton Hall. Alene dette var nok for at mishage Sir John. Mortonerne havde aldrig bekymret sig meget om at have synderlig Religion, men den de havde, havde hidtil været god nok i sin Slags. Da altsaa Sir John kom hjem og trængte til en glad Velkomsthilsen og omme Kjerlighedsbevisninger, saa formanede hans Frue ham i Stedet derfor, og bad for ham og anførte den sidste puritanske Text, hun havde hørt; og han bandede hende og hendes Præster og aflagde en voldsom Ed

paa at Ingen af dem skulde erholde Tilflugt eller Velkomst i et Hus, der hørte ham til. Hun saae haanligt paa ham, og sagde, at hun nok havde Lyst til at vide i hvilket Grevskab af England det Hus laa, der tilhørte ham; men i det Hus, hendes Fader havde kjøbt og hun arvet, skulde Alle dem, der prædikede Evangeliet, være velkomne; lad Kongerne saa skrive hvad Love de vilde, og Kongernes Yndlinge sværge hvilke Eder de fandt for godt. Han sagde Intet hertil; et saa meget desto værre Tegn for hende; men han skar Tænder ad hende, og inden en Times Forlob red han tilbage til den franske Her, der havde besnæret ham.

Førend han forlod Morton tog han Spioner i sin Sold. Han var begjerlig efter at faae et voldsomt Tag i sin Hustru og efter at straffe hende, fordi hun trodsede ham. Hun havde bragt det dertil, at han hadede hende for hendes puritanske Handlemaade. Han talte Dagene indtil hans Sendebud kom, overstænket lige til det Øverste af hans lange Læderstøvler, for at berette ham, at Mylady havde indbudt de skinhellige puritanske Præster i Nabolaget til at holde en Bedeforsamling, nyde et Middagsmaaltid og derpaa overnatte i hendes Hus. Sir John smilede, da han gav Budet fem Guldstykker for hans Ulejlighed, tog øjeblikkeligt Postheste og red i lange Dage

inden han naaede Morton og kom lige i rette Tid; thi det var netop Dagen, hvorpaa Bedeforsamlingen var bestemt. Dengang spiste man til Middag Klokken Et paa Landet. De fornemme Folk i London gjorde det noget sildigere og spiste om Eftermiddagen Klokken Tre eller saa; men Mortonerne hængte altid ved de gode gammeldags Skikke, og da Kirkeklokken ringede Tolv, dengang Sir John kom ridende ind i Landsbyen, vidste han, at han godt kunde slappe Tøjlen, og da han havde kastet et Blik paa Rogen, der steg i Vejret som fra en nylig antændt Ild, lige bag ved Skoven, hvor han netop vidste, at Borgkjøkkenet befandt sig, gjorde Sir John Holdt ved Smedien, og gav til Paaskud at tale med Smeden om sin Hests Sko; men han brød sig kun lidet om hvorledes Svaret lød, men indlod sig mere med en gammel Tjener fra Borgen, der havde dreven omkring ved Smedien den halve Morgenstund, som Folk bagefter tænkte, for at holde Udkig med Sir John. Da deres Samtale var forbi, hævede Sir John sig i Sadlen, rømmede sig og sagde med høj Røst:

„Det gjør mig ondt at høre, at din Frue er syg." Smeden forbausedes herover; thi hele Landsbyen var bekjendt med den tilstundende Gjesterering paa Borgen; alle Kyllinger vare kjøbte op i Landsbyen og Dæggelammene slagtede; thi i de Dage

fastede Præsterne, naar de skulde faste, fægtede naar de skulde fægte, bad naar de bad — undertiden tre Timer i Træk — og naar de gjorde sig tilgode, saa gjorde de sig tilgode, og, troe mig! de forstod dem godt paa hvad et lækkert Maaltid var.

„Mylady syg?" sagde Smeden, som om han tvivlede paa den gamle, stive Tjeners Ord. Og den Sidste var i Færd med at buse los og sætte en Trumf paa (han havde været med ved Worcester og fægtet paa den rette Side); men Sir John brød ham kort af.

„Mylady er meget syg, gode Mester Fox. Det er her Sygdommen har sit Sæde", vedblev han, pegende paa Panden. „Jeg er kommen herned for at bringe hende med tilbage til London, hvor Kongens egen Læge vil tage hende under Behandling." Derpaa red han langsomt op mod Borgen.

Fruen befandt sig saa vel som hun nogensinde havde været i sit Liv, og lykkeligere end hun ofte var; thi inden nogle faa Minuters Forlob vilde nogle af dem, hun agtede saa højt, befinde sig i hendes Nærhed; nogle af dem, der havde kjendt og skattet hendes Fader — hendes afdøde Fader, hvem hendes Hjerte vendte sig til i dets Nød, som den eneste sande Ven, hun nogensinde havde havt paa denne Jord. Mange af Prædikanterne kom ridende langvejs fra — var Alt i Orden i deres Værelser, og ved Bordet i

den store Sal? Hun var i den sidste Tid blevet noget stundeslos. Hun gik omkring neden under, og derpaa steg hun op af den store Egetrappe for at see om Sovekammeret var i Orden til den gamle Master Hilton, den ældste blandt Præsterne. Imidlertid bare Pigerne nedenunder store Stykker koldt Kjød ind, hvilket var tillavet med Kryderier, Lammesjerdinger, Kyllingepostejer og deslige, indtil de Alle lige med Et, de vidste ikke selv hvorledes, bleve grebne af stærke Arme, Forklæderne kastede dem over Hovedet, hvorved de paa en Maade bleve knevlede, og de selv baarne ud af Huset og om bagved paa Fjerkrægrønningen, hvor de med Trusler om en værre Behandling og mange skammelige Skjeldsord — Sir John kunde ikke altid regere sine Folk, hvoraf mange havde gjort Tjeneste i de franske Krige — bleve sendte tilbage til Landsbyen. De fore derfor afsted ligesom ængstede Harer.

Mylady bestrøede den hvidhovede Præsts Værelse med Lavendler, og rørte just op i Regelsekrukken paa Paaklædningsbordet, da hun hørte Fodtrin paa de Gjenlyd givende Trapper. Det var ikke nogen Puritaners afmaalte Skridt; det lod ligesom en Krigsmands Trin, der kom nærmere og nærmere med lydelige, heftige Skridt. Hun kjendte Gangen; hendes Hjerte holdt op at banke; ikke af Frygt, men fordi hun endnu bestandig elskede Sir John, og hun gjorde et

Skridt fremad som for at møde ham og derpaa stod hun stille og skjelvede; thi den smigrende, bedragerske Tanke faldt hende ind, at han dog maaske kunde være kommen formedelst en eller anden Impuls af gjenopvakt Kjerlighed, og at hans hurtige Gang maaske var foranlediget af en Ægtefælles lidenskabelige Kjerlighed. Men da han naaede Døren saae hun ligesaa rolig og ligegyldig ud som for.

„Mylady", sagde han, „I samler Eders Venner til en eller anden Festlighed; tør jeg erfare hvem det er, der saaledes ere indbudne til at gjøre sig lystige i mit Hus? Nogle gudsforgaaene Kroppe, seer jeg, at slutte efter den Mængde Mad og Drikke neden under; Drankere og Fraadsere, frygter jeg for."

Men af det gjennemborende Blik i hans Øjne saae hun, at han vidste Alt og hun svarede med en kold Bestemthed:

„Master Ephraim Dixon, Master Zerubabel Hopkins, Master Hjælp-mig-eller-jeg-omkommer Perkins og nogle flere gudsfrygtige Gejstlige kommer for at tilbringe Eftermiddagen i mit Hus."

Han gik hen imod hende, og slog hende i sit Raseri. Hun løftede ikke en Arm for at unddrage sig Slaget, men blev lidt rød af Smerte, og idet hun derpaa drog sit Tørklæde til Side, betragtede hun den skarlagenrøde Plet paa hendes hvide Hals.

„Jeg har ikke forskyldt bedre", sagde hun. „Jeg elskede een af min Faders Fjender, een af dem, som vilde have hidset den gamle Mand til Døde. Jeg gav min Faders Fjende Hus og Land, da han kom som en Tigger til min Dør; — jeg fulgte mit syndige, lunefulde Hjerte heri, i Stedet for at mindes min døende Faders Ord. Slaa igjen, og hævn ham nok engang!"

Men han vilde ikke, fordi hun bad ham derom. Han tog sit Bælte af, og bandt hendes Arme tæt, tæt sammen, og hun hverken satte sig til Modværge eller talte. Derpaa skubbede han saaledes til hende, at hun var nødt til at sætte sig ned paa Kanten af Sengen.

„Sid der", sagde han, „og hør hvorledes jeg vil tage imod de gamle Hyklere, I har vovet at indbyde til mit Hus — mit Hus og mine Forfædres Hus, længe førend Eders Fader — en skinhellig Bissekræmmer — høkrede omkring med sit Kram, og snød ærlige Folk."

Og, idet han aabnede Vinduet lige over for disse Borgtrappetrin, hvor hun havde ventet paa ham i hendes jomfruelige Skjønhed for knap tre korte Aar siden, modtog han det Selskab af Præster, der kom ridende henimod Borgen i et saa gyseligt, gruopvækkende Sprog Mylady havde opirret ham over alt

Maal, seer De), at de gamle Mænd ganske bestyrtede gjorde Omkring og skyndte sig i Hast tilbage til deres Eget.

Imidlertid havde Sir Johns Tjenere nedenunder adlydt deres Herres Befalinger. De vare gaaede igjennem hele Huset, og havde lukket hvert Vindue, hvert Skod og hver Dør, men i Øvrigt ladet Alt blive saaledes som det var; — den kolde Mad paa Bordet, de varme Retter paa Spiddet, Solvflaskerne paa Skjenkebordet — Alt ligesom færdigt til et Festmaaltid; derpaa kom Sir Johns første Tjener, ham vi talte om før, op for at sige sin Herre, at Alt var i Orden.

„Er Hesten og Sadelpuden ogsaa parat? Ja, saa maa du og jeg være Myladys Kammerpiger"; og, som det forekom hende for Narrestreger, medens det i Virkeligheden var en veloverlagt Plan, klædte de den stakkels Kone i hendes Ridedragt, men ganske akavet, og Sir John bar hende skjødesløst og kejtet ned af Trapperne, og han og hans Tjener bandt hende til Sadelpuden, og Sir John steg op foran. Tjenerne lukkede og laasede den store Dør til Borgen, og Ecchoet af Buldret klang gjennem den tomme Borg med en ildevarslende Lyd. „Kast Nøglen dybt ned i Mosen hist henne", sagde Sir John, „Mylady kan lede den op, hvis hun faaer Lyst, naar jeg igjen løsner hendes

Arme. Til den Tid veed jeg, hvis Hus Morton Hall skal blive kaldt."

„Sir John! det skal blive kaldt for Djævelens Hus, og I skal være hans Hushovmester."

Men den stakkels Frue havde gjort bedre i at tie stille; thi Sir John lo blot og bad hende at blive ved at skjelde. Da han passerede gjennem Landsbyen med sin Tjener ridende bagefter, kom Fæsterne ud og stod ved deres Dore, og ynkede ham fordi han havde en gal Kone, og roste ham for hans Omsorg for hende, og fordi han gjorde Sit til at hun kunde blive helbredet ved at tage hende med, for at Kongens Læge kunde see til hende. Men hvordan det end gik til, saa fik Borgen dog et hæsligt Navn; de stegte og kolde Spiser, Ænderne og Kyllingerne, fik Tid til at falde til Støv forend noget menneskeligt Væsen vovede at betræde Borgen eller havde nogen Ret til at gjøre det; thi Sir John kom aldrig mere tilbage til Morton, og hvad Mylady angaaer, da sagde Nogle, at hun var død, og Andre derimod, at hun var fra Forstanden og indespærret i London, og atter Andre paastode, at Sir John havde sat hende i et Kloster udenlands.

„Og hvad blev der af hende?" spurgte vi, idet vi listede os hen til Mrs. Dawson.

„Ja, hvorfra skulde jeg vide det?"

„Men hvad mener De?“ spurgte vi haardnakket.

„Det kan jeg ikke sige. Jeg har hørt, at hun, efterat Sir John var bleven dræbt i Slaget ved Boyne, kom fri og vandrede tilbage til Morton til hendes gamle Ammes Hus; men hun var dengang rent ravruskende gal, og jeg tvivler slet ikke paa, at jo Sir John har forudseet det. Hun plejede at have Syner og Drømme om Aabenbarelser, og der var Nogle, som ansaae hende for en Prophetinde, og Andre tænkte, at hun var helt forstyrret i Hovedet. Hvad hun sagde om Mortonerne var gyseligt. Hun fordømte dem til at uddøe i Landet, og at deres Borg skulde blive jevnet med Jorden, medens Bissekræmmere og Huserere, saadanne Folk som hendes Fader havde været, skulde boe der, hvor de ridderlige Mortoner engang havde levet. En Vinteraften foer hun vild og den næste Morgen fandt man den stakkels forrykte Kone frossen ihjel paa Kirkegaarden ved Drumbles Bedehus, og den Mr. Morton, der havde arvet Sir John, lod hende anstændigt begrave der, hvor hun blev funden, ved Siden af hendes Faders Grav.“

Vi vare tause i nogen Tid. „Og naar blev den gamle Borg aabnet, Mrs. Dawson, vær saa god og sig os det?“

„Aa, da den Mr. Morton, der var vor Squire Mortons Bedstefader, tog Ejendommen i Besiddelse.

Han var en langt ude beslægtet Fætter af Sir John, en meget roligere Slags Mand. Han lod alle de gamle Værelser aabne paa vidt Gab, udluftes og røges, og Levningerne af skimlede Levnetsmidler bleve samlede og opbrændte i Gaarden; men hvordan det end hænger sammen, saa har dog det gamle Spiseværelse altid en Lugt som af et Lighus, og ikke en Sjæl kunde finde Behag i at gjøre sig lystig der, naar man tænkte paa de gamle graahaarede Præster, hvis Gjenfærd maaske kunde lugte Retterne langt borte fra og begave sig uindbudne i skarevis til en Fest, der ikke var den, hvorfor de vare tagne ved Næsen. Jeg var glad for mit Vedkommende, da Squirens Fader byggede en anden Spisesal, og jeg kan forsikre Dem for, at der ikke findes et eneste Tjenetyende, der vil gaae ind i den gamle Spisesal efter at det er blevet mørkt."

„Det skulde undre mig, om den Maade, hvorpaa den sidste Mr. Morton solgte sin Jord til Indbyggerne i Drumble havde Noget at gjøre med den gamle Lady Mortons Spaadom", sagde min Moder eftertænksomt.

„Ikke det Allermindste", sagde Mrs. Dawson skarpt. „Mylady var forrykt og hendes Ord er ikke værd at lægge paa Hjertet. Jeg kunde nok have Lyst til at see, hvorledes Bomuldsvæverne i Drumble vilde

bære dem ad med at tilbyde Squiren at kjøbe Land af ham. Nu er der desuden udtrykkelige Arvebestemmelser herimod. De kan ikke kjøbe Jorden, selv om de vilde. Det er virkelig en Race af næringsdrivende Bissekræmmere!"

Jeg husker, at Ethelinda og jeg saae paa hinanden ved det Ord „Bissekræmmere", der var det selv samme Ord, hun havde lagt i Munden paa Sir John, da han drillede sin Kone for hendes Faders lave Fødsel og Næringsvej. Vi tænkte: „Vi vil faae at see."

Ak! vi har seet det.

Kort efter denne Aften døde vor gode gamle Veninde Mrs. Dawson. Jeg husker det godt, fordi Ethelinda og jeg for første Gang i vort Liv fik Sorgeklæder. En kjær lille Broder til os, var død blot Aaret i Forvejen, og dengang havde vor Fader og Moder afgjort, at vi vare for unge og at der ikke var nogen Nødvendighed for dem at paadrage sig den Udgift til sorte Kjoler til os. Vi sørgede over det lille spæde Væsen i vore Hjerter, det veed jeg, og lige til denne Dag tænker jeg ofte paa, hvorledes det vilde have været, hvis jeg havde havt en Broder. Men, da Mrs. Dawson døde, blev det anseet som en Slags Pligt, vi skyldte Squirens Familie, at gaae i Sort, og Ethelinda og jeg vare meget stolte og glade over

vore nye Kjoler. Jeg husker, at jeg dromte, at Mrs. Dawson var i Live, og at jeg græd, fordi jeg tænkte, at man vilde tage min nye Kjole fra mig. Men Alt dette har ikke Noget at gjøre med Morton Hall.

Da jeg først fik Øje for Vigtigheden af Squirens Stilling i Livet, bestod hans Familie af ham selv, hans Kone (en svagelig, omfindtlig Dame) og hans eneste Son, „lille Master", som Mrs. Dawson havde Lov til at kalde ham, „den unge Squire", som vi i Landsbyen altid kaldte ham. Hans Navn var John Marmaduke. Han blev altid kaldt for John, og, efterat jeg havde hørt Mrs. Dawsons Historie om den gamle Sir John, plejede jeg at ønske, at han ikke havde baaret det ildespaaende Navn. Han var vant til at ride gjennem Landsbyen i hans skinnende skarlagenrode Kjole, og hans lange, smukke, krollede Haar faldt ned over hans Kniplingskrave, og hans brede, sorte Fjederhat skyggede over hans glade blaa Øjne. Ethelinda og jeg tænkte dengang, og jeg tænker endnu bestandig, at der ikke var Mage til Dreng. Han havde derhos tillige en selvtillidsfuld Dristighed og pryglede engang med sin Ridepidsk en Groom, der var to Gange saa stor som han selv, fordi han kom ham i Vejen. Ved at see ham og Mrs. Phillis fare stolende gjennem Landsbyen paa deres smukke arabiske Heste, og leende naar de mødte

Vestenvinden, medens deres lange, gyldne Lokker flagrede efter dem, skulde man snarere have troet, at det var Broder og Søster end Neveu og Tante; thi Miss Phillis var Squirens Søster, og meget yngre end han selv; ja, paa den Tid, jeg taler om, troer jeg rigtignok ikke, at hun var over sytten og den unge Squire, hendes Neveu, var ikke mere end ti Aar. Jeg husker godt da Mrs. Dawson sendte Bud efter min Moder og mig, at vi skulde komme op paa Slottet for at vi kunde see Miss Phillis, naar hun var paaklædt til at tage afsted med hendes Broder til et Bal, der fandt Sted i en mægtig Lords Hus for Prinds William af Glouceſter, en Neveu af den gode gamle Georg den Tredie.

Da Mrs. Elisabeth, Mrs. Mortons Pige, saae os ved Theen i Mrs. Dawsons Værelse, spurgte hun Ethelinda og mig, om vi ikke kunde have Lyst til at komme ind i Miss Phillis' Paaklædningsværelse og see til, medens hun klædte sig paa, og derpaa sagde hun, at hvis vi vilde love at lade være at rore ved Nogenting, vilde hun lægge et godt Ord ind for os, at vi kunde komme derind. Vi vilde have lovet at staae paa vore Hoveder, og vilde have prøvet paa at gjøre det, for at nyde Godt af en saadan Gunst. Altsaa kom vi da ind, og stode Haand i Haand i en afsides Krog, og følte os meget rode, undseelige og

varme indtil Miss Phillis satte os i vort Es ved at gjøre alle Slags komiske Grimasser til os, netop for at faae os til at lee, hvilket vi ogsaa omsider gjorde af fuld Hals, til Trods for alle vore Bestræbelser for at være alvorlige, for at Mrs. Elisabeth ikke skulde klage over os til vor Moder. Jeg husker endnu godt Lugten af Marechal-Pudderet, med hvilket Miss Phillis' Haar blev bestrøet og hvorledes hun rystede med Hovedet, ligesom et ungt Fol, for at løsne Haaret, som Mrs. Elisabeth strammede over en Pude. Derpaa vilde Mrs. Elisabeth prøve lidt af Mrs. Mortons Sminke, og Miss Phillis vadskede det af igjen med et vaadt Haandklæde, idet hun sagde, at hun holdt mere af sin egen Blegbed end af nogen konstig Rødme, og da Mrs. Elisabeth endnu engang prøvede paa at berøre hendes Kinder, skjulte hun sig bag den store Lænestol, kiggende frem med hendes søde, glade Ansigt, først paa den ene Side og saa paa den anden, indtil vi Alle hørte Squirens Stemme ved Døren, der spurgte hende om hun var paaklædt og kunde komme og vise sig for hendes Svigerinde; thi, som jeg allerede har sagt, Mrs. Morton var en stor Skrantning og ikke i Stand til at tage ud i store Selskaber som dette. Vi vare Alle tause i et Øjeblik, og ikke engang Mrs. Elisabeth tænkte mere paa Sminken, men hvorledes hun gesvindt nok skulde faae Miss Phillis

ifört hendes blaa Klædning. Hun havde kirsebærrøde Sløjfer paa Haaret og hendes Brystsløjfer vare af samme Slags Baand. Hendes Kjole var aaben foran og under den havde hun et hvidt, vatteret Silkeskjort. Vi følte os meget undseelige imod hende, saaledes som hun stod der i fuld Stads — hun saae meget fornemmere ud, end Alt hvad vi endnu havde seet, og det var os ligesom en Trøst, da Mrs. Elisabeth sagde til os, at vi skulde gaae ned i Mrs. Dawsons Dagligstue, hvor min Moder imidlertid havde siddet hele Tiden.

Netop som vi vare i Færd med at fortælle hvor glad og komisk Miss Phillis havde været, kom der en Lakej ind. „Mrs. Dawson", sagde han, „Squiren har sagt, at jeg skulde gaae ind for at spørge om Mrs. Sidebotham og De vil gaae ind i den vestlige Dagligstue for at see Miss Phillis inden hun tager afsted." Vi gik da ogsaa med, og klyngede os tæt ind til vor Moder. Miss Phillis saae næsten undseelig ud, da vi kom ind, og stod lige ved Døren. Jeg tænker, at vi Alle maa have givet tilkjende, at vi aldrig havde seet noget Smukkere, end hun var, i vore Levedage før; thi hun blev blussende rød ved vort stirrende, beundrende Blik, og for at lette sig selv, begyndte hun at gjøre alle Slags Narrestreger, snurrede sig rundt saa at hendes kostbare Silkeskjort

sloj omkring, slog sin Vifte ud (en Foræring fra Fruen for at gjøre hendes Pynt fuldstændig), og kiggede først frem fra den ene Side og saa fra den anden, ligesom hun havde gjort ovenpaa; derpaa fik hun fat i sin Brodersøn og paastod, at han skulde dandse en Menuet med hende indtil Vognen kom, hvilket Forslag gjorde ham meget opbragt, som om det var en Fornærmelse mod hans Manddom (han var ni Aar gammel) at formode, at han kunde dandse. „Det kunde være meget godt for Piger, at de gjorde dem selv til Narre", sagde han, „men det passede sig ikke for Mænd." Og Ethelinda og jeg syntes, at vi aldrig før havde hørt saa smuk en Tale. Men Vognen var der, førend vi endnu halv havde mættet vore Øjne, og Squiren kom fra sin Kones Værelse for at befale, at den lille Squire skulde gaae i Seng, og for at føre sin Søster til Vogns.

Jeg husker godt en hel Del Snak fra denne Aften om Hertuger af Blodet og om ulige Ægteskaber. Jeg troer, at Miss Phillis dandsede med Prinds William, og jeg har ofte hørt sige, at hun tog derfra som Ballets Dronning, og at Ingen kom hende nær i Skjønhed og yndigt, muntert Væsen. En Dag eller to efter saae jeg hende trave gjennem Landsbyen, og hun saae accurat ud som førend hun havde dandset med en Hertug af Blodet. Vi tænkte

Alle, at hun vilde ægte en eller anden Stormand og vare paa Udkig efter den Lord, der vilde føre hende hjem. Men den stakkels Frue døde, og der var ingen Anden til at trøste hendes Broder end Miss Phillis; thi den unge Squire var taget bort til en eller anden stor Skole nede i Syden; og Miss Phillis blev alvorlig og tvang sin Kleppert til at holde sig ved Siden af Squiren naar han red ud paa sin gamle, adstadige Hoppe paa hans skjødesløse, magelige Maade.

Vi hørte ikke meget om hvad der foregik paa Slottet, efterat Mrs. Dawson var død, derfor kan jeg heller ikke fortælle, hvorledes det gik til der; men lidt efter lidt begyndte der at snakkes om, at Regninger, der for bleve betalte hver Ugedag, nu fik Lov til at vente til Qvartalet var udløben, og i Stedet for at blive afgjorte hvert Qvartal, bleve de nu udsatte til Jul, og Mange sagde, at det faldt dem haardt nok, at faae deres Penge endda. Der hvidskedes i Landsbyen om, at den unge Squire spillede højt paa Collegiet, og at han satte flere Penge overstyr end hans Fader kunde skaffe ham. Men da han kom ned til Morton var han smukkere end han nogensinde havde været, og jeg for min Person troede aldrig noget Ondt om ham, skjøndt jeg vil indrømme, at Andre maaske bedrog ham uden at han mistroede dem. Hans Tante var ligesaa indtagen i ham som nogensinde,

og han i hende. Mangen en god Gang har jeg seet dem spadsere sammen, snart bedrøvede nok, snart ligesaa muntre som tidligere. Lidt efter lidt hørte min Fader tale om Salget af smaa Stykker Land, der ikke hørte ind under Fideicommisset, og omsider stode Sagerne saa slet, at endogsaa Afgrøden blev solgt paa Markerne, for hvilken Pris Folk vilde give, naar Pengene blot bleve contant betalte. Squiren gav omsider rent fortabt og forlod aldrig Slottet, og den unge Master var i London; stakkels Miss Phillis plejede at gaae omkring og prøve paa at see efter Folkene og Daglejerne og for at redde saa meget hun kunde. Ved denne Tid var hun vel noget over de Tredive; Ethelinda og jeg vare Nitten og een og Tyve inden min Moder døde, og det var nogle Aar før dette her. Nu da, omsider døde Squiren, man sagde af Hjertesorg, og omendskjøndt Juristerne holdt det meget hemmeligt, begyndte det at rygtes, at Miss Phillis' Formue ogsaa var sat overstyr. Hvordan det end saa var, Creditorerne faldt over Godset ligesom graadige Ulve. Det var et Fideicommis og kunde ikke sælges; men de gave det i Hænderne paa en Jurist, for at han skulde bringe saa meget ud af det, som han kunde, og ikke have nogen Barmhjertighed med den unge Squire, der ikke havde saa meget som Tag over Hovedet. Miss Phillis bosatte sig i en

lille Hytte i Landsbyen ved Udkanten af Ejendommen, som han overlod hende, fordi han ikke kunde faae den lejet ud, da den var saa gammel og faldefærdig. Vi har aldrig kunnet begribe, hvad hun levede af, stakkels Dame, men hun sagde, at hendes Helbred var god, og det var Alt, hvad vi turde spørge om. Hun kom for at see til min Fader kort før han døde, og han syntes at føle sig dristig ved den Tanke, at han var en døende Mand; derfor spurgte han, hvad jeg havde længtes efter at vide i mangt et Aar: hvor den unge Squire var? Man havde ikke seet ham i Morton siden Faderens Begravelse. Miss Phillis sagde, at han var rejst udenlands, men hvor han var, det vidste hun knap selv; kun havde hun en Anelse om, at han tidligere eller sildigere vilde vende tilbage til det gamle Sted, hvor hun skulde gjøre sig Umage for at holde et Hjem i Beredskab for ham, naar han var træt af at vandre omkring og prøve sin Lykke.

„Endnu bestandig prøve paa at gjøre sin Lykke?" spurgte min Fader, og hans spørgende Øine sagde mere end hans Ord. Miss Phillis rystede paa Hovedet med en bedrøvet Mening i hendes Ansigt, og vi fattede hele Sammenhængen. Han befandt sig i et eller andet fransk Spillehus, hvis han ikke var i et engelsk.

Miss Phillis havde Ret. Det kunde vel være et Aars Tid efter min Faders Død, at han kom til-

bage, gammel, graahaaret og udtæret. Han kom til vor Dør kort efter at vi havde stænget den en Vinteraften. Ethelinda og jeg boede endnu bestandig paa Gaarden, og prøvede paa at holde den i Stand og faae den til at betale sig; men det var et vanskeligt Stykke Arbejde. Vi hørte Fodtrin komme op af den lige, stenbelagte Vej, derpaa standsede de udenfor vor Dør, under selve Indgangen, og vi hørte en Mands Aandedrag, hurtigt og kort.

„Skal jeg aabne Døren?"; spurgte jeg.

„Nej, bi lidt!" sagde Ethelinda; thi vi boede alene, og der var ingen anden Bolig i Nærheden. Vi holdt vort Aandedræt tilbage. Der bankedes paa.

„Hvem er der?" raabte jeg.

„Hvor boer Miss Morton — Miss Phillis?"

Vi vare ikke enige om vi skulde svare ham; thi hun boede alene, ligesom vi.

„Hvem er det?" sagde jeg igjen.

„Eders Herre", svarede han, stolt og vred. „Mit Navn er John Morton. Hvor boer Miss Phillis?"

I en Haandevending havde vi Slaaen fra Døren, og bad ham at komme indenfor og at tilgive os vor Uhøflighed. Vi vilde have givet ham det Bedste vi havde, hvad der ogsaa var vor Skyldighed; men han hørte kun efter de Anvisninger, vi gav ham om Vejen til hans Tante, og bekymrede sig ikke om vore Undskyldninger.

II.

Lige indtil dette Øjeblik havde vi anseet det for uforskammet at udtale for hinanden vor gjensidige tause Forundring over hvad Miss Phillis vel kunde leve af; men i vore Hjerter veed jeg godt, at vi begge tænkte paa det med en Slags agtelsesfuld Medynk, fordi det var gaaet saa meget tilbage for hende. Miss Phillis, hvem vi erindrede som en Engel i Skjønhed, og som en lille Prindsesse formedelst den overlegne Magt, hun udøvede, der dog var en saa sød Tvang, at vi Alle havde følt os stolte ved at være hendes Slaver — den Miss Phillis var nu en hentæret, simpel Kvinde, i Hverdagsdragt, og heldede stærkt mod Alderdommen, og saae ud — dengang havde jeg ikke vovet at tilstaae en saadan Tanke for mig selv — ja, hun saae virkelig ud, som om hun ikke fik saa meget, som hun kunde spise. En Dag, husker jeg, at Slagterens Kone, Mrs. Jones — det var en Person fra Drumble — sagde paa hendes plumpe Maade, at det ikke undrede hende at see Miss Morton saa blodløs og bleg, thi hun tracterede sig

kun hver Søndag med Kjød, og levede af Slampamper og Smørrebrød hele den øvrige Tid af Ugen. Ethelinda satte sit alvorlige Ansigt op — jeg er endnu den Dag i Dag bange for det Blik — og sagde: „Mrs. Jones, troer De virkelig, at Miss Morton kan spise Deres skindmagre Kjød? De veed ikke hvor kræsen og lækker hun er, hvilket anstaaer En, der er født og baaren som hun. Hvad var det vi bragte hende fra den nye store Slagter i Drumble i Løverdags, Biddy?" (Vi bragte vore Æg paa Torvet i Drumble hver Løverdag; thi Bomuldsvæverne gave os mere for dem, end Folkene i Morton; store Tosser, som de er!)

Jeg syntes at det var temmelig cujonagtigt af Ethelinda at skyde det over paa mig at fortælle Kronifer; men hun har rigtignok altid tænkt en Del paa at bevare sin Sjæl, mere end jeg gjorde, er jeg bange for; thi jeg svarede kjek som en Løve: „To Kalvebrisler til en Shilling Stykket og en Lammeforfjerding til atten Pence Pundet." Afsted foer Mrs. Jones i sin Hidsighed og sagde: „Deres Kjød var godt nok til Mrs. Donkin, den rige Mølleejers Enke og der kunde nok komme den Dag at en tiggeragtig Morton vilde slikke Fingrene derefter." Da vi vare alene, sagde jeg til Ethelinda: „Jeg er bange for at vi ville komme til at gjøre Regnskab for vore Løgne paa

Dommedag", og Ethelinda svarede meget hvast (hun er en god Søster i det Hele taget): „Svar du for dig selv, Biddy. Jeg har ikke sagt et Ord. Jeg gjorde blot et Spørgsmaal. Hvad kan jeg gjøre ved, at du kom med Usandheder? Jeg forbausedes rigtignok ved mig selv, hvor glatvæk du fortalte hvad der ikke var sandt." Men jeg veed, at hun var glad i Hjertet, fordi jeg fortalte de Usandheder.

Efterat den stakkels Squire var kommen for at boe hos sin Tante, Miss Phillis, vovede vi at tale en Smule med hinanden derom. Vi vare forvisſede om, at de maatte tage det knapt. De saae ud til det. Han havde en slem rallende Hoste til sine Tider, omendskjøndt han var saa stikken og stolt, at han tvang sig fra at hoste, naar der var Nogen i Nærheden. Jeg har seet ham oppe for det var Dag, og feje Gjødningen af Vejen for at faae Gjødske til den lille Plet Jord bag ved Hytten, som Miss Phillis havde ladet skjøtte sig selv; men som hendes Neveu plejede at grave og bearbejde; thi, sagde han en Dag paa sin fornemme, langsomme Maade: „han havde altid havt Lyst til at anstille Forsøg ved Agerdyrkningen." Ethelinda og jeg bildte os ind, at de to eller tre Sneſe Kaalhoveder, som han avlede, var Alt hvad de havde at leve af den Vinter, foruden den Smule Mel og The, de kjøbte i Boutiken i Landsbyen.

En Fredag Aften sagde jeg til Ethelinda: „Det er en Skam at bringe disse Æg til Drumble for at sælges, og aldrig forære et eneste til Squiren, paa hvis Ejendom vi dog ere fødte.“ Hun svarede: „Jeg har tænkt det selv samme saa mangen en Gang; men hvorledes skal vi bære os ad dermed? Jeg for min Person vover ikke at byde Squiren dem, og hvad Miss Phillis angaaer, saa vilde det næsten see ud som Uforskammethed.“

„Jeg vil prøve paa det“, sagde jeg.

Den Nat tog jeg altsaa nogle Æg — friske, gule Æg fra vor egen Fasanhøne, hvis Lige der ikke var i tyve Miles Omkreds — og lagde dem ganske stille paa et af de smaa Stensæder i Forstuen til Miss Phillis' Hytte. Men, ak! da vi toge til Torvs i Drumble ganske tidligt den næste Morgen, der laae alle mine Æg slagne i Mask, og dannede en hæslig gul Pøl paa Vejen, lige udenfor Hytten. Jeg havde tænkt at lade en Kylling eller to følge ovenpaa; men nu saae jeg, at det ikke vilde lade sig gjøre. Miss Phillis kom nu og da for at besøge os; hun var lidt mere fornem og stiften paa det end hun havde været som Pige, og vi indsaae, at vi maatte holde os i tilbørlig Afstand. Jeg formoder, at vi maae have fornærmet den unge Squire; thi han kom aldrig vort Hus nær.

Nu vel da! der kom en streng Vinter, og Fødevarerne steg i Prisen, og Ethelinda og jeg havde nok at bestille med at faae det til at slaae til. Dersom det ikke havde været for min Søsters gode Husholdning, vilde vi uden Tvivl være komne i Gjeld; men hun gjorde det Forslag, at vi ikke skulde spise til Middag, men lade os nøje med Frokost og The til Aften, hvori jeg ganske sikkert var fuldkommen enig, det kan De troe.

En Bagedag havde jeg lavet nogle Kager til The — Kartoffelkager kaldte vi dem. De havde en indbydende Lugt ved dem, og for at friste Ethelinda, der ikke befandt sig ganske vel, havde jeg stegt en tynd Skive Flæsk. Just som vi sad ved Maden, bankede Miss Phillis paa vor Dør. Vi lukkede op. Gud skal vide, at hun saae bleg og mager ud. Heden fra vort Kjøkken gjorde hende ganske fortumlet i Hovedet, og i det første Øjeblik var hun ikke i Stand til at tale. Men hele Tiden betragtede hun Maden paa Bordet, som om hun frygtede for at den skulde forsvinde, naar hun vendte Øjnene bort. Det lignede et Dyrs begjerlige Blik, stakkels Sjæl! „Dersom jeg turde", sagde Ethelinda, der ønskede at bede hende om at tage Del i vort Maaltid, men ikke vovede at tale rent ud. Jeg turde ikke tale, men rakte hende en varm, smørret Kage; hun tog den, førte den til sine

Læber, som for at smage den, hvorpaa hun grædende sank tilbage i sin Stol.

Vi havde aldrig seet en Morton græde før, og det havde noget Forfærdeligt ved sig. Vi stode tause og forbausede. Hun kom sig igjen, men vilde ikke smage Kagen; tvertimod bedækkede hun den med begge Hænder, som om hun var bange for at miste den. „Dersom De vil tillade mig", sagde hun paa en meget majestætisk Maade, som for at raade Bod paa, at vi havde seet hende græde, „saa vil jeg tage den hjem til min Neveu". Og hun rejste sig op for at gaae; men hun kunde knap staae af lutter Mathed og maatte sætte sig ned igjen; hun smilede til os og sagde, at hun var en Smule svimmel, men at det snart vilde gaae over; dog, da hun smilede, trak hendes blodløse Læber sig langt tilbage fra Tænderne, og hendes Ansigt saae næsten ud som et Dødningehoved.

„Miss Morton", sagde jeg, „gjør os den Ære, denne Gang at drikke The med os. Squiren, Deres Fader, spiste engang sin Lunch hos min Fader, og vi ere stolte deraf den Dag i Dag."

Jeg skjenkede The, som hun drak; Maden foer hun tilbage for, ligesom Synet af den gjorde hende syg igjen. Men da hun rejste sig for at gaae, betragtede hun den med et mørkt, ulveagtigt Blik, som

om hun ikke kunde forlade den, og omsider udbrød hun i en kvalt Hulken og sagde:

„O, Bridget, vi ere nærved at omkomme! vi ere nærved at omkomme af Mangel paa Føde! Jeg kan udholde det, jeg ænsker det ikke; men han lider, o, hvor han lider! Lad mig tage Mad til ham for denne Aften."

Vi kunde neppe tale; vore Hjerter sadde oppe i vor Hals, og Taarerne løb ned ad vore Kinder ligesom Regn. Vi pakkede en Kurv sammen, og bar den lige til hendes Dør uden at vove at sige et Ord; thi vi kunde godt forestille os, hvad det maatte have kostet hende at sige det. Da vi forlode hende ved Hytten, gjorde vi hende vor sædvanlige dybe Compliment, men hun faldt os om Halsen og kyssede os. Adskillige Aftener i Træk listede hun sig omkring vort Hus i Mørkningen; men hun vilde aldrig komme indenfor og see os Ansigt til Ansigt ved Lyset eller Skinnet af Ilden, og endnu mindre møde os ved Dagens Lys. Vi bragte ligesaa regelmæssigt Mad ud til hende, og rakte hende den i Taushed og vi følte os overmaade hædrede ved de dybe Høflighedsbeviser, hun viste os. Vi havde mange Planer for, nu da vi kjendte hendes Nød. Vi haabede, at hun vilde tillade os at tjene hende paa en eller anden Maade, saaledes som det tilkom os som Sidebothamer.

Men een Aften blev hun borte; vi stode ude i den kolde, bidende Vind, og stirrede ud i Mørket efter hendes magre, udtærede Figur; men det var forgjeves. Sildig paa Eftermiddagen den følgende Dag, løftede den unge Squire Klinken i Vejret og stod lige i Midten af vor Dagligstue. Der var kun lavt til Loftet, og der blev endnu lavere formedelst de store Bjælker, der understøttede Loftet oven over; han bukkede da han saae os, og prøvede paa at fremstamme nogle Ord, men der kom ikke en Lyd over hans Læber. Jeg har aldrig seet en saadan udtæret Jammerskikkelse nej aldrig! Omsider tog han mig ved Skulderen og førte mig ud af Huset.

„Kom med mig!" sagde han, da vi vare ude i fri Luft, som om han der fik Kraft til at tale forstaaeligt. Han behøvede ikke at sige mere. Vi traadte ind i Miss Phillis Hytte, en Frihed, som jeg aldrig tidligere havde taget mig. Man saae tydeligt, at den Smule Bohave, som var der, vare de opslidte Levninger af Herligheden paa Morton Hall. Ingen Ild. Graa Brændeaske laa paa Arnestedet. En gammel Kanapee, engang hvid og forgyldt, men nu dobbelt kummerlig ved dens Fald fra sin tidligere Glands. Paa den laa Miss Phillis, meget bleg, meget stiv, med Øjnene lukkede.

„Siig mig", sagde han gispende, „er hun død?

Jeg tænker, at hun sover; men hun seer saa besynderlig ud — som om hun kunde være —" Han kunde ikke sige det skrækkelige Ord igjen. Jeg bukkede mig ned, men følte ingen Varme; en kold, fugtig Atmosphære syntes at omgive hende.

„Hun er død!" svarede jeg omsider. „O Miss Phillis! Miss Phillis!" og jeg begyndte at tude ligesom en Halvtosset. Men han satte sig ned uden at falde en Taare, og saae tankeløst paa det tomme Arnested. Jeg turde ikke græde længere, da jeg saae ham sidde saa maallos som en Sten. Jeg kunde ikke forlade ham, og dog havde jeg ingen Undskyldning for at opholde mig der længere. Jeg gik hen til Miss Phillis og ordnede stille de tynde graa Lokker om hendes Hoved.

„Ak ja!" sagde han. „Hun maa klædes. Hvem er mere skikket til det, end De og Deres Søster, Børn af den gode gamle Robert Sidebotham."

„O, min Herre", sagde jeg, „dette er ikke noget passende Sted for Dem. Lad mig hente min Søster, for at hun kan vaage med mig hele Natten, og gjør os den Ære at sove i vort fattige lille Hus."

Jeg havde ikke ventet, at han havde gjort det, men efter nogle faa Minuters Taushed gav han sit Samtykke til mit Forslag. Jeg skyndte mig hjem og fortalte Ethelinda det Hele, og medens vi begge græd,

lagde vi Ilden sammen, satte Mad paa Bordet og redte Seng i en Krog af Værelset. Medens jeg stod færdig til at gaae, saae jeg Ethelinda aabne den store Kiste, hvori vi havde vore bedste Ting gjemte, og fremtog en fin hollandsk Lærreds Chemise, der havde været en af Moders Brudechemiser; og da jeg saae hvad hun havde for, skyndte jeg mig op af Trappen og hentede et Stykke kostbare gamle Kniplinger, der rigtignok vare en Del stoppede, det er sandt, men ikke desto mindre ægte Brüsseler, testamenteret mig for længe siden af min Gudmoder, Mrs. Dawson. Vi gjemte disse Sager under vore Kaaber, laasede Døren efter os og gave os paa Vejen for at gjøre Alt hvad vi formaaede for den stakkels Miss Phillis. Vi fandt Squiren siddende paa samme Sted, hvor jeg forlod ham. Jeg veed knap om han forstod mig, da jeg bad ham om at lukke vor Dør op, og gav ham Nøglen, skjøndt jeg talte saa tydeligt som jeg formaaede, da Struben ligesom var tilsnøret paa mig. Omsider rejste han sig op og gik; Ethelinda og jeg strakte hendes stakkels magre Lemmer og indhyllede dem i den fine hollandske Lærreds Chemise; derpaa lagde jeg mine Kniplinger i Folder, saaledes at de dannede en tæt Kappe, der kunde bindes om de hentærede Ansigtstræk. Da Alt dette var gjort, betragtede vi hende i en kort Afstand.

„En Morton død af Sult!“ sagde Ethelinda højtideligt. „Vi vilde ikke have vovet at troe, at noget Saadant var tænkeligt under Livets Omskiftninger; erindrer du hin Aften, da du og jeg vare smaa Børn og hun en munter ung Dame, der legede Tittit med os bag sin Vifte?“

Vi græd ikke mere; vi vare meget stille og højtidelige tilmode. Efter en Stund, sagde jeg: „Det undrer mig med alt det, at den unge Squire begav sig til vort Hus. Han saae saa besynderlig ud. Dersom jeg turde, kunde jeg have Lyst til at gaae for at see hvorledes han har det.“ Jeg aabnede Døren, Natten var bælgmørk, Luften meget stille. „Jeg vil gaae“, sagde jeg, og afsted gik jeg uden at møde en Sjæl; thi Klokken var meget over Elleve. Jeg naaede vort Hus; Vinduet var stort og sad lavt nede og Skodderne vare gamle og revnede. Jeg kunde godt kigge ind imellem dem og see hvad der foregik. Han sad ved Ilden uden at udgyde en Taare, men det var, som om han saae hele sit foregaaende Liv passere ham forbi i Emmerne. Den Mad, vi havde sat frem, stod urørt. En eller to Gange under min lange Vagt — jeg var mere end en Time borte — vendte han sig om mod Maden, og bar sig ad, som om han vilde begynde at spise; men foer derpaa tilbage med en Gysen; men omsider tog han fat paa

den og sleb i den med Tænderne, og loe og glædede sig over den, som om han kunde have været et Dyr, der var nærved at omkomme af Sult. Jeg kunde ikke holde mig fra at græde. Han stoppede sig selv med store Mundfulde, og da han ikke kunde spise mere, syntes det, som om hans Styrke til at lide var vendt tilbage; han kastede sig paa Sengen, og en saadan lidenskabelig Fortvivlelse har jeg aldrig hørt tale om og endnu mindre været Vidne til. Jeg unde ikke udholde at see derpaa. Den døde Miss Phillis laa rolig og stille; hendes Prøvelse var forbi. Jeg vilde gaae tilbage og vaage med Ethelinda.

Da det blege, graa Morgengry stjal sig ind til os, og fik os til at gyse og ryste efter vor Ligvagt, vendte Squiren tilbage. Vi vare begge dødelig angst for ham, uden at vi vidste hvorfor. Han saae rolig nok ud — Furerne i Ansigtet vare allerede tilstrækkelig dybe i Forvejen — der var ingen nye Spor til at see der. Han stod og betragtede sin Tante et Minut eller to. Derpaa gik han op paa Loftet over det Værelse, hvor vi vare; han bragte en lille Pakke Papir ned med sig og bad os holde Vagt endnu en liden Stund. Først gik den Ene og saa den Anden af os hjem for at faae lidt Mad. Det var et bittert, mørkt Frostvejr; der var Ingen ude, som kunde blive inden Døre; og dem, som vare ude, skjøttede

ikke om at standse os for at tale med os. Hen paa Eftermiddagen blev Luften endnu mørkere og der opstod en vældig Snestorm. Ingen af os havde Lyst til at blive ene tilbage, hvorvel der hverken var Ild eller Ildebrændsel i den Hytte, hvor Miss Phillis havde boet. Saaledes sad vi og frøs og rystede til Morgenstunden. Squiren kom hverken om Natten eller hele den følgende Dag.

„Hvad er herved at gjøre?" spurgte Ethelinda ganske forsagt. „Jeg doer bestemt, hvis jeg skal blive her en Nat til. Vi maae sige det til Naboerne og see at faae Hjælp til Ligvagten."

„Det maae vi", sagde jeg nedslaaet og bekymret. Jeg gik ud og fortalte Nyheden i det nærmeste Hus, men tog mig vel i Agt for, hvad De nok kan vide, hverken at tale om den Sult eller Kulde, som Miss Phillis maatte have baaren stille hen. Det var allerede slemt nok at lade dem komme ind og gjøre deres Bemærkninger over den stakkels Smule Meubler; thi der var Ingen, som havde kjendt deres bittre Nød, saaledes som Ethelinda og jeg, og vi vare blevne forbausede over Stedets Nøgenhed. Jeg har hørt, at En eller To af de mest Slettænkende har sagt, at det var ikke for Intet, at vi To havde beholdt den Døde for os selv i to Nætter, og at der, naar man skulde slutte efter Kniplingerne om hendes Kappe, havde været

gode Ting at hente. Ethelinda vilde have modsagt dette; men jeg bad hende lade det fare; det vilde redde de stolte Mortoners Minde fra den Skam, som Fattigdom jo bliver anseet for; og hvad os angaaer, da kunde vi vel forvinde det igjen. Men i det Hele taget kom Folk os velvilligt i Møde; Penge manglede der ikke paa for at faae hende begravet anstændigt, om end ikke saa fornemt som det tilkom hendes Fødsel, og mangen En blev buden med til Begravelsen, som havde gjort bedre i, at tage lidt mere Hensyn til hende medens hun levede. Blandt Andre var Squire Hargreaves fra Bothwick Hall med i Følget. Han var en langt ude Beslægtet med Mortonerne. Derfor bad man ham at være nærmest Kisten i Squire Mortons Sted under hans besynderlige Fraværelse, som jeg vilde have forundret mig mere over, naar jeg ikke havde anseet ham for halvfjantet, da jeg iagttog hans Bevægelser gjennem Skoddet den Nat. Squire Hargreaves blev forbauset, da man viste ham den Ære at anmode ham om at gaae ved Hovedet af Ligkisten.

„Hvor er hendes Neveu?" spurgte han.

„Der er Ingen, som har seet ham siden Klokken Otte sidste Torsdag Morgen."

„Men jeg saae ham Torsdag Middag", sagde Squire Hargreaves med en djærv Ed. „Han kom

over Moserne for at fortælle mig sin Tantes Død, og for at bede mig om lidt Penge til at begrave hende for, imod at han satte sine Guldskjortekuapper i Pant. Han sagde, at han var en Fætter til mig og at jeg maatte have Medlidenhed med en Gentleman, der var stedt i en saa pinlig Nød; at Skjortekuapperne vare hans Moders første Foræring til ham og at jeg maatte gjemme dem godt; thi med det Første vilde han gjøre sin Lykke, og da vilde han komme og indløse dem igjen. Han havde ikke vidst, at hans Tante var saa syg; ellers vilde han have skilt sig ved disse Knapper for længe siden, hvorvel han satte større Pris paa dem, end han kunde sige mig. Jeg gav ham Pengene; men jeg kunde ikke bringe det over mit Hjerte at tage Knapperne. Han bad mig om ikke at fortælle Alt dette; men naar man savner en Mand er det min Pligt at give al den Oplysning jeg formaaer."

Og paa den Maade blev deres Fattigdom udbasunet overalt! Men Folk glemte det rent for at lede efter Squiren paa denne Side af Mosen. To Dage søgte de forgjeves; den tredie begave vel hundrede Mennesker sig ud, Haand i Haand og Fod for Fod, og lode ikke en Plet af Mosen uigjennemsøgt. De fandt ham kold og stiv, med Squire Hargreaves

Penge og hans Moders Guldknapper i god Behold i Vestelommen.

Og vi begravede ham ved Siden af hans stakkels Tante Phillis.

Efterat Squiren, John Marmaduke Morton, var bleven funden død paa denne bedrøvelige Maade i den uhyggelige Mose, syntes Creditorerne at tabe alt Hold paa Ejendommen, som de rigtignok i de syv Aar, de havde havt den, havde udsuget saa tør, som en udpresset Citron. Men i lang Tid var det ligesom Ingen kjendte den retmæssige Ejer til Morton Hall og dens Besiddelser. Den gamle Borg var næsten faldefærdig af Mangel paa Reparation; Skorstenene vare fulde af Stærereder; Fliserne paa Terrassen paa Forsiden vare aldeles skjulte af det lange Græs; Vinduesruderne vare sønderslagne, Ingen vidste naar eller hvorledes; thi Børnene i Landsbyen fandt paa den Historie, at der var Spøgeri paa Borgen. Ethelinda og jeg gik undertiden om Sommeren og plukkede nogle af de Roser, der vare nærved at kvæles af de Snerler, der udbredte sig overalt; og vi prøvede paa at luge den gamle Blomsterhave

en Smule; men vi vare ikke længer unge og det gjorde os ondt at krumme vor Ryg. Vi følte os dog altid glade naar vi havde renset et lille Stykke. Dog gik vi ikke gjerne derhen om Eftermiddagen, og forlode altid Haven førend den svageste Skumring faldt paa.

Vi syntes ikke om at spørge de simple Folk — mange af dem vare Vævere for Fabrikanterne i Drumble og ikke længer beskedne Gjerdesætter= og Grostegravere — vi syntes ikke om at spørge dem, siger jeg, hvem der nu var Squire og hvor han boede. Men en Dag kom der en fornem londonsk Jurist ned til „Mortons Vaaben", og gjorde en net Allarm. Han kom paa en af General Mortons Vogne, som var Squire nu, omendskjøndt han var langt borte i Indien. Der var bleven skreven til ham, og man havde bevist at han var Arving, hvorvel han altid havde været langt ude beslægtet, endnu længer ude end Sir John, tænker jeg. Og nu havde han sendt Befaling til at man skulde tage Penge af dem, han havde i England, og underkaste Borgen en Hovedreparation; thi hans tre ugifte Søstre, som boede i en eller anden By i Norden, vilde komme og boe paa Morton Hall indtil han vendte tilbage. Altsaa sendte Juristen Bud efter en Bygmester i Drumble, og gav ham Ordrer. Vi syntes, at det

havde været nettere, om han havde sendt Bud til John Cobb, Mortons Murer og Snedker, ham, som havde gjort Squirens Ligkiste, og Squirens Faders før ham. I Stedet derfor kom der en hel Mængde Folk fra Drumbte, der begyndte at banke og tumle omkring i Borgen og gjorde deres Løjer op og ned i disse statelige Værelser. Ethelinda og jeg kom ikke i Nærheden af Stedet førend de vare tagne bort med Pik og Pak. Og saa da, hvilken en Forandring! De gamle Vinduer paa Hængsler med deres massive med Bly indfattede Ruder, der vare halvt overgroede med Roser og Vinranker, bleve tagne bort og store, prunkende Vinduer til at skyde op, kom i Stedet derfor. Andre Kaminrister indvendig, alle moderne, flunkende nye og rygende i Stedet for de Kobberbrandbukke, som holdt de mægtige Favnestykker i den gamle Squires Tid. Det lille firkantede tyrkiske Tæppe under Spisebordet, som Miss Phillis havde brugt, var ikke godt nok til disse nye Mortoner; Spiseværelset blev helt belagt med Tæpper. Vi kiggede ind i det gamle Spiseværelse, det Værelse, hvor Middagsmaaltidet var bleven anrettet for de puritanske Præster; det havde en fugtig, jordagtig Lugt og brugtes til Pulterkammer. Vi lukkede Dørene hurtigere, end vi havde aabnet dem. Vi vendte skuffede tilbage. Borgen var ikke længer vor egen ærværdige Morton Hall.

„Naar Alt kommer til Alt", sagde Ethelinda til mig, „er disse tre Damer dog Mortoner; det maae vi ikke glemme; vi maae gaae derop og vise dem den skyldige Ærbødighed, saasnart som de have været i Kirke."

Følgelig gik vi. Men vi havde hørt og seet en Smule til dem førend vi aflagde vort Besøg paa Borgen. Deres Jomfru havde været nede i Landsbyen; deres Jomfru, som hun nu blev kaldet, men en Jomfru-Dit-og-Dat havde hun været lige til nu, som man da let fik ud af hende, naar man frittede hende lidt. Imidlertid, vi har aldrig været stolte, og hun var en ærlig Farmers Datter i Northumberland; men hvilket Hus holdt hun ikke med Dronningens Engelsk, og Ethelinda og jeg kunde slet ikke blive klog paa om det var Engelsk eller Irlandsk, hun talte. Hendes Damer vare, hvad man maa kalde det, passerede Ungdommens Blomster; Miss Sophronia — Miss Morton, egentlig talt — var nylig fyldt tredsindstyve Aar; Miss Annabella tre Aar yngre, og Miss Dorothy (eller Baby, som de kaldte hende, naar de vare ene), var endnu to Aar yngre. Mrs. Turner — saaledes hed deres Jomfru — var meget fortrolig mod os, dels fordi hun uden Tvivl havde hørt tale om vor gamle Forbindelse med Familien og dels fordi hun var en flem Sladdertaske og var glad ved,

naar Nogen vilde høre efter hvad hun sagde. Saaledes hørte vi da allerede fortælle den første Uge, hvorledes enhver af Damerne havde ønsket det østlige Sovekammer, det, som vendte mod Nordost, og i hvilket Ingen sov i den gamle Squires Dage; men der var to Trin, som førte op til det, og Miss Sophronia sagde, at hun paa ingen Maade vilde tillade, at en yngre Søster skulde have et Værelse, der var mere ophøjet end det, hun selv havde. Hun var den Ældste og havde Ret til Trinene. Derpaa indelukkede hun sig i to Dage medens hun pakkede sine Klæder ud, og derefter kom hun ud, ligesom en Høne, der havde lagt et Æg, og trodser Enhver, der vil tage den Ære fra den.

Men hendes Søstre vare meget forskjellige fra hende i det Hele taget, det maa man lade dem. De havde aldrig mere end to sorte Fjer i deres Hatte, medens hun altid havde tre. Mrs. Turner sagde, at da de engang troede, at der vilde blive gjort Miss Annabella et Ægteskabstilbud, havde Miss Sophronia ikke havt Noget imod, at hun den Vinter bar tre; men da det Hele gik op i Røg, maatte Miss Annabella kjønt slaae den Tand ud, som ikke passende for en yngre Søster. Stakkels Miss Annabella! hun havde været en Skjønhed (det sagde Mrs. Turner), og man havde ventet sig store Ting af hende. Hendes

Broder, Generalen, og hendes Moder havde begge fordærvet hende, fordi de ikke ved at gjøre hende unødvendige Bryderier, vilde ødelægge hendes gode Udseende, som gamle Mrs. Morton altid havde ventet vilde gjøre Familiens Lykke. Hendes Søstre vare vrede paa hende, fordi hun ikke havde giftet sig med en eller anden fornem rig Gentleman, skjøndt hun, hvad hun ofte sagde til Mrs. Turner, jo ikke kunde gjøre ved det. Hun var saamænd villig nok, men der kom ikke nogen rig Gentleman for at frie til hende. Vi vare enige i, at det ikke var hendes Skyld; men hendes Søstre syntes at det var det, og nu, da hun havde mistet sin Skjønhed, kastede de hende altid i Næsen, hvad de vilde have gjort, hvis de havde været i hendes Sted. Der var nogle Miss Burrells, de havde hørt Tale om, hvoraf hver havde ægtet en Lord, og disse Miss Burrells havde aldrig været saadanne store Skjønheder. Miss Sophronia plejede at afgjøre Spørgsmaalet som et Regula-de-tri-Stykke, og satte det saaledes op: Naar Miss Burrell med et taaleligt Par Øjne, en Stumpnæse og en bred Mund ægtede en Baron, hvilken Rang burde da den Pair have havt, som vor smukke Annabella ægtede? Og det Værste var, at Miss Annabella — der aldrig havde kjendt Noget til Ærgjerrighed — ønskede i hendes Ungdom at gifte sig med en fattig

Sognepræst; men det blev forpurret af hendes Moder og Søstre, der mindede hende om den Pligt, som hun skyldte Familien. Miss Dorothy havde gjort sit Bedste — Miss Morton roste hende altid for det. Skjøndt hun ikke besad Halvdelen af Miss Annabellas gode Udseende, havde hun dog i Harrogate dandset med en Hofvelbaarenhed tre Gange i Træk, og selv nu, lod hun ikke være at forsøge sin Lykke, hvilket var mere end man kunde sige om Miss Annabella, som var meget fortabt.

Jeg troer, at Mrs. Turner fortalte os Alt dette, inden vi nogensinde havde seet Damerne. Vi havde gjennem Mrs. Turner underrettet dem om vort Ønske, at gjøre dem vor Opvartning; derfor vovede vi at gaae lige op til Hovedindgangen og banke beskedent paa. Vi havde tænkt over det i Forvejen, og vare blevne enige om, at hvis vi gik i vore Hverdagsklæder og tilbød dem en lille Foræring af Æg eller kom for at besøge Mrs. Turner (som hun havde bedt os om at gjøre), da vilde Bagdøren være den mest passende Indgang for os. Men naar vi i al Ydmyghed kom for at gjøre vor Compliment og for at byde Miss Mortons vort ærbødige Velkommen, saa toge vi Rang blandt deres Besøgende, og maatte gaae til Hovedindgangen. Vi bleve førte op af den store brede Trappe, langs med Galleriet, op af to Trin

og ind i Miss Sophronias Værelse. Hun lagde hurtigt nogle Papirer til Side, da vi traadte ind. Vi hørte siden efter at hun skrev paa en Bog, der skulde kaldes: „Den kvindelige Chesterfield eller Breve fra en Dame af Stand til hendes Niece.“ Og den lille Niece sad der i en høj Stol, med et glat Brædt hæftet til hendes Ryg, og med Fødderne bundne til Tværtræet af Stolen, saaledes at hun ikke havde Andet at bestille end at høre paa hendes Tantes Breve, som bleve læste højt for hende, efterhaanden som de bleve skrevne, for at Tanten kunde lægge Mærke til, hvad Virkning de gjorde paa hendes Holdning. Jeg veed ikke om Miss Sophronia holdt af den Afbrydelse, vi vare Skyld i, men jeg veed, at den lille Miss Cordelia Mannisty gjorde det.

„Er den unge Dame skjev?“ spurgte Ethelinda under en Pause i Samtalen. Jeg havde bemærket, at min Søsters Øine stadigt havde hvilet paa Pigen, omendskjøndt hun ved en Kraftanstrengelse undertiden rev sig løs og kastede Blikket et andet Sted hen.

„Nej, det er hun rigtignok ikke, Jomfru“, sagde Miss Morton. „Men hun er født i Indien, og hendes Rygben er aldrig bleven hærdet. Desuden saa tager jeg og mine to Søstre os af hende efter Tour, hver sin Uge, og deres Opdragelsessystem — jeg kunde snarere sige Ikke-Opdragelse — er saa ganske

og aldeles afvigende fra mine Ideer, at jeg, naar Miss Mannisty kommer til mig, anseer mig for lykkelig ved at kunne tilintetgjøre det — hm! tilintetgjøre hvad der er gjort i de fjorten Dages Fraværelse. Cordelia, min Kjære, gjentag for disse Damer, den Lectie i Geographi, som du har lært i Morges."

Den stakkels lille Miss Mannisty begyndte at fortælle os en hel Del om en eller anden Flod i Yorkshire, om hvilken vi aldrig havde hørt tale; og derpaa en hel Del mere om de Stæder den løb forbi, og hvad de var bekjendt for, og Alt hvad jeg kan huske — og Alt hvad jeg tillige kunde forstaae den Gang — var at Pomfret er bekjendt for sine Kager, hvilket jeg vidste i Forvejen. Men Ethelinda gispede efter Vejret førend hun var færdig dermed; hun var nærved at kvæles af Forbauselse, og da det var forbi, sagde hun: „Det var ret, min Kjære! Det er forbausende!" Miss Morton saae en Smule misfornøjet ud og sagde: „Ikke saa ganske. Gode Smaapiger kunne lære Alt hvad de har Lyst til, endogsaa franske Verber. Ja, Cordelia, det kan de. Og at være god er bedre end at være smuk. Her tages intet Hensyn til et godt Udvortes. Du kan være fri, Barn, og maa gaae ned i Haven; men pas paa at tage din Hat paa, ellers vil du blive overfaaet med Fregner." Vi rejste os med det Samme for at tage

Afsked, og fulgte med den lille Pige ud af Værelset. Ethelinda famlede omkring i sin Lomme.

„Her er sex Pence til Dem, min Bedste. Nej, jeg er vis paa, at De vil modtage dem af et gammelt Fruentimmer som jeg, hvem De har fortalt mere Geographi, end jeg nogensinde havde troet der fandtes udenfor Bibelen." Ethelinda stod nemlig i den Formening, at alle de lange Capitler i Bibelen, som vare fulde af Navne, var Geographi; og skjøndt jeg godt vidste, at det ikke var Tilfældet, havde jeg dog glemt det rigtige Ord, hvorfor jeg ingen Bemærkninger gjorde, thi det ene svære Ord er ligesaa galt som det andet. Lille Miss saae ud, som om hun ikke vidste, om hun skulde tage Pengene eller ej; men jeg bilder mig ind, at vi havde to gode gamle Ansigter; thi der kom endelig et Smil i hendes Øje — ikke om hendes Mund; dertil havde hun levet altfor længe mellem alvorlige og satte Folk — og idet hun saae tankefuldt paa os, sagde hun:

„Jeg takker Dem. Men vil De ikke gaae hen og besøge Tante Annabella?"

Vi svarede, at vi gjerne vilde aflægge baade hende og hendes anden Tante et Besøg, dersom vi turde tage os den Frihed; og maaske hun vilde vise os Vejen. Men ved Døren til Værelset standsede hun pludseligt, og sagde bedrøvet: „Jeg tør ikke gaae

ind; det er ikke min Ugе at være hos Tante Anna-bella", og derpaa gik' hun langsomt og modfalden hen mod Havedoren.

„Det Barn bliver forkuet af Nogen", sagde jeg til Ethelinda.

„Men hun kan en god Del Geographi" — Ethe-linda blev afbrudt i Talen ved at Doren blev aabnet som Svar paa vor Banken. Den engang smukke Miss Annabella Morton stod foran os og bad os at træde nærmere. Hun var klædt i Hvidt med Flojels Hat med to eller tre smaa sorte, nedhængende Fjer i den. Jeg vil ikke gjerne sige, at hun sminkede sig, men hendes Kinder havde en meget smuk rod Farve; det kan da hverken gjøre fynderligt til eller fra. Først saae hun Enhver saa ulig, som jeg nogensinde havde seet, at det undrede mig hvad Barnet kunde finde hos hende til at holde af. Men da Miss Annabella talte, begyndte Fortryllelsen. Hendes Stemme var meget blod og klagende og passede godt til den Slags Gjenstande, hun talte om; overalt Naturens Ynde, og Taarer og Kummer og mere af den Slags, som mindede mig meget om Poesi — meget kjønt at høre paa, skjøndt jeg aldrig har forstaaet det saaledes som jevn, fattelig Prosa. Jeg er endnu ikke i Stand til at forklare, hvorfor jeg kunde lide Miss Annabella saa godt. Jeg troer, at det gjorde

mig Ondt for hende; men hvorfor det var, skal jeg ikke kunne sige. Værelset saae meget hyggeligt ud; et Claver i en Krog for at more hende og en magelig Sopha til at ligge paa. Efterhaanden kom Talen paa hendes lille Niece, og hun havde ogsaa sit Opdragelsessystem. Hun sagde, at hun haabede at udvikle Følelserne og dyrke Smagen. Naar hun var hos hende, læste hendes elskede Niece Digterværker og gjorde sig fortrolig med Alt hvad Miss Annabella kunde meddele hende om de skjønne Videnskaber. Ingen af os forstod den Gang, hvad det var hun sigtede til; men bagefter udfandt vi ved at udspørge den lille Miss, og ved at bruge vore egne Øine og Øren, at hun læste højt for hendes Tante, medens denne laa paa Sophaen; „Santo Sebastiano eller den unge Beskytter" vare de for Øieblikket fordybede i, og da Bogen bestod af fem Dele og Heltinden talte gebrokkent Engelsk — hvilket maatte læses to Gange for at blive forstaaeligt — kostede det dem et godt Stykke Tid. Hun lærte ogsaa at spille Claver, men just ikke meget; thi jeg hørte aldrig mere end to Melodier, hvoraf den ene var God save the King, og den anden var en anden en. Men jeg forestiller mig, at det stakkels Barn blev sat i Rette af den ene Tante, og var bange for den Andens strenge Manerer og talrige Griller. Det var derfor intet

Under, at hun var indtaget af hendes blide, tungsindige Tante — Miss Annabella fortalte mig, at hun var tungsindig; derfor veed jeg, at jeg har Ret til at kalde hende saaledes — med hendes bløde Stemme og hendes aldrig endende Noveller, og den søde Vellugt, der altid svævede omkring i det søndysende Værelse.

Der var Ingen, som fristede os til at begive os til Miss Dorothys Værelse, da vi forlode Miss Annabella; derfor saae vi ikke den yngste Miss Morton den første Dag. Enhver af os havde gjemt flere Hemmeligheder, der trængte til Forklaring af vor Ordbog, Mrs. Turner.

„Hvem er den lille Miss Mannisty?" spurgte vi begge med een Mund, da vi saae vor Veninde fra Slottet. Derpaa erfarede vi, at der havde været en fjerde — en yngre Miss Morton, der ikke var nogen Skjønhed, intet godt Hoved, kort sagt, Ingenting; derfor havde Miss Sophronia, hendes ældste Søster, tilladt hende at ægte en Mr. Mannisty, og talte siden efter bestandig om hende som „min stakkels Søster Jane". Hun og hendes Mand vare dragne til Indien, og begge vare døde der, og Generalen havde gjort det til en Slags Betingelse for hans Søstre, at de skulde tage dem af Barnet, da ingen af dem holdt af Børn, med Undtagelse af Miss Annabella.

„Miss Annabella holder af Børn!" sagde jeg. „See, der har vi Aarsagen, hvorfor Børn holde af hende."

„Jeg kan ikke sige om hun holder af Børn; thi vi har aldrig havt nogle i vort Hus undtagen Miss Cordelia; men hende holder hun hjertelig af."

„Stakkels lille Miss", sagde Ethelinda, „faaer hun sig da aldrig en Leg med andre Smaapiger?" Og jeg er vis paa, at Ethelinda fra dette Øjeblik ansaae hende for at være i en foruroligende Tilstand paa Grund af denne Omstændighed, og at hendes Kjendskab til Geographien var eet af Symptomerne paa denne Sygdom; thi hun plejede ofte at sige: „Jeg vilde ønske, at hun ikke forstod saa megen Geographi! Jeg er vis paa, at det ikke hænger rigtigt sammen."

Hvordan det nu end hang sammen med Geographien, saa meget er vist, Barnet længtes efter Legekammerater. Nogle faa Dage efterat vi havde aflagt vort Besøg — og dog længe nok efter for at skaffe hende ind i Miss Annabellas Uge — saae jeg Miss Cordelia i en Krog af Kirkegrønningen med kjedet Beskedenhed lege med nogle raa Bønderpiger, som vare lige saa behændige i Legen, som hun var langsom og klodset. Jeg betænkte mig lidt, omsider kaldte jeg paa hende.

„Hvorledes lever De, min Bedste?" sagde jeg. „Hvordan kommer De her, saa langt fra Hjemmet?"

Hun rødmede, derpaa betragtede hun mig med hendes store, alvorlige Øjne.

„Tante Annabel sendte mig ned i Skoven for at anstille Betragtninger — og — og — det var meget kedeligt — og jeg hørte disse Smaapiger lege og lee — og jeg havde min Serpence hos mig — der var da ikke noget Ondt i det, var der vel, Jomfru? — jeg kom hen til dem og sagde til En af dem, at jeg vilde give hende den, naar hun vilde spørge de Andre om jeg maatte lege med dem."

„Men, min Bedste, nogle af dem ere meget raa Smaapiger, og ikke passende Legekammerater for en Morton."

„Men jeg er en Mannisty, Jomfru!" anførte hun til sit Forsvar med saa megen Overtalelsesgave, at dersom jeg ikke havde vidst hvilke slemme uartige Børn nogle af dem var, kunde jeg ikke have modstaaet hendes Længsel efter Legekammerater i hendes egen Alder. Som det nu var, blev jeg ærgerlig over, at de havde taget hendes Serpence; men da hun havde fortalt mig hvad det var for en, og saae, at jeg var i Færd med at fordre den tilbage, klyngede hun sig til mig og sagde:

„Aa, gjør det ikke, Jomfru — De maa ikke

gjøre det. Jeg gav hende den af min egen gode Billie."

Jeg vendte mig derfor bort; thi der var Sandhed i hvad Barnet sagde. Men til denne Dag har jeg aldrig fortalt Ethelinda hvad der blev af hendes Sexpence. Jeg tog Miss Cordelia hjem med mig, medens jeg klædte mig om for at følge hende tilbage til Slottet. For at gjøre det godt igjen, fordi hun var bleven skuffet i sin Forventning, fortalte jeg hende om den unge Miss Phillis og hendes glade Ungdom. Jeg havde aldrig siden hendes Død nævnt hendes Navn for Nogen, undtagen Ethelinda, og det blot om Søndagen og i rolige Tider. Og jeg kunde ikke have talt om hende til nogen voxen Person, men til Miss Cordelia kom det ganske naturligt frem. Naturligvis ikke om hendes sidste Dage; men om hendes Pony og hendes smaa sorte Kong Carls Hunde og alle de levende Skabninger, der vare saa glade ved hende, da jeg først lærte hende at kjende. Og jeg kunde ikke stille den lille Pige tilfreds, førend jeg gik ned i Slotshaven for at vise hende hvor Miss Phillis' Have havde været. Vi vare dybt inde i vor Passiar og hun bukkede sig ned for at rense en Plet fra Ukrudt, da vi hørte en Stemme raabe: „Cordelia! Cordelia! du gjør din Kjole snavset ved saaledes at knæle ned i det vaade Græs! Det er ikke

min Uge, men jeg skal fortælle det til din Tante Annabella."

Og Vinduet blev lukket i med et Smæk. Det var Miss Dorothy. Og jeg følte mig næsten ligesaa skyldig som den stakkels lille Miss Cordelia; thi jeg havde hørt af Mrs. Turner, at vi havde fornærmet Miss Dorothy overmaade ved ikke at besøge hende i hendes Værelse den Dag, da vi aflagde hendes Søstre vort Besøg, og jeg havde en Slags Idee om, at det næsten var en ligesaa stor Fejl af Miss Cordelia at lade sig see ved Siden af mig, som at knæle ned i det vaade Græs. Derfor tænkte jeg, at jeg vilde tage Oxen ved Hornene. „Vil De føre mig til Deres Tante Dorothy, min Bedste?" sagde jeg.

Den lille Pige følte ikke nogen Længsel efter at komme ind i Tante Dorothys Værelse, hvilken hun derimod saa tydelig havde lagt for Dagen ved Døren til Miss Annabellas. Tvertimod saa vilde hun mig den i en sikker Afstand, og gik derpaa bort med de afmaalte Skridt, som hun havde lært der i Huset, hvor der ikke kjendtes til saadanne Ting som at løbe, tage to Trin op ad Trapperne paa een Gang, eller springe ned ad tre, hvilket Altsammen ansaaes for yderligt simpelt og upassende. Miss Dorothys Værelse var det mest fordringsløse, der kunde gives. Det havde et meget nordøstligt Udseende ved sig, om-

endskjøndt det vendte lige mod Syd, og hvad Miss Dorothy selv angaaer, saa lignede hun mere en „Cousine Betty" end noget Andet, hvis De for Resten veed hvad „en Cousine Betty" er, og maaske er det et altfor gammeldags Ord, der ikke kan forstaaes af Nogen, der har lært fremmede Sprog; men da jeg var Barn, plejede der at være stakkels fjantede Fruentimmer, der flakkede omkring paa Landet, eet eller to i hvert District. De gjorde aldrig nogen Fortræd, det jeg veed af; det maa have været fødte Idioter, stakkels Ting! eller ogsaa skuffede i Kjerlighed, hvem veed? Men de traskede omkring paa Landet, og vare velbekjendte paa Gaardene, hvor de ofte fik Føde og Husly saalænge som deres vankelmodige Sind vilde lade dem bie paa noget Sted; og Farmerens Kone kunde maaske lede et eller andet Baand, eller en Fjer, eller en net gammel Brede af Silketøj op, for at tilfredsstille disse stakkels fjantede Fruentimmers uskadelige Forfængelighed, og de kunde mange Gange gaae omkring saa udstafferede, at vi kaldte dem for „Cousine Betty" og gjorde det til et Slags Ordsprog, for at betegne En der var klædt paa en forfløjen, affectert Maade, at de lignede en Cousine Betty. See nu veed De da, hvad jeg mente, Miss Dorothy lignede. Hendes Kladning var hvid, ligesom Miss Annabellas, men i Stedet for den sorte Fløjels Hat, som hendes

Søster bar, havde hun, endogsaa hjemme i Huset, en lille fort Silkehat paa. Dette seer just ikke saa meget lig en Cousine Betty som en Hat; men bie lidt til jeg har fortalt Dem, hvormed den var foret — med Strimler af rødt Silke, brede nær ved Ansigtet, smalle nær ved Skyggen, hvilke i Alverdens Øjne lignede en opgaaende Sols Straaler, saaledes som de males paa Vertshusskilter. Og hendes Ansigt var ligesom en Sol, saa rundt som et Æble og med Sminke paa, derom var der neppe nogen Tvivl; hun yttrede virkelig engang for mig, at en Dame ikke var rigtig paaklædt, med mindre hun havde kommet sit Rode paa. Mrs. Turner fortalte os, at hun studerte en hel Del paa Reflectioner; dermed vil jeg just ikke sige, at hun var et tænkende Fruentimmer i det Hele taget, og at dette straalende Foer var en Frugt af hendes Studium. Haaret var ikke skilt ad, og skjulte rent hendes Pande, og jeg vil ikke fragaae, at jeg hellere havde ønsket mig hjemme, da jeg stod paa Dørtærskelen, Ansigt til Ansigt med hende. Hun anstilte sig, som om hun ikke vidste hvem jeg var, og lod mig fortælle Alt hvad der vedkom mig, og da kom det for Dagen, at hun vidste det Hele, og hun haabede, at jeg var kommen mig efter den foregaaende Dags Anstrengelse.

„Hvilken Anstrengelse?" spurgte jeg uden at lade mig anfægte. O, hun havde faaet at vide, at jeg

var meget træt efterat have besøgt hendes Søstre; jeg vilde dog ellers ikke have følt det saa meget ved at komme op paa hendes Værelse. Hun blev ved at stikle mig paa saa mange Maader, at naar det ikke havde været for at formilde hende, fordi Miss Cordelia havde knælet ned og smudsket sin Kjole til, kunde jeg med Glæde have spurgt hende om hun vilde give mig en Kindhest og saa lade det beroe derved. Jeg sagde hvad jeg kunde for at bringe Tingen i Rigtighed; men om jeg udrettede Noget, kan jeg ikke afgjøre. Mrs. Turner fortalte mig, hvor mistænksom og skinsyg hun var paa Enhver og paa Miss Annabella i Særdeleshed, som ligefra Ungdommen af var stillet over hende, paa Grund af hendes Skjønhed; men efterat den var falmet havde Miss Morton og Miss Dorothy aldrig ophørt med at stikle paa hende, og Miss Dorothy var den værste af Alle. Havde det ikke været for den lille Miss Cordelias Skyld, saa kunde Miss Annabella have Lyst til at døe; hun ønskede ofte, at hun havde havt Smaakopperne som Barn. Miss Morton var statelig og kold imod hende, som En der ikke havde gjort sin Skyldighed mod hendes Familie, og nu blev sat i Skammekrogen for hendes Opførsel. Miss Dorothy snakkede bestandig om hende og dvælede især ved den Kjendsgjerning, at hun var den ældre Søster. Hun var

nu rigtignok kun to Aar ældre, og var endnu bestandig saa net og havde et saa godt Udseende, at jeg vilde have glemt det, naar Miss Dorothy ikke stadigt havde mindet herom.

Hvilke Forskrifter var der dog ikke foreskrevet Miss Cordelia! Hun skulde spise sin Mad staaende, det var nu een Ting! En anden var, at hun maatte drikke to Kopper koldt Vand forend hun fik nogen Budding, og det gjorde just Barnet led af koldt Vand. Saa var der en hel Mængde Ord, hun aldrig maatte bruge; hver Tante havde sit Sæt Ord, som af en eller anden Grund vare upassende eller simple. Miss Dorothy vilde aldrig tillade hende at sige „rød", det maatte altid være Carmin, Skarlagen eller Purpur. Miss Cordelia plejede en Tidlang at komme til os og beklage sig over, at hun følte Smerte i hendes Bryst, og det skete saa ofte, at Ethelinda og jeg begyndte at blive urolige, og vi udspurgte Mrs. Turner, for at faae at vide om hendes Moder var død af Tæring; og mangen en god Krukke Ribssaft har jeg givet Barnet, og blot gjort hendes Pine i Brystet værre; thi — vil De troe det? — Miss Morton havde sagt hende, at hun aldrig maatte omtale, at hun havde faaet Mavepine; thi det var upassende at sige sligt. Jeg havde i min Ungdom hørt det nævne ved et værre Navn end det, og det havde Ethelinda

med, og vi sadde og undrede os ved os selv over, hvorledes det kunde være, at nogle Slags Sygdomme vare gentile og andre ikke. Jeg sagde, at gamle Familier, som Mortonerne for Exempel, tænkte i Almindelighed, at det viste godt Blod, at have deres Sygdomme saa højt oppe i Kroppen som muligt — Hjernefeber og Hovedpine havde en bedre Klang, og tilhørte maaske ene Aristokratiet. Jeg troede at have opfattet Sagen fra det rette Synspunkt ved at anføre dette, da Ethelinda gjorde den Indvending, at hun ofte havde hørt, at Lord Toffey havde Podagra og var lam, og det stoppede Munden paa mig. Er der nogen Ting, som jeg kan lide mindre end alt Andet, saa er det, naar en Person siger Noget i en modsat Retning, naar jeg har sat mig Noget i Hovedet — hvor kan jeg raisonnere, naar jeg bliver forstyrret ved en anden Persons Grunde.

Men ihvorvel jeg fortæller alle disse Særheder om disse Frøkener Morton, vare de dog gode Damer i det Hele taget, selv Miss Dorothy havde hendes gode Tid, og elskede virkelig hendes lille Niece, skjøndt hun altid lagde Snarer for at fange hende i at gjøre Uret. Miss Morton kom jeg til at agte, om jeg end aldrig holdt af hende. De bade os undertiden op til The, og vi iførte os da vore bedste Klæder og toge Roglen til Huset i Lommen og spadserede lang-

somt gjennem Landsbyen, ønskende, at Folk, der havde levet i vor Ungdom, nu kunde see os hvorledes vi begave os til Morton Hall for at drikke The med Familien — ikke i Husholderskens Værelse, men med Familien, læg vel Mærke til det. Men siden de begyndte at væve i Morton, syntes Alle at have for travlt til at bryde sig om os; derfor maatte vi gjerne lade os noje med at huske hinanden paa indbyrdes, hvorledes vi ikke vilde have troet i vor Ungdom, at vi skulde have oplevet en saadan Dag. Efter Theen fik Miss Morton os gjerne til at snakke om den rigtige gamle Familie, som de aldrig havde kjendt, og De kan være vis paa, at vi fortalte al deres Herlighed og Storhed og stolte, statelige Væsen; men Ethelinda og jeg talte aldrig om, hvad der endogsaa for os selv var ligesom Mindet om en sorgelig, skrækkelig Drom. De tænkte derfor bestandig paa Squiren i hans Kareth med Fire som Overdommer og Madame liggende paa Sophaen i hendes Formiddagsværelse, indsvøbt i hendes genusiske Flojels Morgenkjole, helt besat med Paafugleojne (det var et Stykke Flojel, som Squiren havde bragt med sig fra Italien, da han havde været paa „den store Rejse“*), og Miss

*) The grand tour, saaledes kalde Englænderne den Rejse, som de Fornemme pleje at gjøre i deres Ungdom paa Europas Fastland: Frankrig, Rhinegnene, Schweiz og Italien. O. A.

Phillis, der tog paa Bal i en mægtig Lords Hus og dandsede med en Hertug af Blodet. De tre Damer bleve aldrig kede af at høre paa Fortællingen om den Pragt, som havde hersket her, medens de og deres Moder havde lidt Mangel i gentil Fattigdom oppe i Northumberland; hvad Miss Cordelia angaaer, da sad hun paa en Stol ved hendes Tante Annabellas Knæ, med hendes Haand i Tantens, og lyttede med aaben Mund, uden at der blev lagt Mærke til hende, til Alt hvad vi sagde.

En Dag kom Pigebarnet grædende til vort Hjem. Det var den gamle Historie: Tante Dorothy havde været saa ukjerlig mod Tante Annabella! Den lille Pige sagde, at hun vilde løbe bort til Indien, og fortælle hendes Onkel Generalen det, og syntes at være i en saadan lidenskabelig Hede af Vrede, Kummer og Fortvivlelse, at jeg pludselig fik et Indfald. Jeg tænkte, at jeg vilde prøve paa at lære hende Noget om den dybe Sorg, der ligger og venter paa Alle i den ene eller anden Periode af deres Liv, og om den Maade, hvorpaa den bør bæres, ved at fortælle hende om Miss Phillis' Kjerlighed og Overbærenhed mod hendes ødsle, smukke Neveu. Fra det Mindre gik jeg over til det Større, og jeg fortalte hende Alt; Barnets store Øine fyldtes langsomt med Taarer, som strømmede over og rullede ubemærkede

ned ad hendes Kinder, medens jeg talte. Jeg behøvede neppe at lade hende aflægge det Løfte: ikke at tale om Alt dette til Nogen. Hun sagde: „Jeg kunde ikke — nej! ikke engang til Tante Annabella.“ Og indtil denne Dag har hun ikke omtalt det, ikke engang til mig; men hun bestræbte sig for at blive mere taalmodig og mere rolig at gaae til Haande i det besynderlige Hus, hvor hun nu engang var hensat.

Lidt efter lidt blev Miss Morton bleg og graa, og udtæret midt under al hendes Stivhed. Mrs. Turner hvidskede til os, at til Trods for hendes strenge, uforanderlige Udseende, var hun dog dødsyg; at hun hemmelig havde besøgt den store Doctor i Drumble, og han havde sagt hende, at hun maatte beskikke sit Hus. Ikke engang hendes Søstre vidste det; men det brændte Mrs. Turner paa Hjertet at blive af med og hun fortalte os det. Længe efter den Tid vedblev hun at holde streng Disciplin med Miss Cordelia, naar det var hendes Uge, og spadserede paa hendes stive, soldatermæssige Maade omkring i Landsbyen, skjældende Folk ud, fordi de havde for store Familier og brændte for meget Kul og spiste for meget Smør. En Morgenstund sendte hun Mrs. Turner efter sine Søstre, og medens hun var borte, gjorde hun en gammel Kapsel ryddelig, der var indrettet til at indfatte de fire Miss Mortons Haar, da de

endnu vare Børn; derpaa traadte hun Øjet paa Kapselen med et brunt Baand og bandt det rundt om Cordelias Hals, kyssede hende, og sagde til hende, at hun havde været en god Pige og havde helbredet sig selv for at være kroget, at hun maatte frygte Gud og ære Kongen, og at hun nu maatte gaae og holde Fridag. Just som Barnet saae paa hende med Forundring, paa Grund af den usædvanlige Blidhed, hvormed dette blev sagt, foer der en heftig Krampetrækning over hendes Ansigt, og Cordelia løb bort i sin Angst for at kalde paa Mrs. Turner. Men da hun kom, og de to andre Søstre med, var hun ganske sig selv igjen. Hun bad sine Søstre at komme ind i hendes Værelse, medens hun sagde dem Farvel; derfor er der Ingen, som veed hvad hun sagde til dem, eller hvorledes hun fortalte dem (der begge troede, hun var frisk og vel) Tegnene paa den sig nærmende Død, som Lægen havde forudsagt hende, og hun nu fornam. Een Ting vare de begge enige i at fortælle, — og det var meget, at Tante Dorothy var enig i Noget — at hun testamenterede sin Dagligstue med de to Trappetrin til Miss Annabella, som den, der kom næst efter hende i Alderen. Derpaa forlode de Værelset grædende og gik begge To ind i Miss Annabellas Værelse, hvor de sadde Haand i Haand — for første Gang siden de havde været Børn, skulde

jeg næsten mene — lyttende efter Lyden af den lille Klokke, som var bleven sat tæt hen ved hende, i Tilfælde af, at hun skulde ønske Mrs. Turners Nærværelse i hendes Dødskamp. Men hun ringede ikke. Middag forvandledes til Tusmørke. Miss Cordelia listed: sig ind fra Haven med dens lange, mørkegrønne Skygger og Aftenvindens besynderlige Susen mellem Træerne, og sneg sig hen til Kjøkkenilden. Omsider bankede Mrs. Turner paa Miss Mortons Dør, og da hun ikke fik noget Svar, gik hun ind og fandt hende kold og stiv i hendes Lænestol.

Jeg antager, at vi een eller anden Gang har fortalt dem Noget om den Ligbegangelse, som den gamle Squire fik, Miss Phillis' Fader mener jeg. Han havde havt en Ligprocession, der var en Fjerdedel engelsk Mil lang, af Fæstere, som fulgte ham til Graven. Miss Dorothy sendte Bud efter mig, for at sige hende, hvilke af hendes Broders Fæstere, der kunde følge Miss Mortons Ligkiste; men dels arbejdede Folkene nu i Fabrikerne, dels var Jorden solgt bort fra Familien, derfor kunde vi ikke skaffe mere end tyve Mennesker, Mandfolk og Fruentimmer og det Hele; og En eller To vare endda smudsige nok til at lade sig betale for deres Tidspilde.

Stakkels Miss Annabella ønskede ikke at slaae sin Bolig op i Værelset med de to Trappetrin, ikke

heller turde hun lade det være; thi Miſs Dorothy — i en Slags Trods over, at det ikke var bleven teſtamenteret hende — vedblev beſtandig at ſige til Miſs Annabella, at det var hendes Pligt at tage det i Beſiddelſe; at det var Miſs Sophronias Ønſke ſom Døende, og at det ikke ſkulde undre hende om Miſs Sophronia vilde ſpøge hos Miſs Annabella, naar hun ikke forlod ſit lune Værelſe, fuld af Ro og Vellugt, for at ombytte det med den hæslige, nordoſtlige Stue. Vi ſagde til Mrs. Turner, at vi vare bange for, at Miſs Dorothy vilde regere ſlemt over Miſs Annabella og hun ryſtede blot paa Hovedet, hvilket vil ſige en god Del hos et ſaa ſnakkeſaligt Fruentimmer. Men ligeſom Miſs Cordelia havde begyndt at hænge med Hovedet, kom Generalen hjem, uden at Nogen vidſte af hans Komme. Strenge og haſtige vare de Befalinger, der udgik fra ham. Han ſendte Miſs Cordelia i Skole; men dog ikke før hun havde faaet Tid til at fortælle os, at hun holdt inderlig af ſin Onkel, til Trods for hans haſtige Væſen. Han førte ſine Søſtre med ſig til Cheltenham, og det er forbauſende, hvor unge de ſik dem ſelv til at ſee ud, inden de kom tilbage igjen. Han var altid hiſt og her og allevegne, og meget høflig mod os oven i Kjøbet; givende os Noglen til Slottet, naar de tog hjemme fra. Miſs Dorothy var bange for ham, hvilket

var en god Ting, for det holdt hende i Skindet, derfor var jeg ogsaa naaſten bedrøvet, da han døde; hvad Miſs Annabella angaaer, gjorde hun hende det saa broget, at hun blev syg derover og fik Miſs Cordelia til at forlade Skolen for at holde hende med Selskab. Miſs Cordelia var ikke smuk; hun havde et altfor adstadigt og alvorligt Udseende til det; men hun havde et meget indtagende Væsen og skulde en Gang i Tiden arve hendes Onkels Formue, hvorfor jeg snart ventede at høre, at hun var snappet bort. Men Generalen sagde, at hendes Ægtefælle skulde antage Navnet Morton, og hvad gjorde saa min unge Dame? Hun begyndte at satte Godhed for een af de store Fabrikherrer i Drumble, som om der ikke var Lorder og Medlemmer af Underhuset nok til al vælge imellem? Mrs. Turner var død, og der var Ingen, som kunde fortælle os Noget om det; men jeg kunde see, at Miſs Cordelia blev magrere og blegere fra Tid til anden, naar hun kom til Morton Hall; og jeg længtes efter at sige til hende, at hun skulde skyde Hjertet op i Livet og ansee sig for god til en Bomuldsspinder. En Dag, ikke et halvt Aar for Generalens Død, kom hun for at see til os, og fortalte, blussende som en Rose, at hendes Onkel havde givet sit Samtykke, og saaledes var det da omsider kommet til en lykkelig Udgang, omendskjøndt „han“ havde negtet at antage

Navnet Morton, og havde ønsket at ægte hende uden at faae en Hvid med hende og uden Onkelens Samtykke; de skulde nu giftes med det Allerførste, og deres Hus blev et Slags Hjem for Miss Annabella, der begyndte at blive ked af bestandig at være paa Farten med Generalen.

„Kjære gamle Veninder!" sagde vor unge Frøken, „De maa holde af ham. Jeg er vis paa, at De vil; han er saa smuk, brav og god. Veed De, at han siger, at der levede en Slægtning af hans Forfædre paa Morton Hall i Republikens Tid?"

„Hans Forfædre?" sagde Ethelinda. „Har han faaet Forfædre? Det er under enhver Omstændighed en god Side ved ham. Jeg vidste ikke at Bomuldsspindere havde Forfædre?"

„Hvad er hans Navn?" spurgte jeg.

„Mr. Marmaduke Carr", svarede hun, idet hun udtalte hvert r paa den gamle northumberlandske Maade, og med en ædel Stolthed og Kraft for at gjøre hvert Bogstav i det elskede Navn saa tydeligt som muligt.

„Carr", sagde jeg, „Carr og Morton! Naa, lad det være saaledes! Det er forudsagt for længe siden!" Men hun var altfor fordybet i Tanken om sin egen Lykksalighed til at lægge Mærke til mine stakkels Bemærkninger.

Han var og er en god Gentleman, og en sand Gentleman tillige. De boede aldrig paa Morton Hall. Just som jeg skriver dette kommer Ethelinda ind med to Nyheder. Siig nu aldrig mere, at jeg er overtroisk! Der er ikke en Moders Sjæl i Morton, som kjender Sagnet om Sir John Morton og Alice Carr, og dog er det gamle Stenspiseværelse, hvor det store Middagsmaaltid for Præsterne smuldrede hen, den første Del af Slottet, som Drumble Bygmesteren har revet ned! Og den Gade, som man er i Færd med at anlægge lige igjennem de Værelser, gjennem hvilke Alice Carr i Fortvivlelsens Dødsangst blev slæbt ved hendes Husbonds afskyelige Had — den skal kaldes Carr Gade!

Og Miss Cordelia har faaet et Barn; en lille Pige; og hun skriver med Blyant to Linier efter Slutningen af hendes Mands Brev for at sige, at hun tænker at kalde hende Phillis.

Phillis Carr! Jeg er glad ved, at han ikke antog Navnet Morton. Jeg holder af at gjemme Navnet Phillis Morton meget stille og tyst i min Hukommelse.

Min franske Lærer.

I.

Min Faders Bolig laa paa Landet, syv Mil fra den nærmeste By. Han havde været Officer i Marinen; men da der indtraf et Tilfælde, som satte ham ud af Stand til nogensinde at tjene mere, opgav han sin Officerspost og sin Halvsold. Han havde en ubetydelig Privatformue, og min Moder var ikke heller ganske uden Midler; derfor kjøbte han et Hus og ti til tolv Acres Land, og begyndte som Dilettant-Farmer efter en meget ringe Maalestok. Min Moder var meget glad over den ubetydelige Maalestok, hvorefter han drev sine Operationer, og naar min Fader beklagede, som han meget ofte gjorde, at der ikke var mere Jord at faae til Kjøbs i Nabolaget, kunde jeg see hende opsætte følgende Regnestykke i Hovedet: „Naar han paa tolv Acres Land taber hundrede Pund om Aaret, hvor meget vilde han saa tabe paa et Hundrede og Halvtreds? Men naar man gik min Fader haardt paa Klingen, for de Penge, som han ødte paa sit sømandsagtige Agerbrug, havde han dog en Tilflugt:

„Tænk paa den' gode Helbred vi nyde og den Fornøjelse, vi Alle have af Markernes Dyrkelse omkring os! Der er altid Noget for os at gjøre og at lægge Planer for hver Dag." Og dette var saa fuldkommen sandt, at saalænge min Fader indskrænkede sig til disse Argumenter, lod min Moder ham uanfægtet; men for Fremmede var han meget tilbøjelig til at forstørre det Udbytte, som hans Ejendom indbragte ham, og han gik ofte istaa i sine Angivelser, naar han opfangede et advarende Glimt af min Moders Øje, der viste ham, at hun var ikke saa optagen af hendes egen Conversation til at hun skulde være døv for hans Stemme. Men hvad den Lykke angaaer, vi nød ved vor Maade at leve paa — da er den ikke til at beregne hverken ved Tier eller Hundreder af Pund. Vi vare blot to, min Søster og jeg selv; og min Moder overtog sig største Delen af vor Opdragelse. Vi hjalp hende med hendes huslige Gjerning om Formiddagen; derpaa kom en gammeldags Øvelse i Lectierne, saaledes som hun selv havde lært som Barn: Goldsmiths Englands Historie, Rollins gamle Historie, Lindley Murrays Grammatik og en Overflødighed af Syning og Brodering.

Min Moder plejede undertiden at sukke og ønske, at hun kunde kjøbe os et Pianoforte og lære os den Smule Musik, hun kjendte; men mange af min dyre-

bare Faders Vaner vare kostbare — i det Mindste for En, der ikke havde større Indkomster, end han havde. Foruden hvad hans Agerdyrkningsexperimenter stille og uformærkt kostede ham, var han af et meget selskabeligt Sindelag, glædende sig ved de Middagsselskaber, hvortil han blev indbuden af hans mere velstaaende Naboer, og især glad ved at kunne gjengjelde deres Høflighed, og give dem udvalgte smaa Gjestebud, der vilde have gaaet endnu hyppigere paa, naar min Moders Forsigtighed ikke havde holdt tilbage. Men vi fik aldrig Raad til at kjøbe Pianofortet; dertil udfordredes et større Udlæg af rede Penge, end vi nogensinde havde til vor Raadighed. Jeg tør sige, at vi vilde være voxede op uden at besidde Kjendskab til noget andet Sprog, end vort eget, dersom min Faders Selskabelighed ikke havde været, som førte til, at vi kom til at lære Fransk paa en meget uventet Maade. Han og min Moder tog en Dag afsted for at spise til Middag hos General Ashburton, een af Skov-Notabiliteterne, og der traf de sammen med en emigreret Gentleman, en Hr. de Chalabre, der var undsluppen paa en vidunderlig Maade og med overhængende Livsfare; han var derfor naturligvis en stor Løve i vor lille Skovcirkel, og en værdig Gjenstand for smaa Middagsselskaber. Hans første Vert, General Ashburton, havde kjendt

ham i Frankrig under meget forskjellige Omstændigheder, og han var derfor ikke forberedt paa den rolige og værdige Begjering, som hans Gjest gjorde ham en Eftermiddag, da Hr. de Chalabre havde været en fjorten Dage i Skoven, at Generalen vilde anbefale ham som fransk Lærer, dersom han med en god Samvittighed kunde gjøre det.

Paa Generalens Indvendinger svarede Hr. de Chalabre smilende, med den Forsikkring, at han blot overtog sin nye Stilling paa en kort Tid; at den gode Sag vilde — maatte sejre. Det var førend den ulykkelige 21de Januar 1793, og derpaa, endnu bestandig smilende, bestyrkede han sin Beslutning ved at anføre utallige Exempler af Classikerne, paa Helte og Patrioter, Generaler og Anførere, der ved Fortunas Luner vare blevne tvungne til at paatage sig en Beskjeftigelse, der stod langt under deres egenlige. Han sluttede sin Tale med at underrette Generalen om, at han, stolende paa hans Godhed ved at handle som Mellemmand, havde fæstet Logis for et Par Maaneder i en lille Farm, lige i Midten af vor Omgangskreds af Bekjendte i Skoven. Generalen var en altfor fuldendt Gentleman til at sige Andet, end at han vilde skatte sig meget lykkelig ved at gjøre Alt hvad der stod i hans Magt for at fremme Hr. de Chalabres Planer, og da min Fader var den Første,

som han mødte efter denne Samtale, fik vi samme Dags Aften, som dette havde fundet Sted, Underretning om, at vi skulde lære Fransk, og jeg troer for ramme Alvor, at dersom min Fader havde kunnet faae min Moder overtalt dertil, vilde vi have udgjort en fransk Classe, bestaaende af Fader, Moder og to Døtre, saa rort var min Fader bleven over Generalens Beretning om Hr. de Chalabres Ønsker for Øjeblikket, i Betragtning af den høje Stilling, hvorfra han var falden. Følgelig bleve vi indsatte i Værdighed af hans første franske Elever. Min Fader vilde gjerne, at vi skulde have en Time hver anden Dag, tilsyneladende for at vi skulde gjøre desto hurtigere Fremgang, men i Virkeligheden for at han kunde faae en desto større Kvartalsregning at betale, og under alle Omstændigheder til Hr. de Chalabre fik mere Tid optagen med Undervisning. Men min Moder lagde sig venlig derimellem og fik sin Ægtefælle afkjølet til to Timer om Ugen, hvilket var, som hun sagde, Alt hvad vi kunde overkomme. Hvilke lykkelige Timer! Jeg mindes dem endnu efter mere end halvtredsindstyve Aars Forløb. Vort Hus var beliggende i Udkanten af Skoven; vore Marker vare endog opryddede af den. Det var ikke god Jord for Kløver; men min Fader besaaede dog ufravigelig en bestemt Mark med Kløverfrø, fordi min Moder holdt saa meget af dens

vellugtende Duft paa hendes Aftenspadseretoure, og gjennem denne Mark lob der en Fodsti, som forte ind i Skoven.

En Fjerdingvej paa hin Side — en Spadseretour paa den blode, fine, elastiske Torv og under Bøgetræernes lange, lave Grene — og vi naaede den gamle rode Murstens Farm, hvor Hr. de Chalabre logerede. Vi gik paa ingen Maade derhen for at erholde Undervisning, det vilde have været en Fornærmelse mod hans Høflighed; men da min Fader og Moder vare hans nærmeste Naboer, var der en idelig Udveksling af smaa Ærinder og Billetter, som vi Smaapiger vare sjæleglade ved at bringe til vor kjære Hr. de Chalabre. Ydermere, naar vi i god Tid vare færdige med vore Lectier hos min Moder, kunde hun sige: „I har været gode Piger; nu kunne I lobe til det hojeste Punkt af Klovermarken og see om Hr. de Chalabre kommer, og dersom han gjor det, kunne I spadsere med ham; men pas godt paa, at I overlader ham den reneste Del af Stien; thi I veed, at han holder ikke af at smudske sine Stovler til."

Dette var Altsammen meget godt i Theorien; men ligesom saa mange Theorier var det vanskeligt at udføre den i Praxis. Dersom vi smuttede til den Side af Stien, hvor Vandet gik længst ud, bukkede han og trak sig tilbage til et Sted, der var endnu

vaadere, og overlod os den tørrere Del; og naar vi kom hjem, vare hans blanke Støvler uden et eneste Stænk, medens vore Sko vare bedækkede med Snavs.

En anden lille Ceremoni, som vi maatte vænne os til, var, at han tog sin Hat af, naar vi nærmede os, og vedblev at spadsere med den i Haanden, naar han fulgtes med os. Rigtignok bar han Paryk, der var vel friseret, puddret og bundet bagtil i en Pidsk, men vi havde altid en Følelse af, at han vilde blive forkjølet, og at han gjorde os en altfor stor Ære, samt at han ikke vidste hvor gamle, eller rettere hvor unge vi vare, indtil vi en Dag saae ham — langt borte fra vort Hus — hjælpe en Bondekone over en Stente med den selv samme galante, hofmandsmæssige Høflighed, først løftende hendes Kurv med Æg over, derpaa tog han sit silkeforede Kjoleskjød og brødte det over det Indvendige af hans Haand for at hun skulde lægge sine Fingre paa det; men i Stedet derfor tog hun hans lille hvide Haand med hendes plumpe, kraftige Næve, og lænede sig med hendes hele Vægt paa ham. Han bar hendes Kurv for hende, saa langt som deres Veje faldt sammen; og fra den Tid vare vi mindre bange for at modtage hans Høflighedsbeviser, da vi havde bemærket, at han betragtede dem som en Hyldning mod Kjønnet, hvad enten det var mod Unge eller Gamle, Rige eller

Fattige. Som jeg har fortalt, kom vi da ned fra Klovermarken paa en hel stadselig Maade, og gjennem Portlaagen, der førte ind til vor Have, som var ligesaa rig paa forskjellige Slags Vellugt, som Klovermarken havde været paa dens ene rene Duft. Min Moder mødte os da her, og hvorledes det end gik til — thi vort Liv hengik ligesaa meget udenfor som inden Døre baade Sommer og Vinter — syntes vi mere hyppigt at faae vore franske Timer i Haven end i Huset; der var nemlig en Slags Løvhytte paa Plainen, nærved Dagligstuevinduet, til hvilken vi altid fandt det saare bequemt at bringe et Bord og Stole og hele det øvrige Apparat, der hørte til Timen.

Hr. de Chalabre bar, som en Slags Morgendragt, Kjole, Vest og Benklæder, forfærdiget Altsammen af en Sort grovt graat Klæde, som han havde kjøbt i Nabolaget; hans trekantede Hat var børstet til Pillenhed, hans Paryk sad, som ingen Andres. (Min Faders sad altid skjevt.) Og den eneste Ting der manglede i hans Constume, naar han kom, var blot en Blomst. Undertiden bildte jeg mig ind, at han med frit Forsæt undlod at plukke en af de Roser, der klyngede sig op af Forpagtergaarden, i hvilken han logerede, i den Hensigt at skaffe min Moder den Fornøjelse at samle hendes kjødfarvede Nelliker og Roser for at binde ham en Bouket eller „Urtekost" („posy"),

som han holdt af at kalde den; han havde opsnappet dette smukke Landsbyudtryk og gjort det til sin særdeles Kjeledægge, dvælende ved den første Stavelse med hele den smægtende Blødhed af en Italieners Accent. Mangen en Gang prøvede Mary og jeg paa at sige ham det efter; i saa høj Grad beundrede vi hans Maade at tale paa.

Naar vi endelig vare placerede omkring et rundt Bord, hvad enten det nu var i Huset eller udenfor det, vare vi nødte til at give Agt paa vor Undervisning, og paa en eller anden Maade lod han det da skinne igjennem, at den var en Del af den samme ridderlige Lovbog, der gjorde ham saa hjælpsom mod de Hjælpeløse, for at bidrage til at den svageste Adkomst til Agtelse blev til den virkeligste. Ingen halvforberedte Timer hos ham! Den Taalmodighed, hvormed han oplyste og indprentede hver Regel; den utrættelige Blidhed, hvormed han fik vore klodsede engelske Tunger til at udtale og udtale fejl, og atter udtale visse Ord, fremfor Alt den Sindets Mildhed, der aldrig omskiftede — var saadan som jeg aldrig har seet Mage til. Dersom vi forbausedes over disse Egenskaber som Børn, hvor meget større maatte vor Forundring ikke være over deres Tilværelse, efterat vi vare voxede til, og erfarede, at han førend sin Emigration havde været en Mand, der var hurtig og snarraadig i sine Hand-

linger, med den ufuldstændige Opdragelse, der godtgjordes ved den Omstændighed, at han i sit femtende Aar var Underlieutenant i Dronningens Regiment og maatte følgelig have lagt sig strengt og samvittighedsfuldt efter at blive Herre over det Sprog, som han i sit sildigere Liv skulde lære Andre.

To Gange havde vi Ferie for at rette os efter hans forgelige Lejlighed. Ferie for os var ikke Jul og St. Hansdag, Paaske eller Mikkelsdag. Naar min Moder havde usædvanlig travlt, havde vi, hvad vi kaldte en Fridag, endskjøndt den i Virkeligheden gav os mere at bestille end ellers; men vi hentede og bragte, løb Ærinder og bleve rødmussede og stævede, og sang glade Sange i vort Hjertes Munterhed. Hvis Dagen var særdeles smuk, kunde min elskede Fader — hvis Sindelag var meget tilbøjeligt til at rette sig efter Vejret — komme stormende ind med hans skinnende, venlige, bronzerede Ansigt, og erobre den med Storm fra min Moder. „Det var en Skam at indespærre saadanne Smaavæsener i et Hus", kunde han da sige, „naar enhver anden ung Skabning jubilerede i Luften og Solskinnet. Grammatik! Hvad var det Andet end Konsten at stille Ord sammen? — og han kjendte ikke et Fruentimmer uden at hun kunde gjøre det hurtigt nok. Geographi! — han vilde paatage sig at lære os mere Geographi paa en

Vinteraften, end vi kunde lære i ti Aar af de dumme Bøger, der vare fulde af vanskelige Ord. Hvad det Franske angik — det maatte læres; thi han kunde ikke lide, at Hr. de Chalabre skulde troe, at vi vare skjødesløse med den Undervisning, som han gjorde sig saa megen Umage med at give os; men vi kunde staae saa meget desto for op for at lære vort Fransk." Vi lovede det med Acclamation, og min Moder maatte — undertiden smilende, undertiden nødtvungen — altid give efter. Og dette var den sædvanlige Anledning til vore Fridage. Men to Gange havde vi hele fjorten Dages Ferie med vor franske Undervisning, een Gang i Januar og een Gang i October. Vi saae ikke engang vor kjære franske Lærer under disse Tidsrum. Vi gik flere Gange til Toppen af Klovermarken for at udspeide Skovens mørkegrønne Omrids med vore trøtte Øjne, og dersom vi havde seet hans Skikkelse i Skyggen, er jeg vis paa, at vi havde stampet afsted hen til ham, forglemmende den Befaling, der gjorde Skoven til forbuden Grund. Men vi saae ham ikke.

Det var Mode i de Dage at holde Børn i en langt større Uvidenhed end nu om de Gjenstande, der interesserede deres Forældre. Man plejede at bruge en Art Cipher- eller billedlig Tale for at skjule Meningen af meget af det, der blev sagt, naar Børn

vare nærværende. Min Moder var meget ferm i denne Maade at tale paa og fandt, som vi indbildte os, en vis Fornøjelse i at gjøre min Fader confus ved næsten hver Dag at finde paa et nyt Billede. Jeg blev for Exempel i nogen Tid kaldt Martia, fordi jeg var meget høj af min Alder, og netop som min Fader begyndte at forstaae Navnet — og det maa tilstaaes, en god Stund efter at jeg havde lært at spidse mine Øren, naar Martia blev nævnet — forvandlede min Moder det pludselig til „Skraapillen", paa Grund af den Vane jeg var kommet i med at læne mit lange, trætte Corpus mod Væggen. Jeg saae min Faders Forbauselse i nogle Dage over denne „Skraapille" og kunde have hjulpet ham ud af hans Forlegenhed, men jeg turde ikke. Saaledes gik det da den ulykkelige Ludvig den Sextende var bleven henrettet; denne Nyhed var altfor frygtelig til at meddeles paa rent Engelsk, og derhos for skrækkelig til at gjøre os Børn bekjendt med, heller ikke kunde vi strax finde Nøglen til det Cipher, hvori den blev udtalt. Vi hørte tale om, „at Sværdlillien var blæst ned", og saae min Faders ærlige, loyale Harme over det, og den rolige Tilbageholdenhed, der altid betegnede min Moders Andel i en eller anden hemmelig Sorg.

Vi havde ingen franske Timer, og paa en eller anden Maade maatte den stakkels medtagne, vejrslagne

Sværdlillie være Skyld deri. Det var mange Uger efter inden vi kjendte den sande Aarsag til Hr. de Chalabres dybe Nedslagenhed, da han atter befandt sig imellem os; hvorfor han rystede paa Hovedet, da min Moder frygtsomt tilbød ham nogle Vintergjekke den første Morgen, vi igjen begyndte vore Timer; hvorfor han fra den Dag gik klædt i den dybeste Sorg, da Alt hvad der kunde være Sort var Sort, og de hvide Musselins Kalvekrøs og Manchetter ikke vare stivede, som for at tilkjendegive den trøstesløse Kummer. Vi forstode meget godt Meningen af den næste forblommede Efterretning: „De nederdrægtige, grusomme Slyngler have afbrukket den hvide Lilies Hoved!“ Den dejlige Dronning, hvis Portrait engang var bleven viist os, med hendes blaa Øine og hendes smukke, kjekke Udseende, hendes Fylde af lyst, puddret Haar, hendes hvide Hals, pyntet med Perleraader. Vi kunde have skreget høst, da vi hørte de let gjettelige, hemmelighedsfulde Ord. Vi græd om Natten, siddende overende i Sengen med hinanden om Halsen, og svore paa vor enfoldige, heftige, barnagtige Maade, at dersom vi levede længe nok, skulde denne Dames Død blive hævnet. Ingen, som ikke har levet den Tid, kan sige hvilken Gysen, der gjennemisnede hele Landet ved at høre tale om den sidste Henrettelse. I det Øieblik var der ingen Tid

til nogen Betragtning over de tause Rædsler, hvorunder Folket i Aarhundreder havde sukket, indtil det omsider rejste sig i hele sit Raseri mod dets Styrere. Det sidste Slag forandrede vor kjære Hr. de Chalabre. Jeg saae ham efter den Tid aldrig saa sjæleglad som han tidligere havde været. Der syntes altid at være Taarer lige efter hans Smil. Min Fader gik over for at besøge ham, da han omtrent en Uges Tid havde været borte fra os — uden at give os nogen Grund; thi kjendte vi ikke, kjendte ikke Enhver den Rædsel, Solen havde skuet ned paa! Saasnart som min Fader var taget bort, gav min Moder os den Bestilling at indrette det Paaklædningsværelse, der hørte til vort Gjestekammer, saa godt som muligt til en Dagligstue. Min Fader haabede at bringe Hr. de Chalabre tilbage med sig til et Besøg hos os; men han vilde sandsynligvis ønske at have det en Del for sig selv, og vi maatte flytte hvilke som helst Meubler vi fandt for godt, naar vi blot kunde gjøre det comfortabelt for ham.

Jeg troer at General Ashburton havde været hos ham i et noget lignende Ærinde som min Fader, men at det var mislykkedes ham. Min Fader opnaaede sit Ønske, som jeg siden efter erfarede, paa en meget charakteristisk Maade. Han var fremkommet med sin Indbydelse til Hr. de Chalabre og havde faaet et saa

bestemt Nej, at han rent opgav Haabet og forlod denne Gjenstand. Derpaa begyndte Hr. de Chalabre, for at lette sit Hjerte, at fortælle ham alle Enkelthederne; min Fader lyttede aandeløst — omsider kunde hans ærlige Hjerte ikke længer udholde det, og Taarerne løb ham ned af Kinderne. Hans ukonstlede Deltagelse rørte Hr. de Chalabre usigeligt og en Time efter saae vi vor kjære franske Lærer komme ned af Klovermark-Skraaningen, støttende sig paa min Faders Arm, som han uvilkaarlig havde tilbudt ham, endskjøndt han selv var lidt halt, og ti eller femten Aar ældre end Hr. de Chalabre.

I eet Aar efter den Tid bar Hr. de Chalabre aldrig nogen Blomster, og fra den Stund og til hans Dødsdag kunde aldrig nogen couleurt Rose eller Nellike friste ham. Vi bemærkede hemmelig hans Smag og passede altid paa at bringe ham hvide Blomster til hans Bouket. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at han paa den venstre Arm, under Kjoleærmet — Ærmerne vare den Gang meget vide — bar et smalt Bind af sort Flor. Han levede til sit eet og firsindstyvende Aar, men han havde det sorte Flor paa da han døde.

Hr. de Chalabre var hele Egnens Yndling. Han var en fand Acquisition for de selskabelige Middagsgilder, der stadigt fandt Sted, og hvorvel nogle af

Familierne gave sig en aristokratisk Mine og satte Næsen højt i Sky imod Enhver, som havde beskjæftiget sig med Næringsdrift, hvor storartet den end kunde være, var Hr. de Chalabre dog altid en hædret Gjæst paa Grund af hans rene Blod, hans Loyalitet, hans kjække „preux-chevalier“ Handlinger. Han tog sin Fattigdom og de tarvelige Fordringer den tvang ham til at stille, saa naturligt og muntert, som en ren, ubetydelig Tilfældighed i hans Liv, med Hensyn til hvilken hverken Skam eller Hemmeligholdelse vare nødvendige, at selve Tjenerne — ofte mere pseudo-aristokratiske end deres Herrer — elskede og ærede den franske Gentleman, som maaske kom for at give Undervisning om Morgenstunden, og om Aftenen lod sig see med en saa prikken Nethed som en Middagsgjæst. Han kom, hoppende let over Polene i Skoven, og trak, i det Mindste hos os, en lille net Æske, indeholdende Blankspærte og Børste, op af Lommen, og børstede sine Støvler paany, medens han paa gebrokkent Engelsk talte muntert med Tjenerne. Denne Blankspærteæske var af hans eget Fabricat; han var meget flink til at bruge sine Hænder. Efterat vore Timer vare forbi, forvandledes han til vor fortrolige Husven — til den muntre Legekammerat. Vi boede langt borte fra nogen Snedker eller Tømmermand; dersom en Dør var i Ulave,

gjorde Hr. de Chalabre den i Stand for os. Dersom vi trængte til en Æske, havde hans nemme Fingre lavet en inden den næste Undervisningsdag. Han drejede Silkevindsler for min Moder, gjorde et Sæt Schakbrikker for min Fader, udarbejdede et elegant Uhrfouteral af et almindeligt Ore-ben, han lavede smaa Dukker til os af Kork — med eet Ord, hans Hjerte vilde være knust, som han sagde, hvis han ikke havde havt sit Snedkerværktøj. Ikke heller bleve hans sindrige Evner alene anvendte til vor Nytte. Forpagterkonen, hvor han boede, havde talrige Arbejder i hendes Hus, som han havde forfærdiget. Susanne, Forpagterens rødmusede Datter, havde ogsaa hendes Arbejdssyskrin at vise os, og hendes Elsker af Fætter havde en ganske ypperlig Stok, med et højst mærkværdigt Dæmonansigt udgravet paa den — Altsammen Hr. de Chalabres Arbejde. Forpagteren, Forpagterens Kone, Susanne, Robert, og Alle vare fulde af Lovtaler over ham.

Fra Børn voxede vi op og bleve Piger — fra Piger til Kvinder, og endnu bestandig vedblev Hr. de Chalabre at give Undervisning i Skovegnen; endnu bestandig var han elsket og æret; endnu bestandig blev intet Middagsgilde i fem Miles Omkreds anseet for fuldstændigt uden ham, og i ti Miles Afstand gjorde man sig Umage for heller at formaae ham til at

modtage Natteleje hos dem, end undvære hans Selskab. Den vakkre, muntre Susanne var bleven fixeret af den troløse Robert, og var nu en kjøn, arbar Pige paa eet eller to og tredive Aar, endnu bestandig gjørende Opvartning for Hr. de Chalabre, og endnu bestandig ufortroden i at lovprise ham. Min egen Moder var død; min Søster var forlovet og skulde gifres med en ung Lieutenant, der var med sit Skib i Middelhavet. Min Fader var i sit Hjerte saa ungdommelig som nogensinde, og det samme var Tilfældet med meget i hans Væsen; men hans Haar var ganske hvidt, og hans gamle Halthed blev af og til besværligere end tidligere. En Onkel af ham var død og havde efterladt ham en betydelig Formue, saaledes at han kunde vedblive at experimentere væk af Hjertens Lyst med sit Landvæsen, og tabe aarlig en Sum med den største Anstand og det letteste Hjerte af Verden. Der var ikke engang nu mere at befrygte de stille Bebrejdelser af min Moders blide Øjne.

Sagerne stode saaledes, da Freden blev sluttet 1814. Vi havde hørt saa mange og saa modsigende Rygter, at vi endogsaa omsider vare komne til at tvivle paa Gazette, og discuterede Sandsynlighederne med Heftighed, da Mr. de Chalabre uanmeldt og aandesløst traadte ind i Værelset.

„Mine Venner, deler min Glæde!" sagde han.

„Bourbonnerne" — han kunde ikke sige mere; hans Ansigtstræk, ja, selv hans Fingre arbejdede af Bevægelse, men han kunde ikke tale. Min Fader skyndte sig med at komme ham til Hjælp.

„Vi har hørt de gode Nyheder. (I seer altsaa, Piger, at det var ganske sandt denne Gang.) Jeg ønsker Dem til Lykke, min kjære Ven. Jeg er glad —" Og han gav Hr. de Chalabres Haand et saa hjerteligt Tryk, og gjorde en Ende paa hans nervøse Bevægelse ved ganske ubevidst at tilføje ham en god Dosis af heldbringende Pine.

„Jeg rejser til London. Lige i denne Eftermiddag tager jeg paa staaende Fod afsted for at see min Souverain. Min Souverain giver Cour i Morgen i Grillons Hotel; jeg vil vise ham min undersaatlige Ærbødighed. Jeg tager min Livgardeuniform paa, der nu har ligget ubrugt i saa mange Aar, lidt gammel, lidt mølædt, men det faaer at være det Samme. Marie Antoinette har betragtet den med naadige Øine, og det vil gjøre den smuk for bestandig." Han gik omkring i Værelset paa en forstyrret og ilfærdig Maade. Han havde Noget paa Hjertet og vi gjorde Tegn til vor Fader, at han skulde forholde sig rolig i et Par Minuter og lade ham komme frem med det. „Nej!" sagde Hr. de Chalabre, efter et Øieblikks Pause. „Jeg kan ikke sige Farvel; thi

jeg vil vende tilbage og tage Afsked med mine kjære Venner. Jeg kom herover som en stakkels Emigrant; ædle Englændere antog mig som deres Ven og bøde mig velkommen i deres Huse. Chalabre er et stort Slot, og mine engelske Venner ville ikke svigte mig; de ville komme for at besøge mig og see hvorledes jeg har det i mit Fædreland, og for deres Skyld skal ingen engelsk Tigger gaae forbi Chalabres Porte uden at blive opvarmet, bespist og opklædt. Jeg vil ikke sige Farvel. Jeg tager nu blot bort for to Dage."

III.

Min Fader paastod at ville kjøre Hr. de Chalabre i sin Gig til den nærmeste By, gjennem hvilken Posten gik til London, og i den korte Tid, der forløb inden min Fader blev færdig, fortalte han os meget mere om Chalabre. Han havde aldrig før talt til os om sit Fædrenehjem; vi kjendte kun lidt til hans Stilling i hans Fædreland. General Ashburton havde truffet ham i Paris i et Selskab, hvor en Mand snarere blev bedømt efter hans Forstand, hans selskabelige Talenter og hans Charakters glimrende

Sider, end efter hans Rigdom og nedarvede Stilling. Nu erfarede vi for første Gang, at han var Arving til betydelige Godser i Normandiet, hvoriblandt det gamle Slot Chalabre; Alt dette havde han vel mistet ved sin Emigration, det er sandt, men det var under en anden Regering.

„Ak, dersom min kjære Veninde — Deres salig Moder — nu var levende, saa kunde jeg have sendt hende Stiklinger af sjeldne og prægtige Roser fra Chalabre. Ofte naar jeg saae hende opelske een eller anden ringe Sort, længtes jeg hemmeligt efter min Rosenhave i Chalabre. Og saa Orangeriet! Ak, Miss Fanny, hver Brud, som ønsker sig en smuk Krands, maa komme til Chalabre." Dette var en Hentydning til min Søsters Bryllup — Noget han godt vidste Besked om, som en trofast Ven af Familien.

Min Fader vendte tilbage i en oprømt Stemning og begyndte samme Aften at udkaste Planer, hvorledes han kunde indrette sit Landvæsen til næste Aar for at spare Tid til et Besøg paa Chalabre Slot, og hvad os angaaer, saa troer jeg, at vi antog, at der ikke var nogen Grund til at opsætte vor Rejse længer end til Høsten i dette Aar.

Hr. de Chalabre kom tilbage efter et Par Dages Forløb; en Smule nedslagen, forekom det os Piger, endskjøndt vi neppe havde Lyst til at tale om det til

vor Fader. Hr. de Chalabre forklarede os det imidlertid ved at sige, at han fandt London mere myldrende og travl, end han havde forestilt sig; at den var forroget og forgelig efter at have forladt Landet, hvor Træerne allerede begyndte at faae Løv, og da vi frittede ham lidt mere om hans Modtagelse i Grillons Hotel, lo han ad sig selv, fordi han havde glemt det Anlæg Greven af Provence i tidligere Dage havde havt til at blive feer, og derfor var bleven forskrækket over den Masse af Corpulence, som Ludvig den Attende fremviste, da han arbejdede sig igjennem den store Sal i Hotellet.

„Men hvad sagde han til Dem?" spurgte Fanny. „Hvorledes modtog han Dem, da De var bleven forestillet for ham?"

Et pinligt Udtryk viste sig paa hans Ansigt, men det forsvandt snart igjen.

„O, Hans Majestæt kunde ikke erindre mit Navn. Det var ogsaa temmelig meget at forlange, at han skulde kunne gjøre det, hvorvel det er et Navn af god Klang i Normandiet, og jeg har — nu! det er ikke værd at tale om. Hertugen af Duras erindrede ham om en Omstændighed eller to, som jeg næsten havde haabet, at Hans Majestæt ikke vilde have forglemt; men jeg selv havde glemt Trykket af de lange Aar i Landflygtighed; det var intet Under, at han

ikke kunde huske mig. Han sagde, at han haabede at see mig i Tuillerierne. Hans Ønske er min Lov. Jeg tager bort for at ordne Alt til min Afreise. Dersom Hans Majestæt ikke trænger til mit Sværd, vil jeg forvandle det til et Plovjern paa Chalabre. Ak, min Ven, jeg skal ikke der glemme al den Agerdyrkningsvidenskab, jeg har lært af Dem.

En Foræring af hundrede Punds Værdi vilde ikke have glædet min Fader saa meget som denne sidste Del af Talen. Han begyndte paa staaende Fod at udspørge ham om Jordsmonnets Natur osv., som bragte vor stakkels Hr. de Chalabre til at trække paa Skuldrene over hans fortvivlede Uvidenhed.

„Ikke Andet end det!" sagde min Fader. „Rom blev ikke bygget paa een Dag. Det varede en god Stund inden jeg lærte Alt det, jeg veed nu. Jeg var bange for, at jeg ikke kunde forlade Hjemmet denne Høst; men jeg seer nu, at De vil trænge til En, der kan raade Dem hvorledes De skal lægge Jorden ud til næste Aars Afgrøde."

Saaledes forlod Hr. de Chalabre Egnen i den fulde og faste Overbevisning, at vi den følgende September skulde aflægge ham et Besøg paa hans Slot i Normandiet; heller ikke var han fornøjet, førend han fik overtalt Enhver, der havde viist ham Godhed, til at love ham et Besøg inden en bestemt

Tidsfrist. Hvad hans gamle Vert paa Gaarden, den kjonne Husmoder og den raske Susanne angaaer, da erfarede vi, at de skulde have fri Rejse frem og tilbage, under det Paaskud, at de franske Mejersker ikke havde nogen Sands for Renlighed, ligesaa lidet som de franske Landmænd vare Kjendere til Besætningen; det var altsaa absolut nødvendigt at føre nogle over fra England for at bringe Sagerne paa Slottet Chalabre i Orden, og Forpagter Dobson og hans Kone ansaae denne Gunst for fuldkommen gjensidig.

I nogen Tid hørte vi ikke Noget fra vor Ven. Krigen havde gjort Postgangen mellem Frankrig og England meget usikker, altsaa vare vi nødte til at vente, og vi prøvede paa at være taalmodige, men hvordan det saa end gik, vor Høstrejse til Frankrig blev stiltiende opgivet, og min Fader gav os saa vidtløftige Forklaringer angaaende den urolige Tilstand i et Land, der havde lidt saa meget som Frankrig, og holdt alvorlige Forelæsninger for os, fordi vi saa hurtigt havde ventet at faae Brev. Vi vidste imidlertid meget godt, at hele denne Forklaring blot blev givet for at mildne hans egen Utaalmodighed, og at Formaningen til Taalmodighed allerbedst kunde anvendes paa ham selv.

Omsider kom Brevet. Der var gjort et kjekt

Forsøg paa at være munter i det, som næsten fik mig til at græde, snarere end nogen Klage vilde have gjort. Hr. de Chalabre havde haabet at beholde sit Patent som Underlieutenant i Livgarden — et Patent, der var undertegnet af Ludvig den Sextende selv i 1791. Men Regimentet skulde reorganiseres eller reformeres, jeg husker ikke hvilket, og Hr. de Chalabre forsikkrede os, at hans var ikke den eneste Ansøgning, der var afslaaet. Han havde søgt om at erholde en Ansættelse i Cent Suisses, Gardes du Porte, Musketererne, men alle Pladser vare besatte. „Var det ikke en hæderlig Sag for Frankrig at have saa mange kjekke Sønner, der var rede til at kæmpe paa Ærens og Loyalitetens Side?" Til hvilket Spørgsmaal Fanny svarede, „at det var en Skam", og min Fader trøstede sig, efter eet eller to Suk, med at sige: „at Hr. de Chalabre vilde faae desto mere Tid til at passe sit forsømte Gods."

Denne Vinter var rig paa Begivenheder i vort Hjem. Som det ofte skeer, naar en Familie har syntes at være stillestaaende og sikkret mod Aarenes Forandringer, og der da omsider indtræffer een vigtig Begivenhed, kan man være vis paa, at der vil følge en anden efter. Fannys Elsker vendte tilbage og de bleve gifte og lode os alene — min Fader og mig. Hendes Mands Skib havde Station i Middelhavet,

og hun skulde boe paa Malta hos nogle af hans Familie der. Jeg veed ikke om det var den Bevægelse, som Afskeden med hende førte med sig, men min Fader blev ved et paralytisk Slag styrtet fra Sundhed til en afgjort invalid Tilstand kort efter hendes Afrejse, og min Interesse var fæstet paa et Sygeværelses verlende Efterretninger. Jeg bekymrede mig ikke om Beretningerne fra Udlandet, som rystede Europa med en almindelig Bæven. Mit Haab, min Frygt var concentreret til et skrøbeligt menneskeligt Legeme — min inderligt elskede, mig saa høit elskende Fader. Jeg gik hele Dage med et Brev i Lommen fra Hr. de Chalabre, uden at være i Stand til at dechiffrere hans franske Hieroglypher; omsider læste jeg det højt for min stakkels Fader, mere for at erholde et Bevis paa hans vedvarende Interesse, end fordi jeg var utaalmodig efter at erfare hvad det indeholdt. De Nyheder, som fandtes i det, vare nedslaaende nok, som Alt syntes at være denne sørgelige Vinter. En rig Fabrikejer i Rouen havde kjøbt Slottet Chalabre, der var forbrudt til Nationen ved dets forrige Ejers Emigration. Hans Søn, Monsieur du Fay var velsindet mod Ludvig den Attende, i det Mindste saalænge hans Regering var sikker og lovede at blive stabil, saa at den ingen Indflydelse havde paa Fabricationen og Salget af tyrkisk-røde Uldtøjer, og deraf var den

naturlige, lovlige Følge, at Monsieur du Fay & Søn ikke blev forulempet med Hensyn til hans kjøbte og betalte Ejendom. Det gjorde min Fader vndt en Dag at høre om vor stakkels Vens skuffede Forventninger, han brød sig om det een Dag og glemte det Hele den næste Dag. Derpaa fulgte Tilbagekomsten fra Elba — dette Foraars skjebnesvangre Begivenheder, hvoraf den ene jagede den anden — Slaget ved Waterloo; og for min stakkels Fader, der gik i Barndom, var Valget af hans daglige Budding langt vigtigere end det Altsammen.

En Søndag i August Maaned 1815 gik jeg i Kirke. Det var mange Uger siden jeg havde været i Stand til at forlade min Fader for saa lang Tid. Siden jeg sidst havde været der til Gudstjeneste syntes det som om min Ungdom var forsvunden, draget bort uden noget Varsel, uden at efterlade sig noget Spor. Efter Tjenesten gik jeg gjennem det høje Græs til den ubesøgte Del af Kirkegaarden, hvor min dyrebare Moder laa begravet. En Krands af skinnende gule Evighedsblomster laa paa hendes Grav, og denne uventede Gave overraskede mig særdeles. Jeg kjendte denne udenlandske Skik, skjøndt jeg aldrig før havde seet en saadan Krands. Jeg tog den op og læste eet Ord i de sorte Blomsterbogstaver; det var det simple Ord: „Farvel." Fra det første Øjeblik, jeg

saae den, vidste jeg, at Hr. de Chalabre maatte være vendt tilbage til England. Et saadant Tegn paa Opmærksomhed lignede ham, og kunde ikke stamme fra nogen Anden end ham. Men det undrede mig, at vi hverken havde hørt eller seet Noget til ham; ikke det Allermindste siden Lady Ashburton fortalte os, at hendes Mand havde stødt sammen med ham i Belgien, da han skyndte sig med at tilbyde sig som Frivillig hos een af de elleve Generaler, der af Hertugen af Feltre var udnævnt til at modtage saadanne Anmeldelser. General Ashburton var efter den Tid død i Brüssel, som en Følge af de Saar, han havde modtaget ved Waterloo. Efterhaanden som Erindringen om alle disse Omstændigheder samlede sig i min Hukommelse, mærkede jeg, at jeg mere og mere kom hen til den Markvej, der drejede af fra den lige Vej hjem og førte til Forpagter Dobsons, og didhen besluttede jeg mig nu til at gaae, for at høre om de havde erfaret Noget om deres forrige Logerende. Da jeg gik op ad Alleen, der førte til Huset, mødte mine Øjne Hr. de Chalabres; han stirrede adspredt ud af det Vindue, hvor før hans Dagligstue havde været. Efter et Øjebliks Forløb var han ved Siden af mig i Haven. Dersom min Ungdom var fløjet bort, saa var ogsaa baade hans Ungdom og kraftige Mandsalder forsvunden. Han saae i det Mindste tyve Aar

ældre ud, end da han forlod os for et Aar siden. Hvor meget af dette der maatte tilskrives Forandringen i hans Klædedragt, kan jeg ikke sige. Han havde tidligere været overmaade pillen i denne Henseende, nu var han skjødeslos, endogsaa lige til den Yderlighed, at være sludsket. Han spurgte til min Søster og min Fader, paa en Maade, der tilkjendegav den dybeste, mest ærbødige Interesse; men det forekom mig, som om han blot gjorde Spørgsmaal paa Spørgsmaal, for at forebygge de Undersøgelser, jeg paa min Side kunde ønske at gjøre.

„Jeg vender her tilbage til mine Pligter; til mine eneste Pligter. Den gode Gud har ikke anseet mig skikket til at varetage højere. Fra dette Øjeblik er jeg den omhyggelige franske Lærer; den flittige, punktlige franske Lærer — intet Andet. Men jeg haaber at kunne undervise i det franske Sprog, som det anstaaer en Gentleman og en Christen; at gjøre mit Bedste. For Øjeblikket er Grammatiken og Syntaxen mit Gods og mit Vaabenskjold.“ Han sagde dette med en stolt Ydmyghed, der afvendte ethvert Svar. Der var ikke Andet for end at forandre Gjenstanden og nøde ham for at komme til min stakkels syge Fader. Han svarede:

„At besøge den Syge er min Pligt saavel som min Fornøjelse. Hvad det blotte Selskab angaaer —

opgiver jeg Alt af den Slags. Det er nu over min Stilling, til hvilken jeg vil hellige mig efter bedste Evne."

Da han, som en Følge heraf, kom for at tilbringe en Times Tid hos min Fader, havde han en lille Pakke trykte Papirer med sig, der indeholdt Betingelserne, hvorefter Hr. Chalabre (Ordet „de" var nu og for bestandigt kastet bort) ønskede at give Undervisning i Fransk, og i nogle faa Linier paa Foden af Siden henvendte han sig til Skolerne om Timer der. Det var et godt Trin nedad. I tidligere Tider var det, at han ikke gav Undervisning i Skoler, et Skjelnemærke paa, at Hr. de Chalabre blot af Liebhaveri befattede sig med Undervisning, uden at han havde til Hensigt at hellige sit Liv dertil. Han bad mig ærbødig om at uddele disse Adresser, hvor jeg maatte anse det for passende. Jeg siger med velberaad Hu „ærbødigt", der var intet mere af det gamle agtelsesfulde Galanteri, som vises en Dame af en Gentleman, der er hendes Lige i Fødsel og udvortes Stilling — i Stedet for dette var der nu en forretningsmæssig Anmodning og Beretning, saaledes som en Arbejder giver sin Principal. Kun i min Faders Værelse var han den gamle Hr. de Chalabre; han syntes at vide, hvor forgjeves det vilde være at gjøre min Fader det begribeligt, hvilke Om-

stændigheder, der havde bevæget ham til at stille sig paa et saa lavt Trin i Samfundet. Indtil min Faders Dødsdag vedblev Hr. de Chalabre at staae paa den gamle fortrolige Fod med ham, paatog sig en Munterhed, som han ellers aldrig nogensinde viste noget andet; Sted hørte paa min Faders barnagtige Paafund med en sand og kjærlig Deltagelse, hvorfor jeg altid følte mig ham taknemmelig, endskjøndt han med Forsæt satte en ærbødig Tilbageholdenhed mellem ham og mig, som en Skranke mod ethvert Udtryk af en saadan Følelse fra min Side.

Der var bleven sat saa høj Pris paa hans tidligere Undervisning af dem, der vare begunstigede nok til at erholde den, at man snart søgte ham fra alle Kanter. Skolerne i de vigtigste Byer i Egnen fremkom med deres Begjæringer, og ansaae det som en Gunst at han vilde give Timer der. Morgen, Middag og Aften var optaget for ham; selv om han ikke med Stolthed havde trukket sig tilbage fra alle selskabelige Indbydelser, vilde han ikke have Tid dertil. Hans eneste Besøg gjaldt min Fader, som imodesaae dem med en barnlig Længsel. En Dag bad han mig, til min Overraskelse, om Tilladelse til at tale et Øieblik med mig i Enerum. Han stod en Stund taus og drejede Hatten i Haanden.

„De har, som min første Elev, Ret til at vide,

at jeg næste Tirsdag gifter mig med Miss Susanne Dobson, — en god, agtværdig Kvinde, til hvis Lykke jeg mener at burde hellige mit Liv, eller saa meget af det, der ikke anvendes til Undervisningens Pligter." Han saae paa mig, maaske ventende paa Lykønskninger; men jeg var altfor perplex af Overraskelse. Den buttede, rødarmede, pluskindede Susanne, der, naar hun rødmede, fik Rødbedens Farve; som ikke forstod et Ord Fransk; som betragtede Nationen altid med Undtagelse af den Gentleman, der stod foran mig, som frøædende Mounseers, Englands Nationalfjender! Bagefter bildte jeg mig ind, at maaske netop selve denne Uvidenhed udgjorde en Del af hendes Tillokkelser. Intet Ord, ingen Hentydning, ingen udtryksfuld Taushed, ingen beklagende sympathetiske Suk kunde minde Hr. de Chalabre om det Forbigangnes Bitterhed, som han aabenbart stræbte at forglemme. Og, saa meget er vist, ingen Mand har nogensinde havt en Kone, der var ham mere hengiven eller beundrede ham mere, end Susanne Hr. de Chalabre. Hun var rigtignok en smule bange for ham, det er sandt nok; aldrig rigtig tilpas lige over for ham; men jeg bilder mig ind, at Ægtemændene ikke have Noget imod en saadan Tribut til deres Jupiterskab. Madame Chalabre modtog mit Besøg efter deres Bryllup med en Grad af besindig, ukonstlet og lyk-

kelig Værdighed, som jeg ikke havde tiltroet Susanne Dobson. De havde bosat sig i en lille Vaaning paa Grændsen af Skoven; den var omgivet af en Have, og Koen, Svinene og Fjerkræet, der var overladt til hendes Omsorg, havde deres Tilhold i Skoven. Hun havde en simpel Bondepige til at hjælpe hende med at passe dem, og de faa Fritimer han havde, anvendte hendes Mand paa at pusle i Haven og med Bierne. Madame Chalabre førte mig med aabenbar Stolthed omkring i det vakkert meublerede Hus. „Mousfire", som hun kaldte ham, havde gjort det; Mousfire havde indrettet det. Mousfire var øjensynlig en Mand, der vidste at snoe sig. I et lille Afslukke af et Paaklædningsværelse, der tilhørte Mousfire, hang der en Blyantstegning, som forestillede en høj, smal Bygning af betydelig Størrelse, med fire peberbøsseformige Taarne i hvert Hjørne, og en stor Allee dannede Forgrunden.

„Slottet Chalabre?" sagde jeg frittende.

„Jeg har aldrig spurgt om det", svarede min Ledsagerinde. „Mousfire synes ikke altid om, at man gjør ham Spørgsmaal. Det er Afbildningen af et Sted, han holder meget af; thi han vil ikke tillade, at jeg maa støve det af, for ikke at vidske det ud."

Hr. de Chalabres Giftermaal formindskede ikke Antallet af hans Besøg hos min Fader. Indtil

denne min elskede Faders Død vedblev han trolig at gjøre Alt hvad han formaaede for at opklare Sygeværelsets Kedsomhed. Men en Kloft, som han selv havde aabnet, forhindrede enhver Tilnærmelse til tidligere Dages utvungne, uforbeholdne Venskab. Og dog plejede jeg for hans Skyld at gaae hen og besøge hans Kone. Jeg kunde ikke glemme fordums Dage, eller Spadseretourene henad Kløvermarken, eller de daglige Bouketter, eller min Moders venlige Opmærksomhed mod den emigrerte Gentleman, eller de tusinde smaa Venskabsbeviser, som han havde givet min fraværende Søster og mig selv. Han glemte hverken det Ene eller det Andet i sit Hjertes forborgne og tillukkede Kamre. For hans Skyld prøvede jeg derfor at blive en Veninde af hans Kone, og hun vænnede sig til at betragte mig som en saadan. I Sygeværelset var det min Bestilling at forfærdige Klæder til den lille forventede Chalabre Glut, og dens Moder vilde gjerne, som hun fortalte mig, have bedet mig om at bære det lille Barn til Daaben, men hendes Ægtefælle havde noget vredt mindet hende om, at de maatte søge en marraine (Gudmoder) mellem Folk af deres egen Stilling i Samfundet. Men i mit Hjerte betragtede jeg ikke desto mindre den vakkre lille Susanne som min Guddatter og gjorde mig selv hemmelig det Løfte, at jeg altid skulde nære Interesse

for hende. Ikke to Maaneder efter min Faders Død blev der født en Søster, og det menneskelige Hjerte i Hr. de Chalabre overvandt hans Stolthed og Barnet kom til at bære hans franske Moders smukke Navn, hvorvel Frankrig ikke havde Plads til ham og havde forstødt ham. Denne yngste lille Pige blev kaldt Aimée.

Da min Fader døde, nødede Fanny og hendes Mand mig til at forlade Brookfield, for at komme og boe med dem i Valetta. Ejendommen gik i Arv til os; men der tilbød sig en Lejer, som ikke var til at vrage, og min Helbred, der havde lidt en Del ved min lange Sygevogtning, gjorde det ønskeligt for mig at søge nogen Forandring i et varmere Clima. Jeg rejste altsaa udenlands, tilsyneladende blot for et Aar, men hvordan det nu gik til, dette Aar har forandret sig til en Levetid. Malta og Genua har siden den Tid været mit Opholdssted. Det er vel sandt, at jeg af og til har aflagt et Besøg i England, men jeg har aldrig betragtet det som mit Hjem siden jeg forlod det for tredive Aar. Under disse Besøg har jeg besøgt Chalabres. Han har fordybet sig endnu mere i sit Kald end forhen; han har udgivet en ny fransk Grammatik efter et nyt Princip, hvoraf han har overrakt mig et Exemplar, idet han gjorde sig Umage for at forklare mig hvorledes den skulde anvendes. Madamen saae trind og lykkelig ud; Ejendommen,

som var under hendes Bestyrelse, var gaaet godt fremad, og hvad de to Døttre angaaer, var der bag deres engelske Undselighed skjult en god Del fransk Piquanteri og Esprit. Jeg overtalte dem til at gjøre en Spadseretour med mig, i den Hensigt at gjøre dem nogle Spørgsmaal, som skulde bevirke, at vort Venskab blev en personlig Virkelighed og ikke blot en nedarvet Følelse, men de smaa Gavstrikke saae mig i Kortene og gjorde mig utallige Spørgsmaal om Frankrig, som de ganske aabenbart ansaae for deres Fædreland. „Hvor veed De Alt det om franske Sæder og Skikke?" spurgte jeg. „Taler Hr. de — taler Deres Fader meget til Dem om Frankrig?"

„Undertiden, naar vi ere alene med ham — aldrig naar der er Nogen tilstede", svarede Susanne, den Ældste, en alvorlig Pige af et nobelt Udseende, paa Tyve eller saa omtrent. „Jeg troer, at han ikke taler om Frankrig til Moder, for ikke at saare hende."

„Og jeg troer", sagde den lille Aimée, „at han ikke taler om det i det Hele taget, naar han kan lade det være; det er blot naar hans Hjerte er saa fuldt af Erindringer, at han er nødt til at tale til os, fordi mange af hans Tanker ikke kunne siges paa Engelsk."

„Saa kan jeg vel sagtens have Ret til at antage, at De er to udmærkede franske Elever."

„O ja! Papa taler altid Fransk til os; det er vort eget Sprog."

Men med al deres Hengivenhed for deres Fader og hans Fædreland, vare de alligevel de mest kjerlige og opmærksomme Døttre mod deres Moder. De vare hendes Medhjælperinder, hendes Bistand ved de behagelige, huslige Arbejder, meget practiske, nyttige unge Damer. Men hele deres Naturs Enthousiasme og Romantik var det alene deres Fader forbeholdt at blive indviet i, med en Følelse, der var lige hellig fordi den mere forstod sig af sig selv, end var dem indpodet. De vare den stakkels Flygtnings Fortrolige i hans Længsel efter Frankrig; hans begjerlige Tilhørerinder efter hvad der kunde falde ham ind at fortælle om hans tidligere Dage. Hans Ord formaaede Susanne til at fatte den Beslutning, at hun, hvis hun nogensinde skulde føle sig fritaget for de huslige Pligter og den Ansvarlighed, der i denne Henseende paahvilede hende, vilde blive een af de barmhjertige Søstre, ligesom Anne-Marguerite de Chalabre, hendes Faders Grandtante, og hans Mønster for kvindelig Renhed. Hvad Aimée angik, da vilde hun aldrig forlade sin Fader, hvad der end hændte, og det var Alt hvad hun var vis paa, naar hun udmalede sin Fremtid.

For tre Aar siden var jeg i Paris. En engelsk

Veninde af mig — engelsk af Fødsel, men gift med en tydsk Professor, og meget fransk i Sæder og Væsen — bad mig en Aften at besøge sig. Jeg var langtfra at være vel, og havde ikke Lyst til at tage ud.

„O, kom dog!" sagde hun. Jeg har en god Grund, virkelig en fristende Grund. Maaske vil der i denne selvsamme Aften i min Salon foregaae en Act af poetisk Retfærdighed. En levende Roman! Nu, kan De modstaae?"

„Hvad er det?" sagde jeg; thi hun havde den Vane saa temmelig at forvandle Ubetydeligheder til romantiske Begivenheder.

„Der kommer en ung Dame; just ikke saa ganske i Ungdommens Blomster; men dog ung endnu og meget vakker, en Datter af en fransk Emigrant, som min Mand kjender fra Belgien, og som har levet i England siden den Tid."

„Om Forladelse, men hvad er hendes Navn?" afbrød jeg med pludselig Interesse.

„De Chalabre. Kjender De hende?"

„Ja, jeg føler stor Interesse for hende. Jeg vil med Glæde komme for at mødes med hende. Hvor længe har hun været i Paris? Er det Susanne eller Aimée?"

„Nej, jeg lader mig ikke narre for den Fornøjelse at fortælle Dem min Roman, min Smule forhaabede

poetiske Retfærdighed. De maa have Taalmodighed, saa vil De faae Svar paa alle Deres Spørgsmaal."

Jeg sank tilbage i min Lænestol. Nogle af mine Veninder ere ikke frie for at gjøre mange Omsvøb, og det er ligesaa godt at indtage en magelig Stilling inden de begynde at tale.

„Jeg fortalte Dem for eet Minut siden, at min Mand var bleven bekjendt med Hr. de Chalabre i Belgien i 1815. De har vedligeholdt en Brevveksling siden den Tid; just ikke en meget levende, det er vel sandt; thi Hr. de Chalabre var fransk Lærer i England og min Mand Professor i Paris; men de lade dog hinanden vide, een eller to Gange om Aaret, hvorledes det gaaer dem, og hvad de tage sig for. Hvad mig angaaer, saa har jeg aldrig seet Hr. de Chalabre."

„Jeg kjender ham godt", sagde jeg. „Jeg har kjendt ham hele mit Liv."

„For et Aar siden døde hans Kone (hun var en Englænderinde); hun havde lidt af en lang og smertelig Sygdom, og hans ældste Datter havde med en Engels himmelske Taalmodighed helliget sig hendes Pleje, som han fortalte os, og hvad jeg gjerne troer. Men efter hendes Moders Død synes hun at have faaet Afsmag for Verden; hun er bleven saa fortrolig med det dæmpede Lys, de hvidskende Stemmer, den

stadige Tanke paa Andre, som der udfordres i et Sygeværelse, at sunde Menneskers Støj og raa Larmen havde noget skurrende for hende. Hun har derfor anraabt hendes Fader om Tilladelse til at blive en af de barmhjertige Søstre. Hun forestillede ham, at han med Glæde vilde have modtaget en Bejler, der var kommet for at tilbyde hende sin Haand og føre hende bort fra hendes Hjem og hendes Fader og Søster; og nu da hun blev kaldet af Religionen, vilde han da brumme over at skilles fra hende? Han gav sit Samtykke, om end ikke sit fuldkomne Bifald, og skrev til min Mand for at bede ham at modtage hende her, indtil vi fik opsøgt et Kloster, hvori hun kunde blive optaget. Hun har været i to Maaneder hos mig, og jeg har faaet hende usigelig kjær; hun tager hjem i næste Uge med mindre —"

„Men jeg beder om Forladelse, sagde De ikke at hun ønsker at blive en af de barmhjertige Søstre?"

„Det er sandt; men hun var altfor gammel til at blive optaget i deres Orden. Hun er otte og Tyve. Det har været en smertelig Skuffelse for hende; hun har baaret den meget taatmodig og ydmyg, men jeg kan see, hvor dybt hun har følt den. Og nu til min Roman. Min Mand havde for en halv Snes Aar siden en Elev, en Hr. du Fay, en dygtig, kundskabsrig ung Mand, en af de første Kjøb-

mænd i Rouen. Hans Bedstefader kjøbte Hr. de Chalabres Fædrenegods. Den omtalte Hr. du Fay kom for to eller tre Dage siden til Paris i Forretninger og indbød min Mand til et lidet Middagsselskab; som en Følge af min Mands Forespørgsler om et Rejseselskab for hende til England, kom Suzette Chalabres Historie paa Bane. Hr. du Fay syntes at føle Interesse for Historien og spurgte min Mand om han tillod, at han en Aften maatte aflægge mig et Besøg, naar Suzette var tilstede — og saaledes er det gaaet til, at han kommer i Aften tilligemed en Ven af ham, der var med til Middagsselskabet forleden Dag; vil De komme?"

Jeg gik, mere i Haabet om at see Susanne Chalabre og høre nogle Nyheder fra mit forrige Hjem end med nogen Forventning om „poetisk Retfærdighed." Og heri havde jeg Ret, og dog tog jeg fejl. Susanne Chalabre var en alvorlig, blid Kvinde af et sværmerisk og resigneret Udseende, ikke ulig det Portrait af hans Datter, der fængsler ethvert Øje i Ary Scheffers hellige Malerier. Hun var taus og bedrøvet; hendes kjæreste Livsplan var rent forstyrret. Hun talte lidet til mig, paa en blid og venlig Maade, og besvarede ethvert Spørgsmaal, jeg gjorde hende; men hendes Ligegyldighed og Tilbageholdenhed gjorde det umuligt for Herrerne at indlade dem

i nogen Samtale med hende, og Sammenkomsten var unegtelig flau.

„O, min Roman! min poetiske Retfærdighed! Inden Aftenen var halvvejs til Ende vilde jeg have opgivet alle mine Luftcasteller for een eneste vel vedligeholdt Samtale af ti Minuters Varighed. Lee nu ikke af mig; thi jeg kan ikke taale det i Aften." Saaledes lod min Venindes Ord ved Afskeden. Jeg saae hende ikke i to Dage. Den tredie kom hun, glødende af Bevægelse.

„De maa med alt det ønske mig til Lykke, dersom det ikke var poetisk Retfærdighed, er det dog prosaisk Retfærdighed, og naar man ikke tager Hensyn til tom Romansnak, er det dog noget Bedre."

„Hvad mener De?" sagde jeg. „Hr. du Fay har dog sikkert ikke friet til Susanne?"

„Nej, men den indtagende Hr. de Frez, hans Ven, har, det vil da sige, ikke friet, men tilkjendegivet, nej, ikke tilkjendegivet, men det synes, at han har spurgt Hr. du Fay — hvis Fortrolige han er — om han tænkte paa at føre sin Idee videre med Hensyn til at ægte Susanne, og ved at høre, at det ikke var Tilfældet, sagde Hr. de Frez, at han vilde komme til os, og bede os om at sætte ham i Stand til at fortsætte Bekjendtskabet; thi han er blevet ganske fortryllet af hende; han beundrer hendes Udseende,

Stemme, Taushed, kort sagt, Alt hos hende, og vi have indrettet det saaledes, at han skal ledsage hende til England; han har Forretninger der, siger han, og hvad Suzette angaaer — hun veed naturligvis slet ikke noget af det Hele; thi hvem turde sige hende det? — hun længes blot efter at komme hjem, og hun vil være tilfreds med den Første den Bedste, der rejser til England, naar vi blot ere fornøjede. Og, med alt det, boer Hr. de Frez kun henved fire Mil fra Slottet Chalabre, saa at hun kan tage derhen og see til det, naar hun har Lyst.

Da jeg gik hen for at sige Farvel til Susanne, saae hun ligesaa troskyldig og ærbar ud som altid. Der var aldrig faldet hende nogen Tanke ind om en Elsker. Hun betragtede Hr. de Frez som en Slags nødvendig Byrde paa Rejsen. Jeg nærede ikke stort Haab paa hans Vegne, og dog var han en behagelig Mand, og mine Venner fortalte mig, at hans Charakter var fast og ophøjet.

I tre Maaneder var jeg om Vinteren bosat i Rom. Den fjerde hørte jeg, at Susanne Chalabres Bryllup havde fundet Sted. Hvad der var foregaaet i det Tidsrum mellem den kolde, høflige Ligegyldighed, hvormed jeg sidst havde seet hende betragte sin Rejsefælle, og den varme Kjerlighed med hvilken en Kvinde som Susanne Chalabre maatte elske en Mand

forend hun kunde kalde ham Ægtefælle, erfarede jeg aldrig. Jeg skrev til min gamle franske Lærer for at ønske ham til Lykke, hvad jeg ærligt troede der var al Grund til, i Anledning af hans Datters Bryllup. Der gik nogle Maaneder hen inden jeg fik Svar. Det lod saaledes:

„Dyrebare Veninde, dyrebare gamle Elev, dyrebare Barn af den elskelige Afdøde, jeg er en gammel Mand paa de Firs og vakler henimod min Grav. Jeg kan ikke skrive mange Ord, men min egen Haand skal dog bede Dem at komme til Aimées og hendes Mands Hjem. De sige til mig, at jeg skal bede Dem at komme og see den gamle Faders Fødested, medens han endnu er i Live og kan vise Dem det. Jeg har det selv samme Værelse paa Chalabre Slot, som var mit som Dreng, da min Moder hver Aften kom for at give mig sin Velsignelse. Susanne boer i Nærheden af os. Den gode Gud velsigne mine Svigersønner, Bertrand de Frez og Alphonse du Fay, som Han har velsignet mig mit hele Liv igjennem. Jeg tænker paa Deres Fader og Moder, min Bedste, og De maa ikke tage mig det ilde op, naar jeg siger Dem, at jeg har ladet læse Messer for deres Sjæles Ro. Dersom jeg har fejlet, vil Gud tilgive mig."

Mit Hjerte kunde have fortolket denne Skrivelse selv uden det smukke Brev fra Aimée og hendes

Mand, der ledsagede det, og som fortalte mig, at da Hr. du Fay var kommet over til sin Vens Bryllup, havde han seet den yngre Søster og i hende seet sin Skjebne. Den blide, kjelne, frygtsomme Aimée var mere efter hans Smag end den alvorlige og statelige Susanne. Lille Aimée havde dog styret det saaledes, at hun herskede med indskrænket Magt paa Slottet Chalabre, eller rettere, hendes Mand var glad ved at kunde opfylde ethvert af hendes Ønsker, medens Susanne saarere gjorde Blæst af sin ægteskabelige Lydighed. Men de vare begge gode Koner, gode Døttre.

Den sidste Sommer skulde De blot have seet en gammel, gammel Mand, klædt i Graat med hvide Blomster i Knaphullet (samlede af et Barnebarn, ligesaa smukt som de selv), førende en aldrende Dame omkring paa Slottet Chalabres Enemærker, med vaklende, ustadig Ivrighed i sin Gang.

„Her!" sagde han til mig, „just her sagde min Moder mig Farvel, da jeg første Gang tog afsted for at støde til mit Regiment. Jeg var utaalmodig efter at komme bort; jeg steg til Hest — jeg red til hint store Valdnøddetræ, og ved at vende mig om, saae jeg min Moders sorgfulde Ansyn. Jeg sprang af Hesten, kastede Tøilerne til Rideknegten, og løb tilbage for endnu een Gang at omfavne hende. „„Min

gæve Dreng!"" sagde hun; „„min egen! Vær tro imod Gud og mod din Konge!"" Jeg saae hende aldrig mere; men jeg skal snart see hende, og jeg tænker, at jeg kan sige hende, at jeg har været tro baade mod min Gud og min Konge."

Endnu førend jeg nedskriver dette, har han fortalt sin Moder Alt.

Troldkvinden Maud.

I.

Oakenden var Idealet af en engelsk Landsby. Den gamle Kirke med dens firkantede Taarn, bedækket med Vedbende og dens Lindeallee op til den vestlige Buegang; Grønningen, hvor Boldt og Kegler gik for sig om Sommeraftenerne, ligesom Lystighederne ved Majtræet og Contradandse i vore Forfædres Tid; den offentlige Skole med dens simple Indgang, skjult af Jasminer og Skovslynger, som det sig bør ved en gammeldags engelsk Landsbyskole; den lave, een-Etages Præstegaard, begravet i Ayrshire-Rosens hvide Blomsterblade indtil den lignede en Masse Sne i de grønne Sommerdage; de nette Huse, med Haver, fulde af Blomster og vellugtende Urter; den statelige Borg, med dens store, gamle Park, der strakte sig i Miles Omkreds indtil den stødte sammen med Squiren til Oakenden Vests, den unge Mr. Rollestones Ejendomme; selv Landsbyens Ølhus, hvis Skilt (en stor rødnæset Mand med Pidsk i Nakken og trekantet Hat, der skulde forestille Hertugen af Marlborough) hang ned fra det uhyre Egetræ foran — det uhyre Egetræ,

under hvilket der stod en skinnende Bænk, hvor der var skaaret store Bogstaver og Navne fra den ene Ende til den anden, og som i Virkeligheden var et Slags Kjerlighedsregister for Oakenden — vare tilsammen ligesaa mange billedlige Træk til en engelsk Landsby i de indre Grevskaber, hvortil der ikke findes Lige i noget andet Land paa Jorden.

Oakendens moralske Bestanddele vare ikke mindre charakteristiske end dens physiske; dens Beboere vare ligesaa nationale som dens Architektur. Øverst i Rang, Popularitet og Rigdom stod Squire Gray paa Slottet, hans Kone, hans Søn og Datter; derpaa kom Præsten, Dr. Mathison, en gammel Peberssvend; efter dem den højvelbaarne Mr. Domville og hans smukke londonske Kone i det store hvide Hus, ved Indgangen til Landsbyen, uden nogen Have eller Mark, med Vaser og Statuer paa den lille Terrasse og med konstigt udarbejdede Jerndøre, der førte ind til den smale Grusgang; derefter den rolige, blide kvindelige Mrs. Fortescue og hendes fire Døttre, der vare nærved at afblomstre, i deres smukke Landsted paa Vejen til Oakenden West, til hvilket der hørte et Drivhus, et Buskads og en stor Eng; derpaa, i den østlige Ende af Oakenden, Mr. Hudson, Procuratoren, som i de sidste ti Aar eller mere havde viist Rosa Fortescue den største Opmærksomhed, men dog aldrig

havde friet til hende, endskjøndt den stakkels Pige var bleven bleg og mager af Uvished; endelig Dr. Fairfield og hans støjende Familie, Side om Side med Capitain Moorland, den paa Halvfold satte Skibscapitain, i Midten af Landsbyen, lige over for Pumpen og Lærredshandleren, og sidst af Alle den unge Konstner Paul Desprez, som nu havde været omtrent sex Maaneder i Oakenden, og hvem man almindelig ansaae for Dagens største Maler og hvis Sundhed man plejede at drikke ved smaa Aftenselskaber som den „talentfulde unge Fremmede, hvis Ophold blandt os vil gjøre Oakenden berømt." Dr. Fairfield var den Første, der bryggede den Toast, og efter den Tid plejede Ingen at bruge nogen anden. Men den højvelbaarne Mrs. Domville, som i Kraft af hendes Hovedstads Erfaring var Oakendens Critiker par excellence, fandt Fejl i Pauls Tegninger og sagde, at hans „Middeldistancer vare slette" og hans „klare Lys urent." Nogle af hendes fortrolige Venner sagde det Samme — Mr. Hudson var een af dem. Han blæste altid Fyren et Stykke og fandt store Fejl i hans Kjødfarver og Skygger. Men det var ikke saa ganske afgjort om Mr. Hudson kjendte en Cuyp fra en Rubens, og Mrs. Domville skildredes mere som en urolig Edderkop end som en kundskabsrig Dame; derfor gjorde deres Critik ikke den unge Mand nogen Skade; tvert-

imod fremkaldte den snarere en Stemning til hans Fordel, i Følge den naturlige Modsigelse i det menneskelige Væsen.

Men hvor ravengelsk Dakenden var, og hvor ubetydeligt, afmaalt, sippet og formelt end dens Selskabskreds var, indeholdt den dog en højst usædvanlig, højst uconventionel, højst uengelsk Beboer — Zigeunerpigen, der boede i den lille Hytte nede ad den snevre, sandige Vej, Maud fra Hulen, som hun blev kaldt. Maud var ikke nogen simpel Zigeunerske — ingen vandrende Sandsigerske, hjemfalden til at sættes i Stokkene, men ligefrem et enligt ungt Fruentimmer, med en eller anden ringe Indtægt til hendes Underhold. Hendes Sæder var gode — endogsaa kvindelige, og maaske vilde hun ikke have vakt Anstød, naar det ikke havde været for den Særheds Skyld, hun viste ved Valget af Bopæl og hendes uciviliserede Maade at leve paa. En meer end ilde berygtet Hytte var Mauds Bopæl! Engang en Morders Hjem, hvis Offer smuldrede hen under det Gulv, hvorpaa han daglig gik og stod, derpaa en Selvmorders Grav, der blev dreven til Fortvivlelse, som Naboerne sagde, af den myrdede Piges plagende Gjenfærd; thi Mistanken kom tilsidst ud og Loven skred omsider ind, da det var for sildigt til alt Andet end Opdagelsen af Ben og Haar og knuste Lemmer; og nu var den en

enlig Zigeunerpiges Tilflugtsted, der kom, Ingen vidste hvorfra, der levede, Ingen vidste hvoraf og antoges at være i Besiddelse af en overnaturlig Magt og overnaturlig Kundskab, som i Dromme plagede mere end eet frygtsomt Hjerte i Oakenden. Hendes Levemaade og Væsen vare saa besynderlige, at det intet Under var, at hun blev en Gjenstand for Mistro og Frygt. Hun plejede at tilbringe hele Nætter og Dage efter hinanden i Skovens Tykninger, og vandrede i Maaneskin paa Engene, paa Hederne og i Moserne, ved Dammene og Floderne, plukkende Urter og fangende Insecter, og lærte mangen en Hemmelighed, der blev skjult for den øvrige Verden. Hvor der var Ensomhed og Naturens Ro herskede, der var ogsaa Maud fra Hulen, og der lærte hendes Hjerte — som blev sammensnøret af Menneskenes Smaalighed, Fordomme og Uvidenhed — Freden at kjende i Skabningens Storhed og i Kjerlighed til Skaberen. Men denne Maade at leve paa var saa usædvanlig, at den i Forening med hendes ejendommelige Udvortes og ubekjendte Historie, foraarsagede, at hendes Navn i Tidens Løb blev et Skrækkens Navn for Bonden, og hun selv en Person af tvivlsomt Rygte for den dannede Classe i Oakenden. Almuen tænkte tilvisse at hun var en Hex, og slog Hesteskо op, lagde Straa og fremsagde deres Bønner med tilsvarende

Flid; de Fornemme rystede paa Hovedet, og skjøndt de ikke paastode det, saa vare de dog bange for, at der ikke var noget Godt i hende. Hendes Levemaade var altfor mistænkelig, til at kunne forbigaaes i Taushed, eller til lettelig at bortforklares. Thi at en saa ung Pige kunde være en saa enthousiastisk Elsker af Naturen, at hun kunde tilbringe baade Nætter og Dage i Skove og Marker mutters ene, nej, den Ting var altfor tosset og kunde under ingen Omstændigheder skjenkes Tiltro. Det var ikke for det Godes Skyld, hvad der saa end for Resten drev hende bort fra hendes egen Hytte paa saadanne upassende Tider! Falskmyntnere kjendte man ikke synderligt til i Oakenden, men hvem kan vide om hun ikke stod i Spidsen for en saadan Bande af disse Kjeltringer? Og politiske Sammensværgelser bleve ofte smedede i de mest afsidesliggende Kroge og tilsyneladende ved de mest almindelige Redskaber. Gud forbarme sig, hvis Maud fra Hulen skulde bære Spiren hos sig til en Kongemorder, eller en Socialist eller en Republikaner! Og Squiren og Dr. Mathison bleve meget veltalende og meget vrede ved den blotte Formodning herom. Lad hende nu være hvad hun vil: Falskmyntner, Complotmager, Hex eller noget andet Ondt — saa meget er vist, at den moralske Verden i Oakenden havde deres Øjne lysvaagen fæstede paa hende, og at Maud

ikke gjorde et eneste Skridt uden at det blev bevogtet, snakket om, og, desværre! fordømt. Paa den Maade blev hun efterhaanden en ensom, besynderlig, mistænkt Kvinde, uden at have en Ven til at holde hende med Selskab gjennem denne Livets trættende Ørken, uden et Smil mellem hende og Fortvivlelsen. Endogsaa den fromme Mrs. Fortescue, som endnu bestandig fortsatte sine Besøg og sine Barmhjertighedsgjerninger i Hytterne, ligesom i de Dage, da hendes Mand var Præst, vilde ikke besøge Maud fra Hulen — „hun havde Døttre", sagde hun, og selv Paul var i den Grad bleven smittet af den almindelige Overtro, at han, Fremmed og Konstner, som han var, kunde overse hele den sjeldne aandige Skjønhed, der fandtes hos Pigen, forblindet ved den grusomme Skygge, som Verden kastede paa hende. Man fortalte, at Dr. Fairfield engang, da hun var syg, afslog at besøge hende; men da dette værdige Individ altid benegtede Sandheden af denne Beskyldning, maa man tro, at det blot var et Rygte, naar Alt kommer til Alt. Horace Gray mødte hende aldrig uden at give hende Øgenavne, og Eva — den ranke, smukke, dronningeagtige Eva — deltog i sin Broders Sarcasmer og føjede nye til. Saaledes gik det da, at af alle de menneskelige Hjerter, der sloge under den blaa Himmel i Dakenden, var der ikke et eneste, som

slog venligt for den stakkels Zigeunerinde Maud. Og naar Mauds Sjæl var omtaaget, naar hun tænkte paa de mange Sorger, der saaledes sagesløst bleve væltede over paa hende formedelst Overtro og Fordomme, plejede hun at begive sig ud i Naturens Skjød, og glemme dem der; gjørende sit Bedste for at elske dem, der hadede hende, at tilgive og ynkes over, ja bede for dem; thi under hendes utæmmede Ydre laae der saa ægte en kvindelig Natur, som nogensinde annammede Sorg og uddelte Velsignelse, og hvis denne Natur blev misforstaaet og bagvasket, var det blot for dens Overlegenhed over deres, der omgav hende, fordi den var stærkere i sine Følelser og dybere i sine Tanker end Andres. Og uden at være forfængelig eller føre sig selv bag Lyset, kunde Maud ikke lade være at erkjende dette hos sig selv; og saaledes velsignede hun i eet Aandedræt den Gave, hvis Følger hun beklagede i det andet.

II.

En Eftermiddag fik Klappren af Hestehove hende til at springe frem af de Buske, hvor hun

næsten havde været skjult hele Dagen, iagttagende hendes Kjepheft, Insectverdenen, i dens hemmelige Husholdning og udspejdende en Forvandling, som hun længe havde ønsket at kjende. Det var en Hemmelighed, hvorved hun haabede at erholde Nøglen til en vid Række af entomologiske Arcana, som længe havde skuffet hende. Blandt andre Ting vilde denne Opdagelse forskaffe hende et ejendommeligt Stof til Farveblanding, næsten ligesaa skinnende og stærkt som Cochenille. Nysgjerrighed, som til alle Tider var et fremherskende Træk i Mauds Charakter, vakte hende op for at see hvem der vovede sig ned af hendes Vej; hun løb gjennem den med Buskads bevorede Fodsti til Ligustrums-Hækken, hvor hendes lille morke Ansigt, med dets ravnsorte Haar og funklende Øjne viste sig for Horace og Ellen Gray, der galopperede afsted i Solskinnet.

„Børnene fra Slottet", tænkte hun, „hvad kan være Aarsag til at de komme ned ad den ilde berygtede Vej til Hulen, denne Vej, som ikke den kjekkeste Mand i Oakenden vilde passere, efterat Natten er falden paa, og som de Fornemme aldrig vove dem nedad til nogen Tid af Dagen?" Noget, som ikke var Kjerlighed, men endnu mindre Had, glødede paa hendes Ansigt, idet hun iagttog dem, et saa sjeldent Syn var de i hendes ensomme Verden.

Disse to straalende unge Ansigter vendte sig om, idet de passerede den tætte Ligustrums-Hæk om Mauds Have, og Eva, leende som en kviddrende Fugl i Luften, da hun saae det mørke Ansigt titte frem ligesom et græsk Faunean sigt mellem de glindsende Blade, standsede sin brune Hoppe og spurgte: „Hvorledes alle hendes Slægtninge havde teet sig for nylig? Thi du veed godt, Maud", tilføjede hun, „at du er noget mere eller mindre end et menneskeligt Væsen, og at alle de Nisser og Kobolde, Hexe og andre Aander, hvoraf der er saa stor Overflodighed i Hulen, kommer der paa dit Bud. Stedet har faaet et værre Skudsmaal end nogensinde før, siden du har begyndt at beboe det; Ingen hører tale om Andet end onde Aander, og disse ere ikke halv saa uskyldige som Røvere og Mordere. Du omgiver dig med Ting, Maud, der ere endnu værre end Forbrydelser!"

„Hvor tør da De, Miss Eva, komme her?" spurgte Maud; „De er ikke meget berømt for Mod, ikke heller Deres Broder der, hvor store og stærke De Begge ere; derfor troer jeg ikke, at De ere komne her af Kjekhed eller Ligegyldighed. Er det ikke fordi De er mere ubetænksom end klog, og mindre sandhedskjerlig end begge Dele, Miss Eva?"

„Vi ere beskyttede ved vor Skyldfrihed, Maud", sagde Horace barsk. „Hexe have ingen Magt over

Christne; det er derfor vi trodse dig, Maud, og lee ad din Vrede", og han virrede med Pidsken henimod det Svartalseansigt, der viste sig mellem Bladene, mere drengeagtigt end brutalt, skjøndt det heller ikke manglede paa Brutalitet — som til ingen Tid manglede; thi den udgjorde selve Hovedtrækket i Horace Grays Charakter.

„Vel gjort, Master Horace!" gjenmælede Maud foragteligt. „De gjør Dem til af, at De er en ægte Saxer, og det er De ogsaa i flere Ting end i Deres fagre Haar og rosenrøde Kinder. De er en Saxer i al Deres Grovhed og Dumhed, som jeg troer De kalder Mandighed og Værdighed. Det er en smuk Fornøjelse for Dem at fornærme Maud fra Hulen; en mandig Tidsfordriv for en stor Dreng paa nitten Aar at krænke en svag Pige. Hvis jeg havde en Broder, der var saa stor som De, Master Horace, gad jeg dog nok vidst, om De da vilde give mig alle de slemme Navne!" Og Mauds store sorte Øjne lod nu under deres Øjenlaag nedregne Foragt og Vrede ligesom Ildfunker; thi skjøndt hun gjorde sig al Umage for at undertrykke sin naturlige Heftighed og hendes Letfængelighed til at fornærmes, var det hende dog ikke altid muligt at paalægge sig en saadan Tvang og saadanne Baand, at hun lige paa eengang blev taalmodig og forsonlig, og der var Noget i

Tonen af Horaces Fornærmelser, som jagede hende Blodet højere op i Kinderne end sædvanligt.

„Kom nu, Horace", hvidskede Eva, „Maud er vred, og jeg er bange for hende, naar hun er vred. Hun seer saa opbragt ud, og jeg er vis paa, at hun vil gjøre os en eller anden Fortræd, naar vi drille hende længere." Og de to Unge foer afsted uden at sige et eneste Ord mere — Horace gjorde sig Umage for at see kjek og ligegyldig ud, og Eva viste mere Frygt end man skulde have antaget hos En, der var saa fornem og dronningelig.

Maud stod ved Hækken og lyttede i lang Tid til deres Stemmer, og da de vare døde hen, og det sidste Echo af Hestenes Trin ogsaa var død hen, listede hun sig tilbage til sit Skjul blandt Laurbærtræerne, og følte sig meget bedrøvet og forladt. „De kalde mig Alle en Dværg, Hex, Svartalf eller Kobold", sagde Maud; „de lee ad mig for min mørke Huds Skyld — og den er mørk ved Siden af deres, der er saa fager som Blomster og saa skinnende som Morgenskyerne; de gjøre Nar af mig, fordi jeg er lille og vanskabt, og Horace truer med at knuse mig med eet Slag af hans store Haand, og Eva lader, som hun slet ikke seer mig, naar hun gaaer mig forbi ligesom en Dronning, og stirrer ned paa Jorden, som om hun saae efter en Græshoppe, naar hun

hører Lyden af min Stemme; lignende Uforskammetheder byde de mig altid, i hvilke der er endnu mere Ondskab og Skadefrohed. Og undertiden bliver jeg vred, skjøndt det ofte er et blot Paafund. Men jeg burde ikke blive vred paa disse to tossede, pratende Børn; de ere blevne forledede ved Fordommenes falske Opdragelse — forledede i den Grad, at de kunne glemme den almindelige Menneskekjerligheds Fordringer, fordi der er en smule mere eller mindre Skygge af Brunt paa Kinderne eller Figuren er en Tomme højere eller lavere. Nej, jeg dadler dem ikke! De gjentage, ligesom Papagøjer hvad de have lært, og Ansvarligheden for denne deres Synd hviler paa ældre Hoveder. Og det er en Synd at gyde uforskyldt Sorg i et andet menneskeligt Livs Bæger. Nej, jeg dadler dem ikke! Der er lagt en Forbandelse paa mig, som jeg maa bære, og til hvilken de kun bidrage en saare ringe Del; en Gnoms Form og Træk forbunden med Følelsen af en lidenskabelig Menneskekjerlighed; Kjærlighedens forblindende Magt, Skjønhedens varme Tilbedelse forbunden med Umuligheden af at blive elsket og Bevidstheden om Vanskabthed! Jeg, som kunde elske disse disse to unge Væsener i hele deres straalende Ungdom og Skjønhed, maa føle mig adskilt fra dem, som fra alle Andre, paa Grund af denne skrækkelige Forbandelse: Savnet af ydre Elskværdighed!"

Og hun kastede sig med Ansigtet paa Jorden, og hendes Taarer faldt som en tung Regn paa Evigrontets torre, affaldne Blade. „Og det er dog ikke nogen Brøde at jeg er mørk og lille", sagde hun, idet hun aftørrede sine Taarer, „født, Ingen veed hvor, af en forstødt Moder, hvis Zigeunerhjem var i alle Lande; hvem ingen Nation gjorde Fordring paa og ingen Slægtning vedkjendte sig. Det er ikke nogen Synd, at jeg ikke er saa fager og dronningelig som Eva, eller saa stærk og smuk som Horace. Men det bliver gjort til en Fejl, og jeg lider lige fuldt Straffen derfor, som for en Synd. Og alligevel er jeg dog langtfra saa hæslig. Mine Hænder ere mindre end Evas; men ak! hendes ere smalle og hvide, ligesom disse yndige Muslinger ved Middelhavets Kyster, medens mine ere som visne Blade, saa brune og skruppede. Hendes Haar skinner i Solen ligesom Guld, og danner en Glorie om hendes klare, rene Pande; mine ere sorte som Ibenholt, og ere ligesom et Sørgeslør for mine taarefulde Øjne. Hun er ligesom en Prindsesse — hun er saa fornem og nobel i hendes Skjønhed, medens jeg kryber henad Jorden, ligesom et fortabt Firben ved Foden af den gyldne Trone, hvorpaa hun sidder som en Dronning. Men til Trods for alle disse Forskjelligheder vilde jeg dog ikke ombytte min forknyttede Figur og sort-

brune Hud for Evas straalende Skjønhed, dersom jeg skulde tage Evas tankeløse Hjerne med i Bytte. Jeg kan føle, jeg kan elske, medens Eva — den klare Morgenstjerne paa Himlen kjender ligesaa lidet til menneskelige Sympathier som hun! Jeg kan lære — jeg har lært, og er gaaet til Bunds i mangt et af Naturens Dybder, som Andre have bævet tilbage for, og Eva kjender saa lidet til Sandheden og Livet, som den Dukke, hun legede med for to Aar siden. Hun er selv et Barn, et Legetøj, en Dukke; og dog, o, hun er saa dejlig, at man tilgiver hende alle hendes Fejl og Ufuldkommenheder, og næsten kunde elske hende alene for hendes Skjønheds Skyld! Og Horace med, raa, plump, udannet som han er; thi Skjønhed er en saa guddommelig Gave fra Himlen, at vi trænge til at dyrke den; og, vi prise jo altid et Gode mest, som vi ikke ere i Besiddelse af", tilføjede Maud med et Suk. Og hun stillede sig i Solskinnet, og gjorde sig en sørgelig Fornøjelse af i de skraat faldende Straaler at forstørre den ringe Vanførhed, som Naturen mere havde antydet end udviklet i hendes Person.

III.

Medens Maud stod saaledes, og hendes Vanførhed nu blev skjult af det lange sorte Haar, som hun ofte gav Lov til at falde frit ned omkring det skarlagenrøde Baand, hun bandt omkring Hovedet, hørte hun paany Trampen af Hestehove, galopperende støjende ned ad Højen; et Øjeblik efter forstyrredes Aftenens Stilhed ved et heftigt Plump, en Kvindes gjennemtrængende Skrig, og Horaces Stemme, der raabte højt om Hjælp.

Med eet Spring satte Maud over Hækken ligesom en Gazelle, og med hendes lange Haar flyvende efter hende, løb hun ilsomt hen til det Sted, hvor Eva laa besvimet paa Jorden, medens Horace forgjeves søgte at kalde hende til sig selv ved en Mængde kluntede, barnagtige Midler. Paul Desprez, bleg og heftig bevæget, holdt Hestene; Evas stejlede og slog voldsomt ud, den var badet i Skum og rystede, medens Horaces svære kastaniebrune Hest derimod græssede ganske roligt ved Siden af Vejen.

„O, Maud, maaske du kan være til nogen Nytte", sagde Horace paa hans kejtede, storagtige Maade. „det forbandede Dyr, du seer der, har kastet Eva

af. Just som vi passerede Hollow-Lane*) tog den paa at slaae ud ligesom et galt Spektakkel; og see nu paa den — man skulde troe den var forhexet." Ordet stødte hans eget Øre. Han kastede pludselig et Blik paa Maud og blev meget bleg. „Hvem veed?" tænkte han ved sig selv. „Vi drillede Maud i Morges; maaske har hun forhexet den brune Hoppe for at hævne sig." Han stillede sig imellem Zigeunerpigen og hans Søster. „Ved at tænke nøjere efter, Maud", sagde han, „kan du ikke være til nogen Nytte her midt paa Vejen; gaae du kun hjem. Jeg vil ret bede dig om at gaae hjem, Maud. Paul, giv mig Evas Hest at holde, og rid De saa afsted til Slottet for at faae Hjælp. Jeg vil vente her til De vender tilbage. Eva kommer nok til sig selv inden den Tid; afsted da. Og du, Maud, bliv ikke her. Jeg maa meget bede dig om, at du ikke opholder dig her hos mig — og Eva."

„Vær nu ikke noget Pattebarn, Horace", svarede Maud bidende; „og tag De ikke bort til Slottet, Mr. Paul, førend jeg beder Dem om at gjøre det. Hjælp mig at bringe Deres Søster ind i min Bolig Horace — Master Horace, vilde jeg sige — og før hende ikke tilbage til Slottet som et Lig, naar der virkelig

*) Lane betyder en smal Vej mellem Gjerder og Hække. O. A.

ikke fattes hende Noget. Det er ikke nødvendigt, at Deres Moder bliver saa forskrækket, at hun faaer Krampetilfælde for en støvet Ridedragt og en Besvimelse af Frygt. Kom! gjør nu som jeg har sagt og staae ikke der som en forknyt Skoledreng. Tag hende paa Deres Arme, og jeg skal snart bringe hende til sig selv igjen."

„Jeg bære min Søster ind i din Hytte, Maud!" raabte Horace, forstenet af Forbauselse.

„Ja, ind i min Hytte, Master Horace."

„Det gjør jeg saamænd ikke", raabte han og rystede med sit dejlige, blonde Hoved og saae meget gjenstridig og smuk ud.

„Jeg har altid vidst, at De var en Cujon, Horace, uagtet Deres sex Fod", raabte Maud foragteligt. „Et stort Drengebarn og Intet videre. Men Deres Cujoneri maa ikke faae Lov til at skade Deres Søster. De maa anse mig for en Hex, hvis De har Lyst, men jeg maa vise hende, at jeg er en Søster og Beskytterinde."

„Maud — Søster — uforskammet — Slægtning — Hex — Eva!" stammede Horace, rent ude af sig selv over den befalende Tone Maud antog, og over hendes Paastand paa Lighed.

Maud vendte Ryggen til ham, og udstødte et særegent Skrig; det lød mere som en Fugls, end som

en Piges Stemme, og bragte endogsaa Paul til at skælve ved dens unaturlige Lyd. En Kuegt af et vildt, fremmed Udseende, der var vidt og bredt bekjendt som et Utyske, foer ligesaa hurtig frem af Buskadset som en Theaterdjævel. Maud sagde nogle faa Ord i et fremmed Sprog, og Lemuel snappede den stakkels Eva med sine lange, abeagtige Arme, og sprang afsted med hende ligesom en Leopard med sit Bytte. Det Hele foregik saa hurtigt, at hverken Horace eller Paul kunde lægge sig derimellem. Paul kastede den brune Hoppes Tøjler til Horace og foer efter Fyren, raabende paa ham af al Magt, at han skulde standse, og brugte en Hob fornærmelige Udtryk og voldsomme Eder, saa mild og sindig han end i Almindelighed var.

„Hvad! er Paul Desprez smittet i den Grad af Dakendens Taabelighed, at han maaske skulde foretrække den Piges Død, han elsker, fremfor at modtage hendes Liv af Maud, Zigeunerskens Haand?" sagde Pigen roligt, talende med en klar Stemme, endskjøndt hun løb ved den unge Mands Side. Han var ganske aandesløs og forpustet; Paul Desprez gjorde sig imidlertid til af sin Dygtighed i Løben, men Zigeunerpigen overvandt ham, og Lemuel var hurtigere end dem begge.

„Det er ikke Dem, Maud, raabte Paul, medens

hans Ord kom stødevis frem, „men den Landstryger af en Dreng. O, Maud, hvis der er en Kvindes Hjerte i Dem, saa frels hende ud af hans Arme! Han vil elske hende, hvis han seer hendes Ansigt og forhexe hende til at elske sig, naar han aander paa hende. O, Maud, Maud! lad mig faae hende!"

„Visvas, Paul. Hvad er det dog for en Snak, De kommer med! Lemuel er ikke nogen Gud; der er ikke noget Overnaturligt ved ham. Lad ham bære hende; De er ikke stærk nok."

„Nej, nej", sukkede Paul, idet han hævede sine Hænder i Vejret. I samme Øieblik standsede Lemuel for at aabne den lille Laage, der førte ind til Mauds Have.

„Lemuel, lad den unge Herre bære Miss Eva", sagde Maud roligt.

Knøsen saae forbauset ud, men lagde sin Byrde, uden at tale, i Pauls Arme; der var et forundret, halv-ondskabsfuldt, halv-enfoldigt Blik i hans glindsende Øine, og derpaa kastede han et spørgende Øiekast til Maud.

En besvimet Kvinde af Evas Højde og Fyldighed er ikke nogen let Byrde; desuden havde Paul aldrig til nogen Tid været stærk, og nu var han tillige i dette Øieblik overvældet af Bevægelse og udmattet af det hurtige Løb, derfor segnede han næsten under

Byrden af Evas Vægt, kunde ikke gjøre et Skridt fremad, og vilde tilsidst være falden, dersom Horace ikke var kommen til i samme Øjeblik, hvorpaa de begge i Forening bar hende ind i Mauds Bolig. Lemuel tog den brune Hoppe, klappede den, talte til den og hvidskede den i Øret, og Dyret, som dog endnu skælvede, stod fuldkommen stille, tæmmet og holdt i Ave.

Horace gyste idet de traadte ind over Dørtærskelen. Aftenen var falden paa og Solens sidste Straaler dannede ligesom en sørgelig Glorie rundt omkring Yderverdenen, medens Alt inde i Mauds Vaaning saae mørkt og skummelt ud som i Graven. „Hexe have ingen Magt til at tvinge en Christen til at komme ind i deres Huse", sagde Horace med dæmpet Stemme, og der stod store Sveddraaber paa hans Pande og Overlæbe. „De kunne gaae derind af deres egen fri Villie, saaledes som De og jeg, Paul, eller føres over Dørtærskelen af christne Hænder, som Eva. Det var ikke af Godmodighed alene, Paul, at Maud lagde Eva i Deres Arme ved Porten; hun vidste hvor langt hendes Magt gik, og hvor den stod stille, troe kun mig!"

„Det nytter ikke til Noget, hvad den gamle Bog i Deres Faders Bibliothek siger, hvoraf De har lært al Deres Visdom om Hexe og Hexeri", hvidskede

Maud ham i Øret; „De har nu engang gjort det, og maa bære Følgerne deraf."

Hendes Stemme lød skurrende og hvæsende i hans Øren og fik Blodet til at stivne i den stenhaarde saxiske Drengs Hjerte. Han vidste ikke, at hun havde hørt ham hvidske til Paul; thi han talte meget sagte, og det forekom ham som et nyt Exempel paa hendes overnaturlige Kræfter, at hun kunde læse hans Tanker og besvare dem. Desuden, hvad skulde hun kunde vide om den gamle Bog i Slotsbibliotheket? Var det muligt, at Tilfældet kunde udskyde en saa sikker Pil?

Maud smilte. Hun læste Alt hvad der foregik i Drengens Hjerte, ligesom det var et aabent Blad, og det var en behagelig Følelse for den stakkels ringeagtede Dværg at see, hvorledes hun med et Ord, et Blik, en Mine kunde beherske een af de stærkeste og mest ubarmhjertige af hendes Plageaander. Det syntes at holde hende noget skadeslos for de mange sorgfulde Timer, som den Overtro, hun nu gjorde til sin Fodskammel og Svøbe, havde voldet hende.

„Der!" sagde Maud majestætisk, pegende paa en Seng, bedækket med et Tigerskind. De unge Mænd adlode hendes Vink og lagde Eva paa Sengen. Horace saae overmaade angst ud, og Paul, der var delt mellem Konstnerens Vurdering af Arrangementet

i Værelset og Elskerens Kval ved Evas lange Besvimelse, var bedrøvet, ophidset og forvirret, medens Maud var hemmelighedsfuld og vigtig og gjorde sit Bedste for at overbevise Horace om hendes overnaturlige Kræfter og faae ham til at troe, at hun var en Hex — eller noget værre.

Paul lagde imidlertid Mærke til, at hun, uagtet alle hendes phantastiske Abestreger af Hexeri var flink og omhyggelig med Hensyn til Eva, og at den mest practiske Opvartningskone i et Hospital ikke kunde have været mere hurtig og behændig end denne selsomme Dværg i Hulen. Hun løsnede Baandet rundt omkring Pigens Hals, og befølte omhyggelig de blaa Aarer; hun lod sin Haand hurtigt bevæge sig mellem den gyldne Fylde af Haar, der faldt ned paa Tigerskindet, for at see om der var noget Saar i Hovedet; derpaa tog hun en lille Flaske med en eller anden kraftig Essens, og heldte nogle faa Draaber paa den Besvimedes Ansigt. Eva sukkede, aabnede Øjnene, bevægede sig uroligt, smilede blidt og nogle faa fine Strøg af Farve viste sig paa hendes Kinder, ligesom Morgenens første svage Straaler. Maud stod hos hende, hendes mørkebrune Fingre omfattede den smalle, perlehvide Haand, og hendes kulsorte Haar faldt ned paa Evas gyldne Lokker. Hendes Øjne vare stift hæftede paa Eva, der ligesom syntes at befinde sig

under et Trylleri, og tvungen til at være blid og om, tvertimod hendes Natur. „Deres Haand er forvreden", sagde Maud kjertegnende, idet hun gned det spæde Lem omhyggeligt.

„O, Maud!" raabte Eva med et bebrejdende Blik, som om det havde været Maud, der havde forvoldt hende denne Skade.

„Hvad nu", raabte Zigeunerinden, idet hun besvarede Blikket, „hvorfor dadler De mig?"

„Du forhexede Hesten!" udbrød Eva; derpaa vendte hun Hovedet bort og brast i Taarer.

„Græd ikke, Eva", sagde Horace, der kom hen til hende og klappede hende paa Hovedet. „Vær en god Pige! Du vil snart blive rask igjen; thi der skal blive sendt Bud efter Dr. Fairfield, og du veed jo nok, at han vil udrette mere end alt dette tossede Kvaksalveri kan, selv om Maud forstod, hvad det er hun befatter sig med."

„Eva — Miss Gray!" hulkede næsten den stakkels Paul, „behersk Dem selv for vor Skyld. De veed ikke hvilken Skræk, De har indjaget os."

Der viste sig en Rødme af tilfredsstillet Forfængelighed paa Evas Kinder; men hun standsede ikke sine Taarer for den Sags Skyld; tvertimod blev hendes Hulken mere krampagtig, som Maud var skarpsindig nok til at lægge Mærke til, endskjøndt

hendes Hoved var bortvendt fra Gruppen. Hun søgte imellem en Samling af besynderlige Vaser og Flasker, udstoppede Fugle, konstige Æsker, Tryllemidler, Amuletter og en Hob Juveler, der skjødesløst vare kastede imellem hverandre; nu holdt hun i Haanden en Strimmel Lærred, der paa langs og tværs paa en egen Maade var betegnet med fremmede Charakterer i Purpur og Blaat og Skarlagen; ligeledes holdt hun i Haanden et Glas, der hverken tilhørte denne Tidsalder eller dette Land, skinnende af forskjellige Farver, der paa en selsom Maade vare blandede sammen; det var ligesom en Opal, men simplere. Hun saae tilbage, og hæftede sine Øjne paa Konstnerens urolige Ansigt, og medens hun saaledes betragtede ham, kom der et blandet Udtryk af Foragt og Medlidenhed i hendes Øjne, derpaa et Blik fuldt af Bekymring og saa et Blik fuldt af Kjerlighed.

„En Forvridning er ikke farlig, Paul Desprez", sagde hun koldt. „En Kvinde af min Race vilde lee over en saadan Ubetydelighed, der har bragt Miss Eva til at udgyde disse bittre Taarer, og voldt Dem en saa bitter Angst. Et Barn af min Race vilde spøge med en Skade, der ikke var værre end denne, og ikke det mest elskovsfulde Hjerte blandt vore Mænd — Nu ja, Zigeunernes sorte Blod er maaske

noget forskjelligt fra Deres smukke Blod, og jeg er vel tilfreds med at det er saaledes." Dette blev sagt i en dæmpet Tone, mere som om hun talte med sig selv end til Andre. „Kom, Miss Eva", tilføjede hun derpaa bydende, „tør Deres Øjne. De gjør dem blot røde og hæslige."

„Uforskammet!" mumlede Horace.

„Ufølsomt!" sagde Eva halvhøjt.

„Hvilken Blindhed og hvilken Kulde!" tænkte Paul.

Maud sagde Intet. Der stjal sig Noget op i hendes Ansigt — et ubeskriveligt Udtryk af den inderligste Følelse. Hendes store Øjne vare fugtige og fulde af Kjærlighed; men ak, hvor bedrøvede! een Gang hæftede hun dem paa Pauls Ansigt, og derpaa slog hun dem atter grublende ned som En, der maaler sin Søsters Rigdom efter sin egen Fattigdom.

IV.

Eva torrede sine Øjne med et frygtsomt Blik, fortryllet og betvungen, medens Maud foldede dette fine Omslag af snehvidt Lærred sammen og badede

det spinkle Haandled i en hvid, flødeagtig Vædske, som med en behagelig Duft i stor Mængde dryppede ud af den besynderlige Opalflaske. Hun forbandt derpaa Haandledet og Haanden i den fine Strimmel Linned, og omviklede Forbindningen med en Guldtraad. „Nu kan de Alle tage afsted", sagde hun roligt. „Salven og Linnedet ere begge magiske, Eva, og De vil være fuldkommen frisk i Morgen. De kan dristigt ride Deres brune Hoppe lige ind i Hjertet af „Hulen" paa den Tid naar Droslerne begynde at synge om Aftenen. Lemuel har tæmmet Deres Hest og jeg har lægt Deres Haand. De seer altsaa, Master Horace, at Hexe dog somme Tider kan være til nogen Nytte, og dersom jeg har forhexet den brune Hoppe, som De Begge mener, for at hævne mig for Deres Uforskammethed i Morges, har jeg helbredt den Skade, jeg voldte, med saare ringe Ulejlighed eller Bekostning, og maaske givet Eder Begge en gavnlig Lære", tilføjede hun med en dæmpet Latter.

„Tak skal du have, Maud", sagde Eva, idet hun slog med Nakken; „men jeg vilde dog helst være fri for dine Lærdomme, dersom de komme i Skikkelse af Fald, Besvimelser og Forvridninger."

„Aa", sagde Maud koldblodigt, „De er saadan et Brushoved, at det er nødvendigt at give Dem en

alvorlig Lære, dersom det i det Hele kan nytte at give Dem nogen."

Eva var meget vred. Hun foer op af Lejet med et forkjelet Barns Miner, blussende og surmulende. Idet hun loftede Hovedet i Vejret, faldt hendes yppige Haar ned som et Slør og bedækkede hendes blaa Øjne; i dette Øjeblik saae hun højst elskværdig ud. Hendes carmoisinrøde Kinder; hendes røde og surmulende Læber, der vare en smule fyldige og svulmende; hendes gyldne Haar, der i lange Lokker bølgede ned over hendes Skuldre og tilslørede hendes høje, hvide Pande og store blaa Øjne; hendes yndige Figur, der var smidig og smukt udviklet — Alt dannede et elskeligt Billede, som man ikke kunde lade være at beundre.

„Deres Haar er Dem i Vejen", sagde Maud; „vent et Øjeblik, saa skal jeg rede det for Dem med en Havfrues Kam. Det har været min Moders", tilføjede hun ligegyldigt; „men jeg har aldrig vidst, hvor hun har faaet den fra. Det var i Ungarn og ved Bredden af en Flod; men Andet veed jeg ikke." De unge Mennesker verlede et Blik, og Eva gøs tilbage. „Vær ikke bange", sagde Maud henkastende; „min Moder aflagde et Løfte, da den selsomme Kvinde — jeg troer det var en Havfrue — gav hende den, og dette Løfte tilintetgjorde dens Trolddom."

Hun lo, medens hun talte, og efterat hun havde

stillet Eva i Lyset, fremtog hun en Perlemoders Kam, besat med Rubiner og Smaragder, som i Kostbarhed og Udførelse lignede østerlandsk Arbejde. Juvelerne funklede mellem Pigens gyldne Haar, efterhaanden som Maud sirligt samlede de nølende Lokker, og lode dem kjærligt glide gjennem hendes Fingre, ligesom det havde været duftende Blomster.

Paul tegnede de to Piger, staaende i Skyggen af et svært carmoisinrødt Gardin, som hang i den øverste Ende af Værelset; men i denne Skizze var Maud ikke Andet end en sort Plet, medens Eva var forvandlet til en mere end himmelsk Skjønhed. Derefter forlode de Alle Huset: Eva blandende Spydigheder i sin Tak, Horace storagtig og ubehøvlet, og Paul omtrent læggende lige saa meget Mærke til Maud, som den Faarekylling, der sang paa hendes Gulv; men hans Ligegyldighed havde i det Mindste ikke noget brutalt og saarende ved sig, og Maud var taknemmelig selv for dette ringe Maal af menneskelig Erkjendelse — i den Grad havde Uretfærdighed og Fornærmelser tæmmet denne stolte og lidenskabelige Aand.

„Hun maa enten være en Hex eller noget værre", sagde Eva gnaven, idet hun trak Vejret dybt efter at have forladt Huset.

„Hun er en tosset lille Dværg", sagde Horace, kastende med Hovedet; „og anstiller sig som om hun havde en vældig Portion Magt og Kundskaber, som hun slet ikke besidder. Hun er ikke Andet ned en Abekat, naar Alt kommer til Alt!"

Paul sagde Intet. Maud var nu blot et Navn for ham. Han spadserede ved Siden af Evas Hest, og for ham gaves der ingen Verden udenom. Solen daledе, og lange Purpurstriber tegnede sig paa Himlen, ligesom Aarer paa en rødmende Pande; en blid, varm Luftning strøg langs hen med Jorden, ligesom en formummet Aand fra Nattens Hjem, og Alnaturens Stemme var en eneste smeltende Lovsang om Fred og Skjønhed. Paul saae Solen afspejle sig i Evas Øjne, da hun bøjede sig ned for at tale venligt til ham, og hele Naturen, Himlen og Menneskeslægten vare for ham samlede i disse Øjne. Han saae intet Andet, kjendte intet Andet, levede for intet Andet. Han befandt sig ved Evas Side, og Virkeligheden ydede ham i fuldt Maal, hvad en Digter kun oplever i sine Drømme. Dreng af en Digter, som han var! han saae en Engel og hørte en Muse i den Kvinde, han tilbad.

Men Maud vandrede omkring paa Engene og i Skoven indtil Maanen stod op og atter gik ned, og Morgenduggen glindsede i Solen forend den ensomme

Zigeunerpige skjød Forhænget til Side for Døren til hendes Bolig. Der var Taarer paa hendes Kinder og en underlig Ild tindrede i hendes Øine; hun knælede ned og fra hendes bævende Læber opsteg den Bøn: „Gud, lad mig ogsaa blive elsket.“

V.

Det havde længe været en Vane for Paul Desprez at føre en Dagbog. Siden han var kommen til Oakenden, var denne Dagbog, der fra først af blot blev holdt for Fornøielse, bleven ham en Nødvendighed: den var hans eneste Ven, hans eneste Fortrolige. Til den betroede han sine dybeste Tanker og reneste Forhaabninger, sine hemmelige Sorger, og den med sig selv utilfredsstillede Genius's Lidelse, og af den sugede han Trøst, som af en Vens levende Ord. Til denne Dagbog knyttede sig desuden et Drømmebillede, der gjorde den dobbelt dyrebar for ham. Han havde skabt sig selv et Ideal, som han kaldte sin Egeria, og med hvem han, som han sagde, plejede at holde lange Samtaler i den tidlige Morgenstund, naar Stjernerne blegnede paa Himlen, og naar hele Naturen var gjenfødt i Ungdom og Styrke. Alt hvad der var Godt i ham, kom fra hans Egeria;

alle hans bedste Tanker og højeste Bestræbelser kom fra denne hemmelighedsfulde Stemme; disse blide, hvidskende Aanderøster, der hørtes alene med Sjælen, som syntes at belære og vejlede ham, og ved hvis Hjælp han bekæmpede det Onde i sin Natur og hævede sig til en højere Grad af Godhed og Renhed. Han troede andægtigt paa denne Aand, anseende den for en Afspejling af hvad Livet vilde byde ham i Fremtiden og betragtede sit Drømmebillede mere som en Propheti end som en Phantasi. Og eftersom alle Mennesker ere mere eller mindre taabelige i Henseende til eet, for ikke at sige flere Punkter i deres Liv, maa denne Egeria betragtes som en blivende Galskab hos Paul Desprez.

Denne Indledning var nødvendig for den rette Forstaaelse af følgende Udtog af hans Dagbog:

„Den 5te Juli. Dette mit Sommerliv er sørgeligt slappende. Jeg seer tilbage paa den strenge Disciplin i mine Studenterdage som til en anden Tilværelse. Det var ligesom en Spartaner, der havde levet af den sorteste af al sort Suppe, pludseligt blev forvandlet til en Epicuræer, bekrandset med Roser og levende af Vindruer. Jeg er altfor lykkelig ved dette Driverliv, skjøndt jeg ikke ganske kan blive visse Samvittighedsnag qvit, som sige mig, at jeg i fuldeste Maal er ansvarlig for at forsømme mit Arbejde under

denne Nydelsens Lethargi. Oprindelig kom jeg hertil for at have Ro, da jeg bildte mig ind, at jeg vilde kunne arbejde bedre i den frie Natur, end indespærret i en By; men jeg er falden i et navnløst og uimodstaaeligt Trylleri, som har forstyrret alle mine Planer og bragt mine Beslutninger til at lide Skibbrud. Naturen selv har sammensvoren sig imod mig. I et saadant prægtigt Vejr, hvem kan da gjøre Andet end leve — hendrømme sine Dage i Græsset under Lindetræerne, og tilbringe sine Aftener med Bønner under Stjernehimmelen? Der er en Sandhed saavel i Livets Drømme som i dets Virken; en Sandhed, ligesaa hellig, om end ikke ligesaa alvorlig; en Sandhed, der er ligesaa nødvendig i sit rette Forhold, om end ikke saa nødvendig, som Handlingens styrende Princip. Den nærværende er en nyttighedssyg og storartet Tidsalder; men vi maae ikke glemme Livets Poesi, af hvilken den kraftige Prosa suger dobbelt Styrke; vi maae ikke vrage Blomsten, fordi den ikke tillige er Frugt. Denne Raisonneren kan maaske synes sophistisk, og jeg forer mig maaske selv bag Lyset hele denne Tid, og bestræber mig for at bringe mine Theorier i Samklang med min Praxis. Men jeg troer, at jeg er oprigtig. Jeg veed, at jeg ønsker være oprigtig. Jeg har for nylig meget levende følt min beskyttende Engel Egerias Indflydelse.

Jeg laa i Bøgetræernes Skygge ved Floden, da en lysende Haand syntes at skizzere et herligt Portrait paa mit Lærred. Jeg sværger, at det blot var en Copi heraf, jeg frembragte. Jeg fulgte disse straalende Omrids, ligesom en Skoledreng, og see! uden at jeg selv vidste det, fremstod Eva Grays livagtige Portrait! Jeg hørte en sagte Stemme hvidske ved min Side: „Egeria", og jeg bilder mig ind, at jeg maa være falden i Besvimelse, thi Aftenen begyndte at falde paa, da jeg vaagnede af min Dvale. Min Egeria, min Skytsaand, vil det nogensinde skee, at jeg skal faae dig at see i en legemliggjort Form? Skal jeg nogensinde sidde ved Fødderne af det Væsen, der som Kvinde vil modtage min Kjerlighed, som Engel min Tilbedelse? Med hvilken Henrykkelse skal jeg legemlig skue de Træk, hvorom jeg har drømt saa længe? Hvad kan vel ligne disse Træk? Store Masser af gyldent Haar falde ligesom et tæt Forhæng ned over hendes rolige, glatte Pande; Øine, blaa som Sommerluften, ligesom Evas; Hænder, lange, hvide og smækkre; en Figur, der er sammensat af Ynde og Værdighed; et Væsen, der vexelvis er skjelmsk og spøgefuldt, alvorligt og tankefuldt; en blød, ikke kraftig Stemme, og derhos saa hjertegribende — ligesom Evas, da hun sang den sicilianske Sømands Lovsang paa Terrassen forrige Aften,

og jeg var tilmode, som om hun var Poesiens og og Bønnens legemliggjorte Aand. Ja, min Egeria vil ligne Eva, ligesaa skjøn — thi skjønnere kunde hun ikke være — og ligesaa god!"

„Den 19de Juli. Fjorten Dage til; men en Tidsalder for min Sjæl — en Generation i mit Liv. Endnu Intet udrettet, men Alt følt og forstaaet. Eva veed, at jeg elsker hende, og Eva elsker mig. Jeg seer det i hendes Rødmen, naar jeg taler til hende, i hendes Øjne, som hun løfter i Vejret og derpaa igjen slaaer ned, med et saa yndigt Udtryk af Beskedenhed, der klæder hende saa godt. Jeg seer det i hendes foregivne Overraskelse ved at see mig, naar jeg godt veed, at hun i hele Timer har holdt Øje med mig fra Terrassen; thi jeg kan see Slottets Terrasse tværs over Markerne fra Oakenden; jeg seer det i hendes lunefulde Smil, der er ondskabsfuldt som et Barns Ondskabsfuldhed, saa at hun halvvejs lader sin Tilbøjelighed for mig fremskimte, og surmulende kommer frem med den Mening, at jeg vist finder hende uinteressant og kedelig; jeg seer det i hendes Yndlingsblomster, som altid er de samme, jeg foretrækker, eller som jeg har samlet, og i hendes Yndlingssange, der altid ere de samme, som jeg har lovpriist: af enhver Maade, hvorpaa en Piges Følelser, hende selv ubevidst kan yttre sig, har jeg udgrundet

Sandheden af hendes Tilbøjelighed for mig, og jeg har aldrig kjendt en saa inderlig Glæde, som jeg har følt siden det Øjeblik, da jeg troede mig elsket af Eva Gray. Dog frygter jeg for at bryde det søde Tryllerie af en stiltiende Erkjendelse, der bestaaer imellem os nu; jeg krymper mig for at forvandle den uklare Salighed, hvori jeg lever, til tørre Ord. Det forekommer mig, som om Talen, medens den befæster, tillige ogsaa vil gjøre Forholdet mindre duftigt, som om denne Regnbue-Kjerligheds fine Farver vilde blive plettede af Ordenes materielle Aandedræt. Og dog maa jeg udtale mig, ellers maa Eva, der ikke kan kjende det Dyb af Ømhed og poetisk Følelse, som afholder mig fra at tale, maaske misforstaae mig, og ansee mig for letsindig og utaknemmelig. Hvor taabelig jeg dog er! at betænke mig saalænge paa min Lykke, og haardnakket vige tilbage for Virkeliggjørelsen af en Drøm, for at det ikke ved Opfyldelsen skulde hænde sig, at jeg kom til at beklage Drømmen. Ak! denne materielle Virkeliggjørelse, staaer dog langt under den luftige Phantasi! Vil Eva vise sig som den sande Legemliggjørelse af min Egeria? Vil Personificationen ligne Idealet? Om faa Dage vil jeg være i Stand til at besvare disse Spørgsmaal, naar jeg har prøvet hendes Sjæls Dybder, og dens hemmelige Skrifttræk ligge aabent for mig, ligesom et sjeldent

gyldent Klenodie. Jeg skal da hos Eva lære at kjende de Egenskaber, jeg har drømt om hos Egeria, og jeg skal elske, være tillidsfuld og lykkelig."

„Den 20de Juli. Denne Dag har været rig paa Sorg og Smerte for mig. Jeg spadserede over til Slottet, bestemt paa at sige Eva Alt, hvad der laa mig paa Hjertet med Hensyn til hende, da jeg mødte hende, kommende fra Lystskoven med den unge Mr. Rollestone, Squiren fra Oakenden West. Han blev i Nærheden af os under mit hele Ophold der, og jeg kunde ikke finde et eneste Øjeblik, hvori jeg kunde tale alene med Eva. Det undrer mig, at Eva kan lide den unge Mand! Han vil aldrig kunne elske hende saa højt, som han elsker sine Hunde og Heste. Og dog, hvis hun ikke elskede ham, hvorfor taaler hun ham da saa meget omkring sig? Maaske kunde hendes Forældre have Lyst til at bringe et Giftermaal i Stand mellem dem. Hendes Moder, husker jeg, lod engang til mig falde et Vink om det Passende i, at de to Ejendomme i Oakenden-Dal bleve til een. Det var den Gang, jeg nylig var kommen hertil, og jeg forstod ikke hvad hun mente. Men jeg føler mig naturligvis slet ikke urolig for den Sags Skyld. Eva elsker mig; hun sagde det saa godt som i Gaar, og hun kan naturligvis ikke gjøre sig skyldig i en saadan Ugjerning som at lege med

mit Hjerte, overlade mig til mig selv og knuse det. Hvor hun dog saae forvirret ud i Dag, da jeg mødte hende, idet hun forlod Lystskoven; maaske havde han overhængt hende med sin Kjerlighed, og hun havde viist den tilbage, fordi hun elsker mig højere. Hun maatte derfor naturligvis see forvirret ud, da hun traf mig. I Gaar trykkede hun min Haand, da jeg stak den hvide Mosrose i hendes; jeg følte Trykket ganske grangiveligt; desuden rødmede hun derved. Og hvor saae hun mig ikke stift ind i Ansigtet, da hun sang den Sang: „Mit Hjerte er dit!" Der kan være nogen Indbildning og en ophidset Phantasi tilstede i disse mine Udtydninger, men jeg troer det ikke. Hun har mere end engang sagt: „Jeg elsker Dem", med mindre, at Blik, Miner og Smil bedrage mig mere end Fata Morgana i Ørkenen."

„Den 22de Juli. Jeg saae Maud i Dag. Hun foer op ligesom en Alf, mellem Bregnerne i Skovene, og hvidskede mig i Øret: „Knos, Knos! naar vil De dog blive klog paa, at Deres Stjerne paa Himlen ikke er Andet end en Lygtemand, der leder Dem til Sorg, maaske til Døden?" Hvad mente hun? Hun var forsvunden inden jeg kunde spørge hende. Hvorledes og hvorhen hun forsvandt, veed jeg ikke, men hun var borte som en Skygge. Hendes Ord have voldt mig megen Bekymring. Hun kunde dog ikke

have hentydet paa Eva. Det er en Fornærmelse mod hendes rene Hjerte, at parre det med nogen Forestilling om Bedrag. Jeg var uværdig til hendes Kjerlighed, dersom jeg kunde tvivle derpaa. Men jeg befinder mig alligevel i en pinlig Stilling af Uvished, og føler dobbelt den besynderlige Slags Modstand og Hindringer og umærkelige Skranker, der pludselig have rejst sig mellem Eva og mig. Den tvangløse Samværen, hvorpaa jeg satte saa megen Pris og som var mere værd end hele den reglementerede og afpælede Kjerlighed i Verden, er pludselig bleven forstyrret, og nu seer jeg aldrig Eva undtagen i Selskab med hendes Broder eller denne unge Mr. Rollestone, eller ogsaa passer Mrs. Gray paa os, ligesom en Drn. Jeg føler en Slag nerveus Spænding bemestre sig mig, som ikke kan vare meget længe. Det maa faae en Ende paa en eller anden Maade. Enten maae Eva blive min forlovede Brud, eller jeg maa erfare af hendes egne Læber, at hun ikke elsker mig, og at jeg maa overlade hende til en Anden."

„Den 31te Juli. Jeg har ikke truffen Eva alene og jeg har tænkt paa at skrive hende til, med mindre jeg kan passe mit Snit for at rive mig ud af det Nat Forsigtighedsanstalter, hvori vi begge ere indviklede. Imidlertid er jeg dog saa overbevist om, at hun elsker mig, at jeg er forholdsvis lykkelig, selv

under denne byrdefulde Tvang. Hvad det dog er for en selsom Skabning, denne Elverpige Maud! Hvilken vidunderlig Indflydelse — uimodstaaelig og næsten forfærdende — hun dog udøver paa Alle dem, der komme hende i Vejen! I Gaar Aftes traf jeg hende igjen, med hele Skjødet fuldt af Rødder og Urter og Ukrudt, og med en hel Verden af stygge Insecter kravlende omkring paa dem i Fuldmaanens Skin. Hun har ikke nogen Idee om, at der findes noget væmmeligt i Naturen. Hun siger, at vi ere Atheister og ugudelige, dersom vi foragte nogen af Guds Skabninger; thi der findes kun Skjønhed og Kjerlighed og Visdom i alle Ting. Det er en ophøjet Tro, hun nærer; men jeg føler mig ikke i Stand til at blive en Tilhænger af den; thi jeg er meget mere indtaget af det udvortes Skjønne end af det Ophøjede i Livet. Maud siger, at jeg er altfor sybaritisk for hendes Tro, og jeg erkjender det. Hun er alligevel ikke uimodtagelig for Skjønhed. Sidste Aften mumlede hun ved sig selv, idet hun foldede Hænderne sammen: „Og jeg med, Paul, kunde dø af Kjerlighed til hvad der var værd at elske!“ Elsker hun? Jeg troer det. Men hvem? Sikkert ikke Horace — forfængelig, brutal og egenkjerlig som han er, skjøndt han er saa smuk og ligner Eva saa meget. Ikke desmindre er der Kjerlighed i hendes Øine og Kjer-

lighed i hendes Stemme, og Alt hvad hun gjør, bærer Præget deraf; og der er ikke Mange i Dakenden paa hvem hun skulde ødsle sit rige Hjertes Skatte; thi rigt er det. Hvor ringeagtet hun end monne være, er hendes Hjerte dog en Guldmine, som hverken Nogen i Dakenden fatter eller kan komme i Betragtning ved Siden af, og hvad Kundskab angaaer, da bringer hun mig, Konstner, Student og Mand, som jeg er, til at „skrumpe sammen", som min gamle Amme plejede at sige. Jeg staaer endog saa langt under hende i saadanne Materier, som jeg i Følge min Stilling burde overgaae hende i. Hvor vidunderlig tillokkende er hun ikke! Den ene Time efter den anden kan hun holde mig fængslet, skjøndt jeg veed, at naar Trylleriet er løst, vil jeg kaste mig for Evas Fødder. En hemmelighedsfuld Ærefrygt lister sig over mig, naar jeg lytter til hende, medens hun med dæmpet Stemme og straalende Øjne ligesom strømmer over af dybe Tanker og udmærkede Følelser. Hun synes at være en Aabenbaring fra en højere Verden, og jeg føler mig aldrig saa from og god, som naar jeg vender tilbage fra en af vore lange, lange Samtaler i Skoven eller ved Flodbredden. Hun synes at styrke hver mandig Del af min Sjæl, medens Eva, den kjære, kvindelige, elskværdige Eva fortryller mig til armidansk Ørkesløshed. Hvilken Forskjel paa disse

to Væsener. Den Ene, lutter Poesi; den Anden, lutter Kundskab; den Ene: Liv; den Anden: Tanke! En selsom, men tillige en meget smuk Modsætning. Hvad mig angaaer, maa jeg bekjende, at jeg ogsaa var ligesom de Øvrige, og til en Tid ringeagtede Maud med den roligste Bevidsthed om Overlegenhed. Jeg har lært, hvor meget jeg har taget fejl, og anerkjender nu Mauds sjeldne konstneriske Evner, hendes store Sjæl, hendes gjennemtrængende Forstand, og jeg er stolt ved at nævne mig selv som hendes Ridder og hendes Ven. Hvor vred saae dog ikke min søde Eva ud i Dag, da jeg kaldte mig Mauds Ven! Jeg var nødt til at forsone mig med den lunefulde Følelse, paa Grund af den Skjønhed, som hun derved lagde for Dagen. Hun saae ud ligesom en vred Dronning, eller en nordisk Sybille. Ikke desmindre var jeg taknemmelig, o, saa taknemmelig ved at tænke mig, at min Agtelse var hende saa dyrebar, at hun følte sig saaret og stødt ved, at jeg saaledes uden Forskjel skjenkede Andre den. Det sikkreste Bevis paa en Piges Kjerlighed er, naar hun bliver skinsyg; saaledes siger man i det Mindste, og omendskjøndt jeg endnu ikke har havt nogen Erfaring i denne vidunderlige Hemmelighed: en Kvindes Kjerlighed — thi Eva er den første Kvinde, som jeg har elsket — kan jeg dog nok forestille mig, at det er sandt. Jeg var sidste Aften meget

bekymret over Mr. Rollestones særdeles Opmærksomhed mod Eva, og kunde ikke undgaae at bemærke, at Familien ikke behandler ham som tidligere. Der herskede en mere fortrolig Tone og et ligefremmere Væsen, Noget, der lignede en Forstaaelse, som jeg ikke før havde lagt Mærke til. Eva var ogsaa tilbageholden imod mig, og undveg aabenbart mine Blik. Hun mistede rigtignok sin Selvbeherskelse, da jeg roste Maud og dette trøstede mig meget. Men der skal snart komme en Ende herpaa. Paa en eller anden Maade maa denne skrækkelige Uvisheds Tilstand ophøre."

VII.

Paul og Eva sad under Bøgetræet ved Floden. Det var lige i Middagsstunden, og Fuglene i Skovene vare tause; ikke en Spurv kviddrede eller en Bogfinke kaldte paa sin Mage i den brændende Solhede. Alene Bierne fløj omkring mellem Blomsterne med en søvndyssende Summen, medens Guldsmedene fore som Pile frem og tilbage over Flodens Overflade, og Natsværmere og Sommerfugle sværmede hid og did, som sande Udtryk af den besjælede Natur. Det var en Dag, hvor Sorgen ligesom havde lagt sig til at

slumre, og Forbrydelsen laa knust som en saaret Slange. Hvem kunde andet end være glad paa en Dag som denne? og, hvad der var meget mere, hvem kunde andet end være uskyldig?

Eva sad paa en Mosbank og ved hendes Fødder laa Paul. Horace og den unge Squire til Oakenden West havde begivet sig paa en Udflugt for en Dags Tid, og Paul havde grebet den saa længe forønskede Lejlighed, ved hvilken han haabede at sikkre sig den jordiske Lykksalighed for Livstid; thi han følte sig forvisset om, at Eva elskede ham. Hun havde, som han havde skreven i sin Dagbog, vist ham denne Kjærlighed paa enhver Maade det havde været hende mulig, og han var derfor overtydet om, at Alt hvad der manglede ham blot var Øjeblikket og Ordet. Eva havde en Haandfuld vilde Blomster i Haanden, flere laa spredte i hendes Skjød, en Knop af en Vandlillie glindsede i hendes gyldne Haar og en skarlagenrød Valmue prunkede ved Siden af den. Paul havde sat dem der, og de tre Farver, det Hvide, Skarlagenrøde og Brungule, viste, hvor godt han forstod Contrasternes Harmoni. En dyb Rødme brændte paa Evas Kind, et uroligt Blik boede i hendes Øjne, et forlegent Smil, der skulde være utvungent, spillede om hendes Mund; thi Eva følte, at nu var Tiden kommen, da Masken maatte falde. Hun havde baaren

den længe og havde skjult sit sande Ansigt saa omhyggeligt under den; men nu maatte den falde, og afhylle den Hæslighed, som den ikke blot havde skjult, men forvandlet.

Ynglingens opadvendte Ansigt, var Dagens Afspejling — lutter Kjerlighed, Fred, Renhed og Tillid. Han smilte, og heftede sine mørke Øjne, fulde af en Kjerlighed, som Englene maa føle, paa det glødende, brødefulde Ansigt oven over ham. Men han saae ingen Brøde i den feberagtige Blussen, han læste ingen Skam i de nedslagne Øjne, det hule Smil aabenbarede ingen Falskhed, der slog sig selv paa Halsen, og dog endnu bestandig var troløs og forhærdet; han læste blot jomfruelig Undseelse og den rene Lykke i en Piges første Kjerlighed, hvor et skarpere Øje og et koldere Hjerte vilde have udgranskет hvert Bogstav af den sorte Sandhed.

„Eva", sagde Paul, „der er kun faa Ord nødvendige mellem os nu. Vore Hjerter have talt, skjøndt vore Læber have været stumme, og vore Aander have mødt og forstaaet hinanden, medens dog den bevægede Luft ikke har gjentaget et Ord af det vaagnende Liv. Jeg elsker dig, Eva. Hvorfor skjuler du dit Ansigt og ryster paa Hovedet? Du har vidst det længe — du har seet min Kjerlighed; ja, Eva, du har plejet og gjengjeldt den. Du er altfor god og ren

til at have spillet et falsk Spil med mig, og ved ethvert Tegn, som en Kvinde kan give, har du ladet mig forstaae, at du elskede mig. Og, Eva, den var mig saa dyrebar, det var mig saa uskatterligt, ligesom en lyttende Engel at vaage over, hvorledes den ubevidst lagde sig for Dagen i det ubevogtede Blik og det tvangløse Ord — det var saa sødt at opfange den, ligesom et Ecco, i den bævende Stemme, og opsnappe den ligesom et Lys, der trækker sig tilbage i det frygtsomme Øje — det var saa sødt at være den eneste Vogter over dens hemmelige Liv, at jeg ikke har vovet at bryde det hellige Trylleri, fordi jeg var bange for, at jeg skulde hæve det ved et Aandepust."

Eva gjorde en utaalmodig Bevægelse. „Hvilken Snak!" udbrød hun næsten vranten.

„Ja, det siger nu du!" raabte han glad. Han misforstod hendes Udtryk saaledes, som om hun var ilde tilmode over den lange Tid de i Taushed havde seet paa hinanden, og som hans undseelige Poesi havde været Skyld i. Han kyssede hendes Haand, og hun lod den smilende blive liggende i hans. Dette bidrog end mere til at skuffe ham. „Hør, Eva", vedblev han, „jeg har nu henlevet hele Aar i den yndigste Drøm. Bestandig nær ved mig var en Dydens og Sandhedens Aand — en Aand, fuld af Poesi,

Kjerlighed og Elskværdighed, som jeg undertiden fattede Haab om at see virkeliggjort i Livet, og endnu oftere frygtede for skulde lokke mig bort fra al virkelig Lykke, af Kjerlighed til en opflammet Phantasies skuffende Goglebilleder. Men jeg har seet dig, og nu veed jeg, at min Drøm mere var en Prophetі end en Vision. I min Skytsengel har jeg seet en Afspejling af dig. Lad fra dette Øieblik Skyggen vige bort og Virkeligheden træde frem for Dagens Lys! Eva, Eva, jeg elsker dig! O, lad din Tunge udtale, hvad dine Øine for længe siden have sagt mig, at du elsker mig!" Han ventede paa Svar, men Pigen forblev taus. Han kunde endnu ikke læse i det bedrageriske, smukke Ansigt, ikke heller dechiffrere Brødens carmoisinrøde Bogstaver.

„De har gjort mig angst, Paul", sagde hun meget langsomt, og hendes Ord faldt ligesom Isdraaber paa Ynglingens bankende Hjerte, „og tillige voldt mig Smerte. De har bedraget Dem selv, og gjort mig Uret. De siger, at jeg har viist Dem Kjerlighed! Nej, jeg har blot viist Dem Venskab. Jeg kan ikke elske Dem; thi det passer sig ikke, at jeg gjør det. Taabelige Knøs!" tilføjede hun med hendes musikalske Latter, idet hun lagde sin Haand paa hans Hoved, og bøjede sig ned indtil hendes unge Læber

næsten berørte hans Pande; „taabelige Barn! vidste De ikke, at jeg skal giftes næste Maaned?"

Ordene vare neppe undslupne hendes Læber, førend hun vilde have givet, hvad det skulde være, for at tage dem tilbage igjen; thi, uden at udstøde et Skrig, en Stønnen, et Suk, kun med et vildt Blik i hans Øjne var han med eet Sæt paa Benene; men den stakkels Paul sank strax om paa Mosbænken, stiv og ubevægelig som en Død. I dette Øjeblik hørte Eva hendes Elskers og hendes Broders Stemmer bæres ned ad Floden, og ilende gjennem Skoven og over Engen, naaede hun Slottet inden de vendte tilbage, medens Paul vedblev at ligge mere end halvdød ved Strandbredden.

Denne Aften var Eva saa glad og yndig, saa henrivende trodsig mod hendes Forlovede, saa straalende af Ungdom og Skjønhed, at den unge Mr. Rollestone ved sin Hjemkomst atter ønskede sig til Lykke med at besidde den bedste Jagthund og vilde komme til at besidde den nysseligste Kone i hele Grevskabet, og bandte paa, at han var en lykkelig Fyr; men for den Sags Skyld var Eva Gray ligesaa lykkelig; thi Squiren til Oakenden West besad en ligesaa lang Jordebog og ligesaa stort et Stamtræ som Squiren paa Oakenden. Og Eva Gray, gift med Charles Rollestone, giftede sig med sin Lige i alt Væsenligt.

VII.

Medens den unge Mand saaledes opgjorde sit Regnskab med Kjerligheden, flød en livløs Skikkelse ned ad den rullende Flod, og de maanebelyste Bøver vuggede et blegt Ansigt paa deres Overflade — stakkels Paul havde i sit første Anfald af Fortvivlelse styrtet sig i Døden af Kjerlighed til det falske Hjerte, som Charles Rollestone regnede for Intet ved Vurderingen af hans Besiddelser. Hendes Skjønhed, Formue og Anseelse i Grevskabet — Alt dette satte han Pris paa; men hendes Kjerlighed til ham — det var godt, hvis hun elskede ham, men hvis hun ikke gjorde det — ja, hvad saa? Saa ulige havde Skjebnen fordelt sine Gaver, i Følge den Pris, der sattes paa dem, af dem hun havde forlenet dermed.

I sin ene Haand, hvilende paa hans Hjerte, holdt Paul en Lok af det gyldne Haar, stjaalen — o, søde Tyveri! — en Aften paa Slotsterrassen, da de tre unge Mennesker, han, Eva og Horace, sadde og stirrede paa Stjernerne og byggede Luftcasteller for Fremtiden; i den anden Haand holdt han sammenknuget en Del vilde Blomster. Det var dem, som vare faldne fra Evas Skjød og Haar, da hun foer hjem og lod ham ligge, hvor han laa, for at døe eller leve op igjen, ligesom det kunde træffe sig.

Og da han vaagnede og befandt sig alene, og Stedet, hvor han laa, bestrøet rundt omkring med Blomster, som hendes Haand havde plukket og som havde havt Plads i hendes gyldne Lokker, samlede han dem omhyggeligt op, og knugede dem sammen i Haanden, bestemt paa at føre den sidste Amindelse, han havde om hende, med sig i Døden og Graven.

Men et usect og ukjendt Forsyn vaagede over Paul. Da den sagte Vind sukkede mellem Sivene, for i det næste Øjeblik at synge Dødssangen over den fortabte Knøs, foer Zigeunerfken Maud gjennem Skoven, styrtede sig i Floden og greb den druknende Yngling. Hun slæbte ham op paa Strandbredden, og lagde ham i Græsset; hun lod hans Hoved hvile i hendes Skjød og aftørrede hans kastaniebrune Haar; hun gned hans Hænder og opvarmede hans Hjerte ved hendes eget, og hun aandede Livets hellige Gave tilbage gjennem hans Læber. Et Suk, et convulsivisk Anfald, en Gysen, der foer igjennem ham fra Hoved til Fod, og Paul aabnede sine Øjne for at hæfte dem paa det mørkladne Ansigt, der saae ned paa hans og troligt vaagede over ham — et mørkladent Ansigt, omgivet af ravnsort Haar, med Øjne, der tydeligt nok fortalte om hendes ringeagtede Herkomst — hendes bøhmiske Slægt — og dog ømt, elskende, mildt og rent som en Engels Ansigt — et Ansigt, som

man vilde have anraabt om Trøst under Ens Sygdom, og til hvis Godhed den ømmeste Moder vilde have overgivet sine Børn.

„Maud, Maud", sukkede Paul, „o, De veed ikke hvor mit Hjerte er knust!" Han vendte sit trætte Hoved i hendes Skjød og skjulte det i hendes Klæder, ligesom et Barn, grædende lidenskabeligt. Hele hans mandlige Kraft og Styrke syntes at være forsvunden, og saaledes som han laa der, følte Maud sig mere som en Moder til et bedrøvet Barn, end som en Søster til en sørgende Mand; dette moderlige Instinct gjorde hende derhos langt mere overbærende og mere kjærlig.

„Tys!" sagde hun, „jeg veed Alt."

„Nej, nej, Maud! De kan ikke vide Alt; ikke En uden jeg selv kan virkelig vide hvilket frygteligt Spil af Grusomhed og Bedrag, hun har spillet imod mig — spillet imod et Hjerte, Maud, der var fuldt af Kjærlighed, og hvis eneste Fejl var, at det slog sin Lid til hende. O, De kan ikke vide Alt!"

„Jo, Paul; thi jeg har været Dem nær til enhver Time af denne Smertens Dag. Jeg holdt Øje med Dem gjennem Skoven; jeg opsporede Dem stille, og fulgte Deres Fodspor taalmodigt og troligt, idet jeg vidste, at der vilde komme en Tid, da jeg vilde kunne være til Nytte for Dem. Og nu siger

jeg Dem, efterfom jeg veed Alt, at De maa holde Dem kjek, min Ven, og være taalmodig."

„Kjek! taalmodig! Maud, det er jo ikke andet end Mundsvejr!"

„Noget mere dog, Paul. See opad, Dreng, til Himlen over os — er der ingen Sandhed der, ingen Glæde i Kundskaben og Religionen, at De skulde bortkaste Deres Liv for en lunefuld Piges hjerteløse Ord? Har Naturen ikke Forraad af Lægedom selv for en skuffet Kjerlighed? Kundskaben ikke nogen Nødhavn selv for et skibbrudent Hjerte? De har ikke mistet Alt, selv ved at miste Eva, hvor dejlig, hun end er. Intet Liv maa som et Vrag overlades til et Slumpetræf, saalænge der skinner en Stjerne over Skyerne eller en Blomst groer i Sandet, eller medens et menneskeligt Hjerte ligger nedbøjet af Sorg, som menneskelig Medfølelse kan mildne, saalænge et lidende Hoved ligger kuet af Sygdom, som menneskelige Hænder kan lindre. Saalænge der er en Hemmelighed i Naturen at udgranske, eller et kjerligt Hverv at opfylde, saalænge tør Ingen sige: „min Kval er ulægelig." Lyde end disse Ord kolde og haarde nu, min Dreng, De vil dog finde dem sande, naar Stormen er forbi."

„Kolde og haarde!" stønnede Paul; „det er Stene i Stedet for Brød — Død i Stedet for Liv."

Maud svarede ikke. Hun løftede hans Hoved op fra hendes Skjød og lod det hvile ved hendes Bryst, og een Gang, og blot een Gang faldt hendes Taarer paa Ynglingens Pande og blandedes med hans egne. Men Paul var altfor meget fortabt i sin egen Kummer til at han i det Øjeblik kunde vurdere denne Medfølelse, og han erfarede aldrig, at Zigeunerpken Maud, saa streng og alvorlig, som hun blev anseet for, engang græd over ham i Maanestinnet, som en ung Moder over sin Søn.

Den ene Dag efter den anden sad Maud ved sin Vens Feberleje, hans Liv hang ved en Traad, og Dødens grumme Porte stode paa vidt Gab for at modtage ham; men Maud havde lært nogle af Naturens dybeste Hemmeligheder, og magiske Lægedrikke, tilberedte under Maanens og Compassets nøjagtige Afpasning, medens hellige Bønner med Ærefrygt vare fremsagte over dem, og Hexekonster og Tryllemidler — fremmumlede Trylleformler med hvidskende Røst, og billedlige Trylleformler med vinkende Haand, Kjærlighed og Aarvaagenhed — disse i Forening helbredede Paul, og Maud var belønnet ved hans Helbredelse.

En Dag fremkaldte Raslen af Vogne forbi Pauls Vinduer og Klangen af Kirkeklokkerne i Oakenden et saa pludseligt Udbrud af Angst hos ham, saaledes

som Maud ikke havde seet siden Evas grusomme Ord først havde tilintetgjort hans Haab. „Hvad er det, Maud?" spurgte han med bævende Læber og hans rystende Haand knyttede sig i Luften. — Maud skiftede Farve. — „O, Maud! fører De mig ogsaa bag Lyset!" raabte den stakkels Yngling.

„Nej, Paul, jeg skal ikke bedrage Dem."

„Tal da: hurtigt — hurtigt!"

„Der er Ting, som man undertiden helst lode være at sige, Paul", sagde hun ømt.

„Nej, nej, Maud! — altid Sandheden."

„I rette Tid, kjere Dreng."

„Nu, nu, Maud!" — Klokkerne ringede højere, Landsbybørnene skraalede og lo, Hestene vrinskede og stampede. Al denne Støj førtes af Morgenluften til Sygeværelset. — „Fortæl mig det, Maud."

„Det er et Bryllup, min Ven."

„Et Bryllup!" sagde han med en Slags rolig Fortvivlelse, „hvis?" — Hun svarte ikke. — „Hvis?" raabte han, gribende hendes Arm. Hans Øine vare vilde, og hans Stemme næsten frygtelig; hans Miner vare ligesaa frygtelige.

„Een De kjender, Paul."

„Hendes Navn?"

„Hvorfor spørger De om det? De veed dog

ligesaa godt som jeg, at det er for Eva at Bryllupsklokkerne ringe!"

„Eva! Eva!" raabte Ynglingen og sank tilbage, Blodet flød over hans Læber og hans hele Legeme vred sig i stærke Krampetrækninger. Der var sprungen et Blodkar, hvilket maaske reddede hans Liv, ved at lindre det stærke Tryk paa hans Hjerne.

Da Maud tørrede Blodet af hans Læber, lagde Eva paa en anden Skueplads sin Haand i Charles Rollestones, og sagde med hendes klare, søde Stemme: „Jeg vil", da Dr. Mathison spurgte hende, overensstemmende med Formularen, om hun vilde have ham til hendes Ægtefælle. Men ikke en eneste Gang den hele Dag tænkte Eva paa den Yngling, som hun havde bedraget; ikke en eneste Gang i al hendes Bryllups Glands nærede hun den svageste Gnist af Følelse for ham, ikke en Skygge af Deltagelse, af Medynk eller Beklagelse. Hun havde forladt ham som død, og hun hverken vidste eller bekymrede sig om at vide om han var levende eller død, eller hvorledes det var gaaet ham. Hun havde rigtignok hørt at han var syg, men hun lagde ikke synderlig Mærke til Mr. Domville, der fortalte hende det, og hvis Nærværelse var hende højlig imod, fordi han havde røget. Forfængelig, egenkjærlig og letsindig til det

Sidste, brød hun sig aldrig om Andres Velvære blev tilintetgjort, naar blot hendes egen blev reddet.

Denne nye Prøvelse kaldte atter Pauls Feber tilbage, og i mange Dage og Uger befandt han sig igjen paa Dørtærskelen til Graven. Men Maud udfriede ham fra denne nye Fare, saaledes som hun havde frelst ham fra den første, og gav ham endnu engang tilbage til Livet og til hans Konst.

VIII.

Hele Oakenden var i Oprør. Man betragtede det som en meget dristig Streg for Mauds Vedkommende, at hun havde plejet Paul Desprez under hans Sygdom. Jomfruerne Fortescue vare vrede over det og sagde, at det var meget fremfusende af Maud, og de vare altid særdeles „taknemmelige, fordi de ikke havde gjort noget af den Slags". Alle Damerne vare virkelig i Fyr og Flamme, fordi de, som Mrs. Domville sagde, „følte deres esprit de corps saaret." Men Maud lod dem snakke saa meget som de lystede, og vedblev at passe og pleje den stakkels Paul, just ligesom der ikke var nogen Verden til i Oakenden for at bagtale og critisere. Det maa dog ikke forglemmes, at Maud ikke var Pauls eneste Plejerinde.

Gamle Jenny Lawson plejede at gaae hende tilhaande, og Jenny kunde i hendes indskrænkede Ordbog ikke finde Ord, der vare gode eller velklingende nok for at udtrykke hendes Beundring af Maud: ikke fordi hun jo hele Tiden vedblev at anse hende for en Hex — men hun var da rigtignok en dydig Hex, snarere i Besiddelse af en englelig end af en djævelsk Magt; omendskjøndt denne Kjendsgjerning aldrig blev meget indlysende for Jennys forvirrede Tankegang, troede hun alligevel paa samme.

Det havde været Mauds store Fornøjelse, hvorvel det var en taabelig Fornøjelse, at opmuntre den Idee man nærede om hendes Trolddom. Mangen en Gjerning, der havde bidraget til at skaffe hende hendes tvivlsomme Rygte, var mere foretagen af Lyst til Løjer og Pudserier end af Uforsigtighed, endskjøndt hun aldrig havde ventet sig den overvættes Sorg, som faldt i hendes Lod som en Følge af dette Rygte. Hun stolede mere paa Menneskenes Godhed, end hun frygtede deres Taabelighed, og hun kunde aldrig anse det for muligt, at de menneskelige Hjerter skulde tillukke sig, fordi sociale Fordomme bleve rokkede. Zigeunerskven Maud kjendte mere til Botanik og Entomologi, end hun kjendte til det engelske Selskabsliv eller engelske Ideer. Dersom hun havde besiddet mere af hvad Verden kalder jevn Forstand, vilde hun al-

drig have bragt sig selv i en saa falsk Stilling; men, paa den anden Side, hvis Befolkningen i Oakenden havde besiddet mere Dommekraft end Fordom, vilde den have forstaaet hende bedre og ikke have gjort Afvigelsen fra Andre til en Forbrydelse.

Naar Alt kom til Alt, vare hendes Krumspring da ikke saa forskrækkelige. Hun plejede at klæde sig paa en ejendommelig Maade — hendes Kjoler vare, som man sagde, ligesom Malerier; Mrs. Fortescue ansaae dem næsten for umoralske; og Dr. Mathison sagde, at hun var ligesom en fremmed Kvinde fra Edom; hendes sorte Haar faldt enten ned til midt paa Livet, eller ogsaa var det opbundet med Blomster og Guldperler eller højrøde Baand; dernæst plejede hun at gaae ud om Natten, fordi hun havde sine egne Ideer om Tiden og Grundsætningerne for at indsamle Urter og Lægeplanter; endelig var det hendes Vane at sige besynderlige, aparte Ting, naar man drillede hende, og plejede at see skrækkelig ud og udstøde Trusler, og søgte at holde sig skadesløs ved deres Skræk for hendes Plageaanders Grusomhed, og sluttelig saa levede hun alene i Hulen, denne Spøgelsesrede, og var ikke bange for Noget, og først og sidst, hvad der var det Værste af det Hele, hun var meget klogere end Nogen af dem, der boede i Oakenden, og dette var Listen paa Mauds Misgjerninger! Hun

kunde somme Tider lade sig see for Folk, naar de mindst ventede det, og paa den mest usædvanlige Tid — f. Ex. naar den tidlige Morgenstund frembrød, og alle Mennesker, der kunde være i Seng, endnu var det; eller naar der rasede et eller andet voldsomt Uvejr, som om den yderste Dag stod for Døren, eller naar den bælgmørke Midnat rugede over Jorden — da kunde Maud pludselig komme den Rejsende paa tværs, og hvis det var En, som havde fornærmet hende, hvidske ham hæslige Ord i Øret som Advarsel og Trusel, og sende ham hjem mere overtydet end før om hendes Samkvem med Satan. Hun maatte ogsaa holde her for hver lognagtig Tunge og hvert Harehjerte i Oakenden. Den halvfulde Bonde, der ravede hjem fra Ølhuset, svor paa at have seet Maud i Samtale ved Kirkegaardsmuren med et forunderligt Væsen med Hestefod og Horn; en Anden, mere dum end ondskabsfuld kunde komme frem med en gyselig Historie om Skrig og Skraal, ligesom Patteglutter bleve myrdede, der hørtes fra Mauds Bolig, og det var ikke nogen usædvanlig Ting, at der fandtes sandru Vidner, som paastode at have seet Hytten i lys Lue hver Fuldmaane, og Maud, Lemuel og Andre af samme Surdejg i fuld Leg med Aander og Ben, og Lygtemænd og Benrade, og værre endnu, kort sagt Alt, hvad det mest dyspeptiske Sind kunde frem-

mane af det mest Unaturlige og Skrækkelige. Disse Fortællinger bleve naturligvis troede blandt Folk, og omendskjøndt den dannede Classe i Oakenden benegtede dem i deres Helhed, vare de dog mere eller mindre modtagelige for Indtrykket, og om de end ikke betegnede Zigeunerpigen som en Hex, ansaae de hende dog ikke for stort bedre.

Stakkels Maud! I Begyndelsen morede hun sig alene over at see den Skræk, med hvilken man betragtede hende; men da hun bemærkede, at hvert Hjerte var koldt, og hver Dør lukket for hende, erkjendte hun den Vildfarelse, hun havde gjort sig skyldig i, og vilde undertiden, om end ikke saa meget gjerne, have gjort det Skete uskeet, hvis det havde ladet sig gjøre. Men hun stolede paa Tidens Magt, og vedblev flittig at opfylde sine kjerlige Pligter. Dersom en Naboes Barn blev sygt, sparede Maud ingen Ulejlighed — hun kunde sidde hos den stakkels Moder om Natten for at skaffe hende nogle Timers Hvile, medens hun plejede den Lille; hun tænkte hverken paa Mile eller Timer, naar hun kunde finde en eller anden sjelden Urt i Mosen, som kunde gjøre den Lidende godt. Dersom man vilde have fat i Nogen, da var Maud Sendebudet, og efterdi hun gik hurtigere end nogen Anden, plejede Landsbyboerne at benytte Lejligheden og ringeagte Maaden, hvorpaa den ud-

fortes, idet man altid foreſtillede ſig, at hun udrettede ſine chriſtelige Barmhjertighedsgjerninger paa en eller anden uchriſtelig Maade. Ikke engang Squire Gray ſelv var mere rundhaandet mod de Fattige eller viſte Godgjørenhed i en ſaa ſtor Stil, ſom Maud fra Hulen; og Mrs. Fortescue og hendes Døttre, og alle Damerne tilſammen i Dakenden, gjorde ikke halv ſaa meget Godt, forfærdigede ikke halv ſaa mange Klæder eller gav halv ſaa mange gode Raad, ſom hun gjorde. Ikke deſto mindre hverken vurderede man hende ret eller forſtod hende, og hendes Liv havde forvandlet ſig til en vild Enſomhed, hvori hendes Kjerlighed, om den end udſaaedes vidt og bredt, dog ikke bar nogen Frugt for hende ſelv.

Man kan let foreſtille ſig, hvad Paul maatte blive for hende under ſaadanne Omſtændigheder. Hun forbauſedes undertiden ſelv over den Lykke, hun i ham havde ſamlet ſom i et Midtpunkt, og ſpurgte og undrede ſig ſelv over, hvad han vilde gjøre med en Kjerlighed, ſom han maaſke hverken kjendte eller gjengjeldte. Og dog plejede hun at foreſtille ſig, at han elſkede hende. Ikke fordi at hans Adfærd nogenſinde var ſaaledes, ſom den havde været mod Eva; den var hverken lidenſkabelig eller poetiſk, hverken drømmeriſk eller glødende. Men hans Væſen var ſaa overordenlig roligt, med en ſaadan Atmoſphære af

Ro og Fred udbredt over ham, naar Maud var tilstede, at hun ikke kunde Andet end lægge Mærke til Forandringen. Naar hun forlod Værelset var han rastløs, bedrøvet og urolig; naar hun vendte tilbage, var han ligesom et vildfarende Barn, der havde fundet sin Moder. Han kunde sove i hele Timer, naar hun sad hos ham, men ikke et Øjeblik, naar hun var borte. Han talte sjelden i de første Dage efterat han var kommet sig, og sagde aldrig saa meget som et venligt eller smigrende Ord til hende under hele hans Sygdom; men han kunde sidde med sin Haand i hendes, og iagttage hendes mørkladne Ansigt og spæde, lette Figur, naar hun i Aftendæmringen listede sig omkring i Værelset, og undertiden kunde han mumle: „Jeg er lykkelig, Maud", ligesom det skete af hans Hjertens Fylde, der strømmede over af Tilfredshed. Og da han blev stærkere, plejede de at sidde ved Vinduet og tale i hele Timer om alvorligere Ting, end blot ungdommelig Følsomhed, om Tanker, Følelser og Forhaabninger, der udgjorde begges Liv. Han var altid saa opmærksom paa hvad hun sagde, saa ærbødig og lærvillig — den ædle Art af mandlig Lærvillighed, der er en saa velgjørende og opløftende Hyldning for Kvinden at modtage. Og han plejede at antage hendes Meninger, den ene efter den anden, undertiden kæmpende haardt, under-

tiden overgivende sig pludseligen, indtil hun lo og kaldte ham sin Discipel, og sagde, at hun omsider vilde gjøre noget Stort ud af ham. Og Maud, som ikke var vant til at føre sig selv bag Lyset, og hellere vilde have hørt den bitreste Sandhed end leve i den mest fortryllende Drøm, ponsede flittigt paa alle disse Ting, spørgende sig selv, om det blot var en syg Mands Taknemmelighed, eller en sund Mands Kjerlighed. Men hun erholdt aldrig noget klart Svar enten af hendes Haab eller hendes Frygt, hvorfor hun var tilbøjelig til at lade Tiden løse hendes Livs Opgave.

Da Eva hørte tale om Mauds Omhu for Paul, og hvorledes hele Verden talte om, at hun skulde giftes med Konstneren, saasnart han var stærk nok til at føres til Kirken — thi Alle erklærede ham for forhexet — antog hun en vantro Mine og sagde kort: „Paul Desprez ægte Maud fra Hulen? Han er sunken dybt efter at have svævet saa højt!"

Hendes Ægtefælle ønskede ret meget, at hun skulde forklare, hvad hun mente; thi hendes Tale var en Gaade for ham; men hun vilde ikke, og lo med hendes muntre, fuglelignende Stemme; surmulede, naar han for Alvor paastod det, og gjorde sig Umage for at slippe bort fra hendes selvskabte Vanskelighed ved Hjælp af det svære Skyts af hendes Ynde og

Munterhed, Egensindighed og Skjønhed. Men Charles Rollestone glemte ikke hendes uforsigtige Indrømmelse, og omsider fik han det opklaret og bragt for Lyset, at den unge Konstner havde været hans Medbejler, og derpaa trættedes han heftigt med sin Kone, og Eva tilgav ham aldrig denne første Trætte, og gjorde sig siden efter aldrig megen Umage for at vise, at hun elskede ham. Efter Naturens Løb maatte Charles Rollestone og Eva Gray blive ulykkelige; men hvis disse Ytringer ikke vare faldne, kunde de for en Stund have skudt denne onde Dag til Side. Paa denne Maade blev Evas Synd en Svøbe og Skorpion for hende selv, og saaledes hevner vore Laster sig stadigt paa os selv.

IX.

Paul var endnu svag og afkræftet og Alt hvad han kunde gjøre var at sidde og betragte Efteraarssolens Nedgang, medens purpurrøde Vindruer, hvis yppige røde Blade overskyggede dem, og gyldne Aprikoser stode ved hans Side. Maud nærede en levende Tro paa Frugternes lægende Egenskaber. Hun plejede at paastaae, at Frugt havde en helbredende Kraft,

som Ingen nogensinde drømte om, undtagen Folk som hun, hvem Naturen havde givet et lidet Fodfæste i dens store Verden; derfor forsynede hun sin Ven rigelig med Blomster og Frugter. Dynger af bristefærdige Figen og gjennemsigtige Blommer, af rødmussede Æbler og nogle faa tidlige Oranger, ligesom Glober af Guld, vare altid stillede ved Siden af ham, i Forening med Georginer, Maanedsroser, store højrøde Valmuer, Geranier og alle de Orangeri-Blomster, som Oakenden var i Stand til at frembyde. Det maatte have været et italiensk Malerі, som hun frembragte med al hendes Frugt, antike Vaser, fyldte med Blomster, gyldne Drikkekar og Chrystalbægere, og hist og her et carmoisinrødt Draperi, der skyggede for det blændende Solskin — det kunde have været en Scene fra Feeverdenen, saa rig paa Lys og Farve og saa ødsel paa Skjønhed var den. Hun kunde see saa fornøjet ud ved ethvert nyt Arrangement af Værelset — hun kunde bede Paul at betragte hvorledes hun havde indrettet hans Studio, og hvor godt hun havde forsynet ham, Epikuræer som han var, med Næring, Konst og Skjønhed — udgjorde disse ikke hans Liv? Paul sagde det, og han plejede at skue ind i hendes Ansigt, naar hun bøjede sig ned over Blomsterne; han blev da overmaade veltalende over Skjønheden, saa at Maud,

hvis hun havde været forfængelig, vilde have troet, at han mente hun var elskværdig; thi hans Øjne plejede at blive saa kjærlige og hans Smil saa indtagende, naar han talte og opmærksomt betragtede hende!

„Hvor kan det være, Maud, at jeg ikke har anseet Dem for smuk?" spurgte Paul pludselig en Dag.

Zigeunerinden sad i Græsset ved hans Fødder; i Skjødet havde hun Efteraarsblomster og imellem dem en Mængde nys afplukket, duggет Frugt; om hendes Hoved havde hun en Krands af blodrøde Vinblade, medens Slyngtraadene flettede sig ind i hendes Haar; om hendes blottede Arme bar hun store Guldarmbaand — det ene om Haandledet, det andet oven over Albuen — og disse Armbaand vare overalt udgraverede med fremmede Sindbilleder af det skjønneste Arbejde og de vare desuden besatte med mangen en Ædelsten. Hendes Klædedragt var vid og om Livet havde hun en tyk Snor af Guld og Skarlagen.

„Fordi jeg ikke er smuk", svarede Maud roligt. Men hun følte, at Blodet steg hende op i Kinderne og at et andet Blik, end det, der nu fandtes i dem, stjal sig ud af hendes Øjne og hendes Hænder famlede nervøst om mellem Blomster og Frugter.

„Er det Beskedenhed eller Affectation, Maud?" spurgte Paul leende.

„Ingen af Delene, min Ven."

„Der maa det være. De er smuk."

„Synes De det? Jeg er vanskabt." Skjøndt dette blev sagt ganske roligt, vilde dog en Tilstedeværende af de bævende Læber og Nervernes pladselige Strammen have seet, hvor meget det kostede Mand at gjøre denne Tilstaaelse.

„Nej, nej!" udbrød Paul heftigt. „Jeg kan ikke troe det!"

Zigeunerinden smilede. „De saae det engang, min Gut, troer jeg. Da De først lærte mig at kjende, blev De det vaer. Er det ikke saa?"

„O", svarede han utaalmodigt, „dengang var jeg rent blind, og forstod Intet! Men nu seer jeg det ikke, og jeg troer det heller ikke. Og hvorfor vil De bagtale Dem selv, naar De ikke bagtaler Andre? Hvorfor vil De sige en Usandhed, selv af Beskedenhed?"

„Det er Sandhed, Paul."

„Nej, nej!"

„Saa skal De dømme selv." Hun rejste sig og stod lige for ham, og den skraa, forlængede og forstørrede Skygge paa Jorden, viste en tydelig Vanførhed. „Jeg indrømmer, at det er en Overdrivelse", sagde hun derpaa, idet hun roligt satte sig ned igjen; „men kun en Overdrivelse af Sandheden; det er ingen Usandhed."

„Hvorfor fortæller De mig det?" sagde Paul bedrøvet. „Jeg havde begyndt at anse Dem for smuk, og jeg var saa lykkelig ved denne Tro!" Han talte, som om man havde taget Noget fra ham.

„Hvor barnagtig dog", sagde Maud ved sig selv, idet hun glattede hans Haar, „og hvor højt elske dog ikke Kvinderne selve de Mænd, som de beskylde for Barnagtighed! Og skal jeg ophøre at være Deres Veninde", sagde hun højt, „fordi min højre Skulder er lidt højere end min venstre? Dersom De i det Hele taget sætter nogen Pris paa mig, er det da for noget Andet end mit Hjerte og min Aand? Er det ikke for disse, hvad er det da for? De vil dog vel ikke for Alvor have, at jeg skal troe paa et Venskabs Oprigtighed, der grunder sig paa en smuk Huds og en symmetrisk Figurs skiftende Sand? Hvis det er saaledes, da kan en Feber, der paadrages ved en døende Moders Leje, eller et Fald fra en Højde, naar man vejleder et vandrende Barn, tilintetgjøre denne Skjønhed uden Redning. Nej, Paul, Venskab maa være bygget paa en fastere Grundvold."

„Og hvor sødt er det dog ikke at ære og beundre Ens Ven!"

„Det maa hedde: Hæder og Beundring for hvad der er sandt og værdigt i Guds Øjne snarere end efter Menneskenes Lovbog."

„Og De, Maud?"

„Og jeg, min Gut, er mindre for Mennesket, end jeg i al Ydmyghed ret vilde ønske at være for Gud. See mig som jeg er", sagde hun, idet hun slog over i en hel forskjellig Tone, idet hun stod og talte med Kraft og Bestemthed. „Hvad er jeg? — en Zigeunerske, vanfør, et Udskud af min Stamme; anseet for at være alt Andet end menneskelig, den dværgagtige Hex fra Hulen; hvem man negter den Beskyttelse, der ellers ydes Kvinden; hvem Nogle endogsaa vægre sig ved at anerkjende som Kvinde — thi, kalder man mig ikke en Gnom, Hex, Elverpige? og naar De klart har fattet hvad jeg er og hvad jeg synes at være, kald mig da Deres Ven om De vil, og hold min Haand i Deres —"

„Men, Maud, nu er De min Veninde", afbrød Paul hende.

Hun hævede Haanden. „Bedrag ikke Dem selv", sagde hun. „Gjør ikke mit mørkladne Ansigt til noget Ideal, fordi det har bøjet sig kjerligt over Dem i Deres Sygdom, og anseе mig ikke for nogen Engel, fordi min Fod har listet sig sagte omkring ved Deres Febersygeleje. Forvexl ikke Taknemmelighed med den utvungne Følelse, som søger sig en Ven i den store Menneskehjord, og skjelner ham imellem Hundreder. Dersom De gjør det, vil De blot berede

Dem selv Skuffelse og Opløsning af Fortryllelsen, og mig en uendelig Sorg. Kom, lad os gaae ind, Duggen falder og Deres Kind er bleg. De seer træt ud og trænger til Hvile."

Paul svarede ikke; hverken den Dag, eller den næste, eller den paafølgende gjorde han nogen Hentydning til dette Æmne. Men han var meget fordybet i sine egne Tanker og sad ofte ubemærkt og iagttog Maud, naar han troede, at hun ikke lagde Mærke til ham; og han kunde læne sig tilbage i sin Stol, lukke Øjnene, og maaske sidde saaledes i hele Timer, hensunken i dybe Betragtninger. Hvad hende angaaer, da viste hun, med Undtagelse af en ubetydelig Forøgelse af Ømhed i hendes Væsen, som fik endnu mere Værdighed og Sødhed, ikke flere Tegn paa Følelse, end der kunde anstaae en barmhjertig Søster under Udøvelsen af det hende anviste Kald.

„Maud, De har engang elsket Horace?" De sadde i Døren, omgivne af Skovslynger.

„Nej, aldrig!" Der fulgte en Pause.

„Men da jeg først kom til Oakenden, syntes De at elske ham", svarede Paul misfornøjet.

„De tager fejl", svarede Maud roligt og hun vedblev sin Beskjeftigelse at trække store Guldperler paa en Snor til et Halsbaand. Efter en Tids Forløb tilføjede hun: „Jeg kunde aldrig elske, hvad jeg

ikke agtede. Horace er i mine Øjne en glimrende Indfatning, der omgiver en værdiløs Ædelsten. Jeg har altid anseet ham for smuk — og i Sandhed, hvem vilde ikke det? Men jeg har aldrig elsket ham, fordi jeg ikke fandt noget Hvilested for min Sjæl i hans Hjerte eller Aand. Begge ere altfor tomme til at de kunde fortjene Nogens sande Tilbøjelighed. Min Kjerlighed til Horace vilde være ligesaa ilde anbragt, som Deres, Paul, paa Eva", her lagde hun sin Haand paa hans.

„Nu er jeg helbredet, Maud", sagde Paul, og han indesluttede hendes Haand i sin. I Mauds nedslagne Øjne tindre da der en herlig Glands. „Siig mig dog", vedblev han, „troer De, at De nogensinde vil kunne elske En, der ikke har kunnet skjelne det Falske fra det Sande, og har ydet den blotte physiske Symmetri den Hylding, som blot skyldtes de moralske Fortrin? Thi det er min Mening, Maud, at denne Forverling af den prunkende Falskhed med Sandhed og Dyd er en af de største Forbrydelser i vort sjælelige Liv. Kan De tilgive mig, og troer De, at De kan elske mig?"

Maud løftede ikke Hovedet i Vejret; der hang Taarer i hendes lange sorte Øjenhaar, og hun skjelvede. „Betænk Dem!" svarede hun næsten hvidskende, „en Zigeunerske af et ilde Rygte i Deres egen Om-

gangskreds, uden at besidde en af de Anbefalinger, som de engelske Sæder fordre! Tænk efter, Paul. De, en Konstner, ægte en legemlig Vanskabning!"

„Ak, Maud, saa elsker De mig da ikke!"

„Ikke elske Dem!" udbrød hun lidenskabeligt, idet hun hævede sine Øjne og stod op; „jeg har elsket Dem fra den første Dag, vi talte sammen under Piletræerne i Maaneskinnet. Jeg havde mit Skjød fuld af Urter, og De lo først, men siden efter hørte De paa mig; og da fornam jeg hvilken stor Himlens Gave, der var skjenket mig; da saae jeg i Dem Alt hvad min Sjæl havde længtes efter — min Virkeliggjørelse af Sandhed og Godhed; dog drømte jeg aldrig om Deres Kjerlighed, thi jeg vidste, at De elskede Eva, skjøndt jeg ogsaa vidste, at hun narrede og bedrog Dem, og at, dersom De havde kunnet see os ind i Sjælen, den mørkhudede Zigeunerske vilde have forekommet Dem smukkere end Deres elskværdige, voxblege, falske, falske Herskerinde. Ikke elske Dem! Saa elsker jeg ikke heller mit Livs Ophav."

Denne Nat sluttede Paul sin Dagbog. Han skrev de sidste Ord i den, da Natten afløstes af Morgengryet: „I Dag har jeg funden min Egeria!"

X.

„Og nu, Paul, da jeg veed, at du elsker mig for min egen Skyld og at du bryder dig mere om mit egenlige Jeg, om min Charakters sande Væsen, end om de conventionelle Former, skal jeg fortælle dig nogle Dele af min Historie, som kunne interessere, ja maaske behage dig." Og Maud stak sin Arm ind under sin Elskers og foldede sine Hænder sammen. „Jeg er en Zigeunerske — det er altfor aabenbart til at kunne negtes", sagde hun leende, „men jeg er tillige en Datter af en spansk Adelsmand. Min Moder, som var vidunderlig dejlig — min dyrebare Moder! hvor godt kan jeg ikke huske hende fra jeg var meget ung og hun stod i al sin Elskværdigheds Glands! — nu, hun løb bort fra sin Stamme med en ung Spanier, heftig, varm og hensynsløs, som giftede sig med hende, fordi hun havde smukke Øine — de straalede ligesom Stjerner! — silkeblødt Haar og en klangfuld Stemme. Jeg har alle Ægteskabsdocumenterne her", tilføjede hun og pegede paa en Ibenholts Kasse, beslaaet med Guld. „Du veed, at ægte Zigeunersker ikke tør gifte dem ud af deres Stamme, og du veed ogsaa, at en spansk Grande heller ikke tør gifte sig med Andre end af hans egen Kaste, hvis han ikke vil gaae glip af

dens Yndest og Vedkjendelse. Fra begge Sider medførte dette Giftermaal en uforgængelig Misbilligelse fra to af de mest forskjellige Verdener, og baade min Fader og Moder havde begyndt et for dem nyt Liv, der var fremmed og besværligt for dem — Tvangen for hende, og Simpelheden for ham —, begge Dele saa aldeles forskjelligt fra hvad de tidligere havde været vant til, gjorde deres Stilling næsten utaalelig. De kom til England — min Fader for at unddrage sig sine Slægtninges avindsyge Hovmod, min Moder for at redde sig fra sin Stammes Raseri. Og her er jeg født, og mit saxiske Navn har jeg faaet af Taknemmelighed mod en ung Amme, Maud, som stod min Moder bi ved min Fødsel. Efter nogle Aars Forløb døde min Fader af galopperende Svindsot, saa hurtigt næsten som af en Feber. Jeg kan godt huske Ligbegængelsen — Ligvognen og de sorte Fjedre, og min Moders Slør, som næsten rent skjulte hende. Der var intet Baand, som knyttede min Moder til Civilisationen. Skjøndt hun var forstødt af sin Stamme og var vis paa at blive dræbt, hvis hun nogensinde faldt i dens Hænder, kunde hun dog ikke længer udholde det forhadte engelske Livs Rolighed. I de ungarske Skove, mellem de spanske Bjerge, paa de vide italienske Sletter og i Ruslands Sneørkener — ofte uden Føde, endnu oftere uden Husly, flakkede

min Moder og jeg om i mange, mange Aar, endskjøndt hun førte Guld og Ædelstene med sig — som nu tilhøre mig, Paul — der vilde have sat hende i Stand til at indrette sig paa den mest glimrende Fod i de Lande, hvor hun nu blev behandlet som en Tigger og førte en saadans eventyrlige Løbebane. Hun har lært mig Alt, hvad jeg nu veed. O, hun var viis, min smukke Moder! Hun lærte mig Hemmeligheder i Naturen, som man ikke drømmer om paa Videnskabens brede, slagne Landevej; hun lærte mig Stjernernes Alphabet og hvorledes — o, min stakkels Moder! — man skal udgranske vor Fremtid i dem; og, fremfor Alt, hun lærte mig at læse den Skjebne, der er indgravet paa hvert Menneskes Pande og spejde Hjertets Dybder gjennem Ansigtstrækkenes Bog, og det var Hemmeligheder, som vare mere værdt end at koge og brodere — endskjøndt jeg just ikke er saa uvidende i begge Dele", tilføjede hun smilende. „Du seer nu Grunden til min Naturs Balstyrighed", vedblev hun kjertegnende, „det er en Arvelod. Min stakkels Moder aabenbarede sin uciviliserede Herkomst ved sin Rastløshed og uafladelige Omflakken; jeg min, ved Foragt mod det Ydre og Krig mod Formerne. Og det er paa Grund af denne Følelse, at jeg har holdt min Herkomst hemmelig, hvorvel den er høj nok for at tilfredsstille den mest

Nøjeseende — endogsaa Mrs. Domville, Paul; det er dette Instinct, der har bragt mig til at leve uden Pomp og Pragt, fornøjet med at tilfredsstille mig selv og at lade mine Fjender bagvaske mig saa meget som de have Lyst til. I Følge min Natur stod jeg altfor meget paa Krigsfod med Verden til at jeg skulde formilde den ved at aabenbare hvem jeg var. Denne Stolthed er maaske taabelig, men den har gjort mig stærk — stærk, Paul, ved Sandhedens Kraft, og ladet mig mere stræbe efter Himlens Gunst end Menneskenes."

„Og du ønsker fremdeles at bevare denne Hemmelighed, min Maud?"

„Nej", sagde hun ømt, og slyngede sin Arm om hans Hals. „Nu har jeg Andet at tænke paa, end min egen Stolthed, og jeg har ingen Ret til at lægge min selvgjorte Byrde paa en Anden. Nej, Paul; du maa sige til Alverden — til Alle, hvis Bifald er dig dyrebart — at din Zigeunerbrud har kongelig spansk Blod i sine Aarer, og, hvad der maaske vil klinge bedre i engelske Øren, at hun besidder Rigdom nok til at kjøbe det gamle Slot og er endda ikke læns. Maud fra Hulen — Zigeunerskjen Maud, som boede i denne Spøgelserede og havde Samkvem med Satan — Maud, som man havde mødt barhovedet paa Heden i Stormen, og barfodet

med, er ikke nogen medgiftslos Landstrygerske, som man gifter sig med af Naade og Barmhjertighed! — Men lad nu den Fugl flyve", udraabte hun pludselig, afbrydende sig selv; „lad mig blot blive Kilden til din Lykke, og jeg vil være som en Dronning, og lykkeligere end en saadan!"

„Og du vil ikke, min Maud, naar du er gift, vægre dig ved at lade dig tæmme? eller skal jeg vaagne en smuk Morgenstund og finde, at min Zigeunerviv er vandret bort, ligesom Fuglejomfruen i det østerlandske Eventyr?"

„Naar jeg er gift", svarede hun, „vil jeg blive en god engelsk Kone, blive hjemme, elske min Husbond, leve ved hans Smil, og — fortjene det."

„Maud! Egeria! bed for mig, at jeg maa blive dig værdig; thi hvor dybt staaer jeg ikke under dig!"

„Vi ville bede sammen, Paul, at blive hinanden værdige, og at Kjerlighedens uskatterlige Gave naadigen maa bevares i begges Hjerter; thi for at elske i Sandhed, maa man være dydig. Sand Kjerlighed boer aldrig i et nedværdiget Hjerte. Ved Kjerlighed blev Verden frelst, i Kjerlighed blev Sandheden annammet, ved Kjerlighed er Sjælen helliggjort. Lad os gjøre os værdige til hinandens Kjerlighed, min Paul, da ville vi være tro mod det guddommelige Pund, der er betroet os i hinandens Hjerter."

XII.

Dakenden var højligen ryftet ved dette Giftermaal. Paul blev formelig skyet i nogle Uger, og Mauds Renommee som Hex var stadfæstet. Den højvelbaarne Mrs. Domville gjorde Enhver opmærksom paa den Forværrelse, der endogsaa fandt Sted „i denne yderst vildledte unge Mands" klare Lys og chiaro-oscuro, og Dr. Fairfield fik et heftigt Anfald af Lyst til Studeringer — Noget, som just ikke ofte overgik ham — angaaende Amuletter og Tryllemidler, og kom til den Slutning, at Zigeunerskjen havde forhexet den taabelige Dreng, og at han ikke vilde leve længe. Eva var den Eneste, som udtrykte nogen Glæde; men hun parrede altid sin Fornøjelse med saadanne bittre Sarcasmer, at mere end En var skarpsindig nok til at gjennemskue dette Velvilliens lette Slør og opdage den saarede Forfængelighed, der hentæredes under det; thi Eva som Kone var ikke meget forskjellig fra den Eva, der som Pige opsamlede hele hans forvildede Hjertes brændende Kjærlighed og begravede den i hendes iskolde Barm — egoistisk, forfængelig, kold og egenkjærlig, for hvem Kjærlighed og Smigreri vare Ord, som kunde forverles. Paul og Maud lode sig ikke forstyrre ret meget af det lille Uvejr, som de havde vakt. De ud-

holdt det meget roligt og tilgav deres Bagvaskere; efterhaanden og med Tiden bleve endogsaa de formildede, som havde været deres bittreste Modstandere, og Dydens og Venlighedens gamle Magt viste sig nu som altid i Stand til at dæmpe Fordomme og bane Vei for Kjerlighed. Maud — den foragtede Dværg, den frygtede Zigeunerske, den forfærdelige Hex vandt omsider den Agtelse, hun fortjente; thi hendes Taalmodighed, Hojhjertethed, Kjerlighed og Forstand skinnede igjennem, ligesom Solen gjennem en Sky. Og da hun efter sit Giftermaal blev klog og fornuftig og opgav den Rolle, hun i sin ubetænksomme Pigestand havde spillet som Hex, blev Omkendens tykhovede Forstand ikke længer formørket af nogen Skygge, og kunde omsider see hende som hun var.

Mauds Liv er en meget hyppig Erfaring om Menneskeheden — Afvigelse fra Andre ansees for en Forbrydelse, og den menneskelige Medfølelse tilintetgjøres af Fordom alene. Verden indtages, forblindes og fængsles blot af det Ydre, og kun Faa bryde sig om at forstaae den skjulte Sandhed, saalænge de have et omsløret Bedrag foran dem, lige meget hvor tæt eller hvor los Omhyllingen kan være. Og ligesom vi i Pauls Kjerlighed til Eva og i Mauds slette Ry i Omkenden kunne læse den forgelige Sandhed

om Usandhedens Magt over Virkeligheden, saaledes finde vi ogsaa et andet Udviklingstrin af Menneskeheden, der er mere opmuntrende og mere sandt; thi Maud besejrede alle deres Hjerter, som hadede hende, ved et Tryllemiddel, som vi alle besidde, og Alle kunne gjøre Brug af, hvis vi have Lyst. Hendes Deltagelse med de Bedrøvede, hendes Taalmodighed under Miskjendelsen og hendes Kjerlighed til Andre under alle hendes egne Prøvelser, var de tredobbelte Lænker, hvorved hun betvang sin Verden, og ere de tredobbelte Lænker, med hvilke vi ogsaa kunne vinde os Fred og Himmerige paa Jorden. Lad ingen Mand sige, at han er forbandet, førend dette Tryllemiddel har tabt sin Kraft i hans Hænder og paa hans Skjebne!